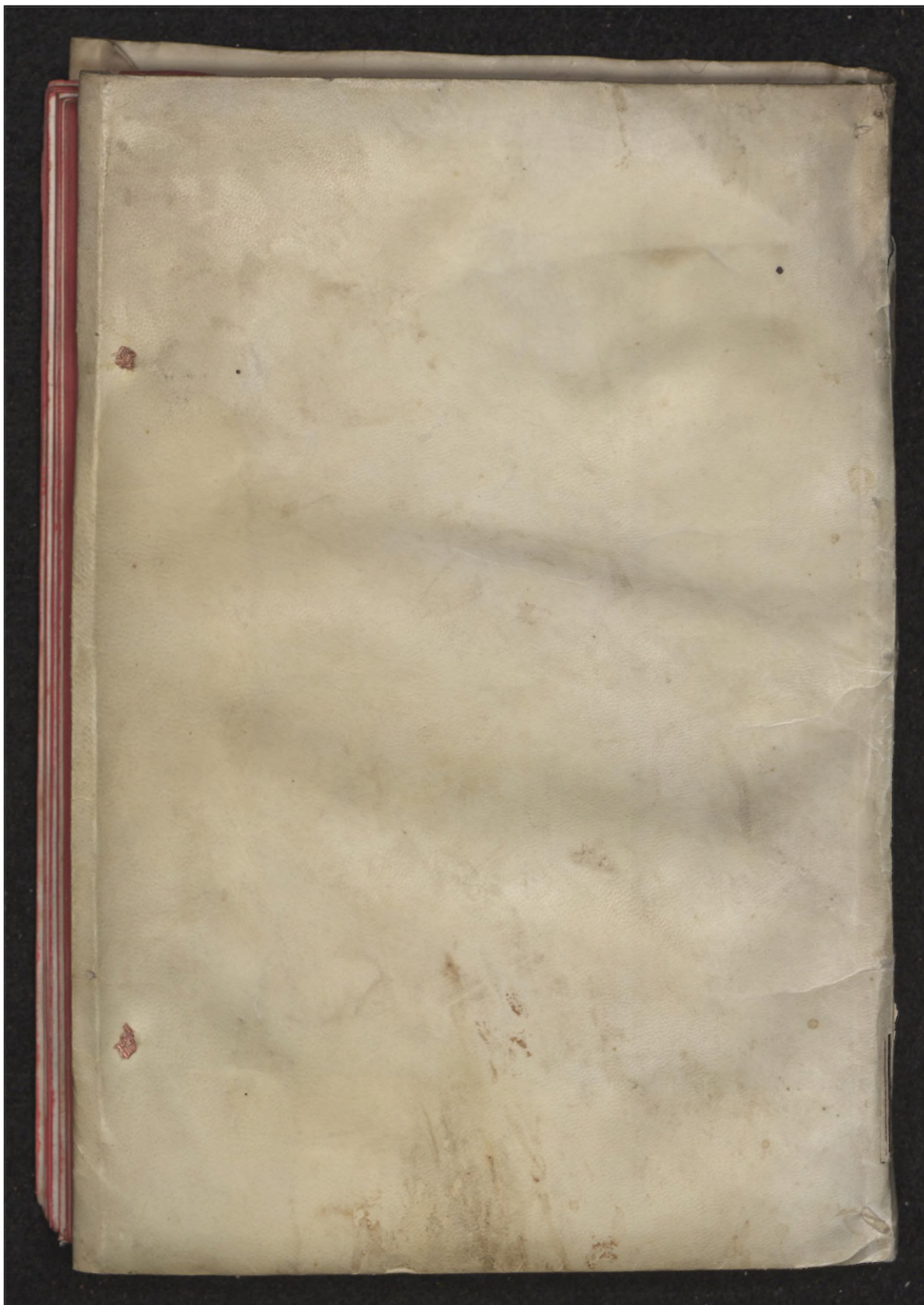

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
CFMAGL. 1.6.40

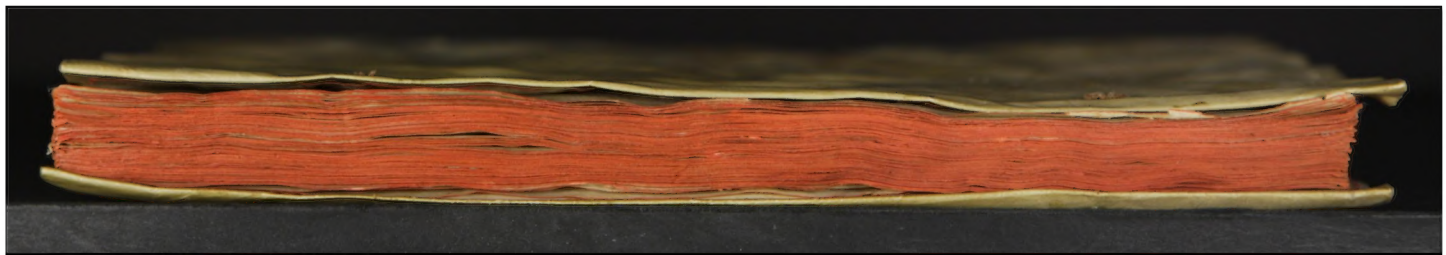

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
CFMAGL. 1.6.40

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
CFMAGL. 1.6.40

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
CFMAGL. 1.6.40

1. 6. 40

1A.6

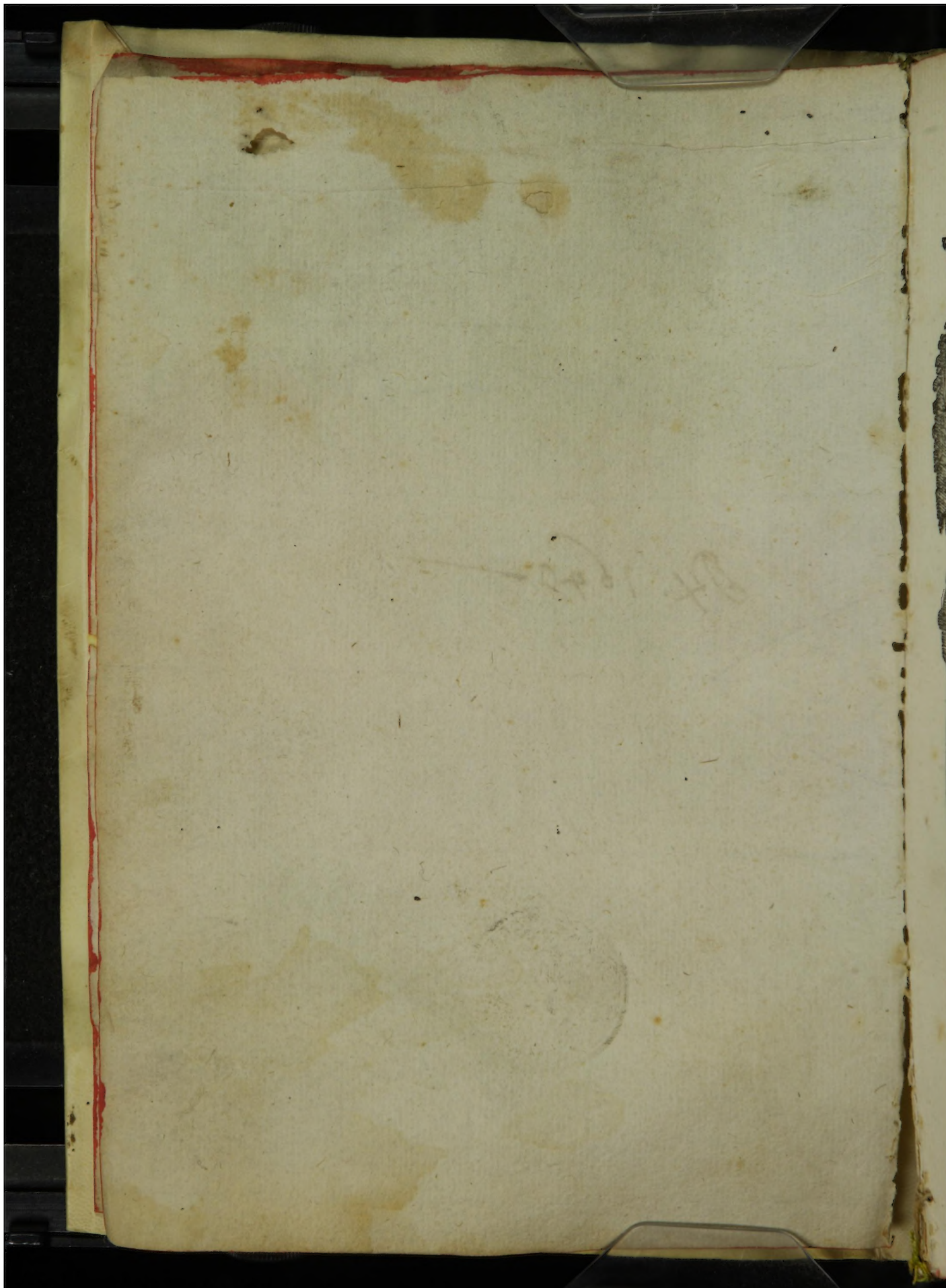

~~22~~

LAPIN

Dx. 1643—

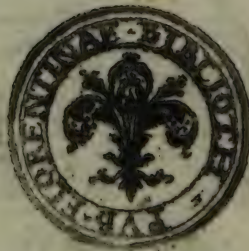

Ἐπ' αὖ σφῶν δρέω ἰσατ' ἔκτος πόλιν, εὐνομαί, φωνῶ.
 Μένων μὲν κλέοβουλος ὁ λίνδιος εἶπεν ἄριστον.
 Χίλων δ' ἐν κοίλῃ λακεδαίμονι, γνῶθι σεαυτὸν.
 Ὃς δὲ κρέενθον ἐναιε, χόλου κρατεῖν ποδῖανδρος.
 Πιπτακὸς, οὐδὲν ἄγαν, ὃς ἔλω γένος ἐν μετυλῶν.
 Τόρμα δ' ὄρα ἄν βιότοιο, σόλων ἰδραῖς ἐν ἀθήναις.
 Τοὺς πλείονας κακίους δὲ βίᾳ σ' ἀπέφλυε πρίλων.
 Ἐγγύω φεύγειν δὲ, θαλῆς μελήσιος ἦν δα.

A V S O N I V S.

Septenis patriam sapientum, nomina, voces
 Versibus expediam, sua quæq; monosticha dicent.
 Chilo cui patria est Lacedæmon, Noscere se ipsum.
 Periander trepidam moderare Corinthius iram.
 Et Mitylenæis, Nimium nil, Pittacus oris.
 Mensuram optimum, ait Cleobolus Lyndius, in re.
 Expectare Solon finem docet ortus Athenis.
 Plures esse Bias prauos, quem clara Priene.
 Mileti fugisse Thales vadimonia alumnus.

EUPHROSYNVS LAPINVS
PHILIPPO MACHIAVELLIO
DISCIPVLO OPTIMO. S.

RAECIPIENDI ratio, non solum quæ vitæ, ac morum magistra esse dicitur, sed eruditionis, & doctrinæ parens, & educatrix, quam varia longeq; inter se discrepans semper fuerit, præcipue in iis disciplinis, & artibus, quibus tenera ad huc puerorum ingenia expoliri, & acui consueuerunt, non nunc primum est à multis animaduersum. Ego vero, quæ in hoc munere obeundo partes essent, cum ipse mecum sæpius reputarem, comperiebam nihil esse, quod ad bonarum artium studia fouenda magis prodesset, quam una eaq; facili, breuiq; ratione præcipiendi planam, atque adeò certam uiam, ad ea capeffenda patefacere. ne qui occupati in eo sunt, ut summi uiri aliquando euadant, ex antlatis laboribus plurimis, quos alacri animo excipere non dubitauerunt, paulo post cum dimidium itineris iam confecerint, aliqua eius difficultate deterriti, de hac prouincia deferenda secum cogitent: uel parum intelligentes, quid in iaciendis fundamentis paratum fuerat, opus nondum absolutum deferant, & imperfectum relinquunt: seu longioris uoluminis fastidio, molestiaq; affecti repente in medio cursu consistant, seq; potius ex hac palestra subducant, uoluntatemq; discendi simul cum spe perdiscendi abiiciant: ut pote qui arbitrati omnino sint, nunquam se uigiliarum, ac laborum suorum, quos subirent, mercedem aliquam honoris, aut emolumentum consecuturos. Vidi enim ego ipse non paucos, quos operum, ac uoluminum magnitudo ab ho-

a ij nestis

nestis his studijs percipiendis deterruit, qui tamen miro eorum desiderio conflagrabant. nec si quemcumq; libellum ostendisses, rudimenta q;, uel optimi cuiusq;, obrulisses, facile adduci poterant, ut arbitrarentur compendiolis illis, ea q; breuitate orationis contineri omnia, quæ ad explicationem auctorum, & ad has litteras penitus percipiendas uim magnam haberent. Mediam igitur uiam ego ingressus, & consilio eorum amicorum usus, quibus plurimum tribuo, omne meum studium, atque ingenium contuli, ut, quos in fidem meam suscepissem, opera, industria q;, qua possem, in his præceptionibus tradendis iuuarem, in quibus mihi non tam copia, aut breuitas, quàm modus in præcipiendo quærendus esset, ne illarum difficilior foret exitus, quàm principium inuenire. Parui igitur, ac uolumen confeci: in quo (nam omnium studiorum ratio & doctrina, & præceptis, & arte constat) collegi non solum quæ ex præstantissimis grammaticis præcepta hausi, uerum etiam optimorum scriptorum testimonium, & auctoritatem in singulis pertractandis adhibui: omnia q; simul eo artificio adnexui, ac copulaui, quod iudicio meo (si quid tamen tribuendum mihi est) apertius planiusque uisum fuit. Vnicuique igitur præceptioni suas statim lectiones, accommodaui, quibus (tanquam florum uarietate) librum aspersi: ut uno, eodemq; tempore, & præcepta artis cognoscere, & grauissimorum auctorum aurea dicta liceat interpretari: quæ cum ad uitam, & mores informandos, tum ad copiam orationis comparandam prodesse ualeant. Compertum enim est Latinos homines ea, quæ consecuti sunt, ijs studijs, & artibus esse adeptos, quæ olim Græciæ monimentis, disciplinis q; prodita fuerunt. Græcia enim non solum eloquentiæ princeps semper esse uoluit, atq; eius omnino studiosa, uerum etiam priscis illis temporibus multarum artium disciplinis florentissima fuit, Romanosq; doctrina, & omni litterarum genere superauit. Ipse q; Cicero, quem unum Latini sermonis patrem merito agnoscunt, semper cum Græcis Latina se coniunxisse testatur, seu agat philosophum, seu rhetorem. Quæ enim in philosophia, & in facultate dicendi

dicendi mandata sunt mōnimentis litterarum, ex illa erudita Græcorum copia Græcis litteris eruditus homo plenius, ac melius degustabit. Quarū ita per studiosus fuisse fertur M. Cato, cū senex esset, ut eruditus multo, quā antea consueuerat, Latine disputare auditus fuerit. Sed quid ego in his laudibus commemorandis tempus contero, cum omnes sciant nihil in studio litterarum non rude, & inchoatum esse absque Græci sermonis elegantia, quæ, ut per se suauissima est, ita & Latinā orationem non solum informat, ac regit, uerum etiam suauitate sua efficit iucundiorē. Nunc cum mihi tārū facultatis sit ad docendum, quantum Grammaticam artē proficenti cuilibet docendi exercitatio afferre potuit, si quid utilitatis in edendo hoc opere meis, aliisq; discipulis afferre potero, inanem operam me non sumpsisse putabo: cum præsertim non ignorem nihil ad homines huius ætatis nisi perfectum ingenio, ac summa denique industria magis, magisq; elaboratū afferri oportere. Quod opus nomini tuo dicatum prodire uolui in lucem. Tu. n. ab ineunte ætate studia hæc humanitatis, & litterarum vehementer amasti, quæ nunc secundas res tuas magnopere ornant: & quia bonus & institutis, & moribus pectus excoluerunt, ab omnibus tibi amorē conciliarunt: qui natum te loco nobili, & præcipue in ea urbe, quæ magnorū ingeniorum procreatrix, honestas artes, ac disciplinas à se post miseram Italiæ uastationem reuocatas ab interitu, & in pristinam dignitatem restitutas sinu suo benignè semper fouit, ac recreauit, ceteris ætatis tuæ adolescentibus antecellere ingenij gloria uidebunt. Quod enim in isto flore ætatis, & in tam copioso patrimonio est difficillimum, nullo unquam tempore uoluptas aliqua ab honestè factis te auocauit. Perge igitur ut facis, munusq; nostrum patrocinio honestatis tuæ, ac doctrinæ tueare. Satiū enim mihi erit egregiis moribus ornatum adolescentem in hoc studio litterarum uersatum laboribus meis toto pectore fauere, quā infinitam hominum multitudinem, quos inscitia, aut morum improbitas turpiter scœdauērit, præclare magnificeq; de eis sentire. V. Florētia. iij. Id. Nou. MDLX.

a iij

Εἰς Καίρον.

τίς πόθεν ὁ πλάσας; σικυόνιος, οὐνομα δὲ τίς;
 Λύσιππος. σὺ δὲ τίς; καὶρός ὁ πανδαμάτωρ.
 τί περ ἐπ' ἄντρα βέβηκας, αἰεὶ Τροχῶ, πῖ δὲ ταρσούς
 ῥόσσιν ἔχεις διφυεῖς; ἴππῳ ὑπνέμεος.
 Χεῖρὶ δὲ δεξιτέρῃ πὶ φάρεισιν ἑυροῖ; ἀνδράσι δειγμα
 σὶς ἀκμῆς πάσης ὅξυτ' ὅσσος τελέειδω.
 ἢ δὲ νόμῳ, πὶ κατ' ὄλβιν; ὑπαντίβητι λαβέσθαι.
 Νῦν δ' ἄτ' ὕβριπιθεν πρὸς τὴν φαλακρὰν πέλει;
 τὸν γὰρ, ἂν παρ' ἡλώοισι πῶς ἔξαιτά με πρῶτον,
 οὐκ ἐστὶν ἡμεῖρων δρᾶξέτω ὕβριπιθεν.
 Τόιον ὁ τεχνίτης μὲ διέπρασεν εἴνεκεν ὑμέων
 ζεῖν, καὶ ἐν περὶ τοῖς θῆκε διδασκαλίῳ.

*Quæ patria artificis? Sicyon. quo nomine? nomen
 Lysippo dictum est. ipse quis es? loquere.
 Illa ego cuncta domans occasio. cur age pinnis
 Insistis? voluor, ac rotor assidue.
 Cur gemina in pedibus gestas talaria? dicam.
 Huc illuc volucrem me levis aura rapit.
 Quid dextræ sibi vult inserta nouacula? signum hoc,
 Quod quavis acie sim magis acuta, docet.
 Tecta capillitio facies quid nam admonet? illud,
 Quisque uti me, quoties offeror, arripiat.
 Cur autem capitis pars posticaria caluet?
 Quem semel alatis præterij pedibus,
 Is quamquam volet, inde cito me prendere cursu,
 Haud liceat, simul ac vertero terga viro.
 Hac itaque, idq; tua me finxit imagine causa
 Hospes, scalptoris ingeniosa manus.
 Spectandumq; domus prima me in fronte locavit.
 Scilicet ut cunctos, & moneam, & doceam.*

ἈΠΟΘΕΓΜΑΤΑ ΕΚ

διαφόρων σοφῶν.

Ισοκράτης εἶπεν, ὅτι τὸν χρυσὸν, καὶ ἀργυρὸν ἀνδρα, δεῖ τῷ μετὰ
προχρηνημελίων μεμνησθαι, τὰ δὲ ἐνέστωτα περὶ τῆς, ποδὶ δὲ τῆς
μελλόντων φυλάττειν.

Ἀριστοτέλης εἶπεν, ἐπειδὴ μὴ ἴνεται τὰ περὶ γμάττα ὡς βυλόμεθα,
δεῖ βουλεύεσθαι ὡς γίνεσθαι.

Σωκράτης εἶπεν, ὡς ἦκουσεν τοῖς διωκταῖς, ἢ ὡς ἦδιστα ὁμλεῖν.

Σωκράτης ὁρώμεθαι, πὶ φρόνησις; διὰρμωσία εἶπε ψυχῆς. ὁ αὐτὸς
ὁρώμεθαι, πίνον φρόνιμοι, οἱ μὴ ῥαδίως εἶπεν ὕψιμα κρτάνοντες.

Ποδὶανδρος ὁρώμεθαι, πὶ μέγιστον ἐν ἐλαχίστῳ, εἶπε, φρένους ἀγαθὰ
ἐν σώματι ἀνθρώπου.

Χρυσίππος ὁ στωικός εἶπε τὴν διάνοιαν, εἶναι λόγου πηγὴν.

Σωκράτης ἰδὼν μείρακιον πολύσιον καὶ ἀπαίδετον, ἰδοὺ εἶπε χρυ-
σοῦν ἀνδράποδον.

Βίων ὁρώμεθαι, πὶ εἰν αἰοία, εἶπε προσηπὶς ἐμπόδιον.

Σπλῶν ὁρώμεθαι, πὶ ἰσχυρότερον ἀνδρα, εἶπε, ἀνθρώπου, εἶπεν,
ἀνδρείου.

Πυθαγόρας ὁρώμεθαι, πὶ ποιοῦσιν ἄνθρωποι θεῶ ὅμοιον, εἶπε, καὶ
ἀληθύνουσιν.

Σωκράτης ὁρώμεθαι, πὶ αὐτὸν ἰσχυρότερον πολύσιον, εἶπε, καὶ ἀνδρείου.
μῶν, εἶπε, εἶπε πένης.

Χίλων ὁρώμεθαι, πὶ χαλεπώτατον, τὸ πνώσκειν ἑαυτὸν εἶπε, πολλὰ
γὰρ ἐπὶ φιλαπείας ἔχον ἑαυτῷ περιθίνει.

Σωκράτης ὁρώμεθαι, πὶ πένος βανάου σοι, οἱ τῷ ὁμοίον, εἶπε καὶ φρο-
νοῦντος.

Βίας ὁρώμεθαι, πὶ αὐτὸν τῷ κατὰ τὸν βίον ἀφοβον, εἶπεν, ὁρᾷ
σωείδης.

Ποδὶανδρος ὁρώμεθαι, πὶ ὅτιν ἐλθὺ θορία, εἶπεν ἀγαθὴ σωείδης.

Σωκράτης ὁρώμεθαι, πὶ πένος ἀταράχως ζῶσιν, εἶπεν, οἱ μὴδὲν ἑαυ-
τοῖς ἄσπον σωείδης.

Λάμπης ὁ νῦν κληρὸς ὁρώμεθαι, πὶ ἐκτὸς τὸν πολύτον, οὐ χα-
λεπῶς, εἶπε, τὸν μέγαν, τὸν δὲ βραχὺν ἀνδρείου.

Ξενοκράτης διακρᾶν ἔχον μέρος τῆς ἡμέρας εἰς περὶ τὴν ἡμέραν, καὶ
τῇ σιωπῇ μέρος ἀπένεμε.

Σιμω-

Σιμωνίδης ἔλεγε, μηδέποτε αὐτῷ μετὰ μελῦσσι σιγήσῃ, φθιγγα-
 μένῳ δὲ πολλὰ κίς.
 Γοργίῳ δ' ὄρωτ' αἰσὶ πόσις διὰ τὴν χρώμενος εἰς μακρὸν γῆρας ἦλθεν,
 οὐδὲν οὐδέποτε ἐφ' ἡμῶν οὐτε φησὶν, οὐτε φησὶν.
 Λυκούργος πρὸς τὸν εἰπόντα δὲ τὴν λακεδαίμονιοι τῷ βραχυλο-
 γίῳ ἀποκρίσιν, εἶπεν, ὅτι ἐγγὺς ἔστι τῆς σιγῆς.
 Λυκούργος ὁ νόμοθέτης εἶπε, τὸ μὲν ἀξιοῦσθαι τῆς ἀνθρώπων ἐν τῇ
 οὐσίᾳ κείσθαι, τὸ δὲ ἀξιοῦσθαι ἐν τῇ ψυχῇ.
 Αἰσώπῳ δ' ὄρωτ' αἰσὶ πόσις διὰ τὴν χρώμενος εἰς μακρὸν γῆρας ἦλθεν,
 οὐδὲν οὐδέποτε ἐφ' ἡμῶν οὐτε φησὶν, οὐτε φησὶν.
 Βίᾳ δ' ἔφη, οἱ ἀγαθοὶ οὐκ ἀπᾶντοι.
 Θεόφρατος ἔφη, ὅτι μακροχρόνους τῆς ἀνθρώπων οὐχ οὕτως ἡδύτατοι
 ἐπὶ τοῖς ἰδίοις ἀγαθοῖς, ὥς ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς.
 Σωκράτης τὸν φθονὸν εἶπεν, ἔλκους εἶναι τῆς ψυχῆς.
 Βίᾳ δ' ἔφη, οἱ ἀγαθοὶ οὐκ ἀπᾶντοι.
 Θεόφρατος δ' ὄρωτ' αἰσὶ πόσις διὰ τὴν χρώμενος εἰς μακρὸν γῆρας ἦλθεν,
 οὐδὲν οὐδέποτε ἐφ' ἡμῶν οὐτε φησὶν, οὐτε φησὶν.
 Χάριτος ὁ βασιλεὺς, ὄρωτ' αἰσὶ πόσις διὰ τὴν χρώμενος εἰς μακρὸν γῆρας ἦλθεν,
 οὐδὲν οὐδέποτε ἐφ' ἡμῶν οὐτε φησὶν, οὐτε φησὶν.
 Σωκράτης δ' ὄρωτ' αἰσὶ πόσις διὰ τὴν χρώμενος εἰς μακρὸν γῆρας ἦλθεν,
 οὐδὲν οὐδέποτε ἐφ' ἡμῶν οὐτε φησὶν, οὐτε φησὶν.
 Χίλων λυπουμένης τινὸς ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς κακοῖς, εἶπεν, εἰ τὰ πάντων
 καὶ τῶν ἰδίων κακοῖς, ἡ πᾶσι τῇ σελήνῃ δυσφορήσεις.
 Διοχάρης δ' ὄρωτ' αἰσὶ πόσις διὰ τὴν χρώμενος εἰς μακρὸν γῆρας ἦλθεν,
 οὐδὲν οὐδέποτε ἐφ' ἡμῶν οὐτε φησὶν, οὐτε φησὶν.
 Θεόφρατος δ' ὄρωτ' αἰσὶ πόσις διὰ τὴν χρώμενος εἰς μακρὸν γῆρας ἦλθεν,
 οὐδὲν οὐδέποτε ἐφ' ἡμῶν οὐτε φησὶν, οὐτε φησὶν.
 Πίνδαρος εἶπε τὰς ἐλπίδας εἶναι γρηγορότων ἐν ἡμῖν.
 Ἐρατοσθένης τῆς ἡλικίας ἔφη, τὸ μὲν ἀκμαῖον, ἔαρ εἶναι, τὸ δὲ μετὰ
 τῷ ἀκμῶν θέρους, καὶ μετὰ τὸν χειμῶνα δὲ τὸ γῆρας.
 Αἰσώπῳ δ' ὄρωτ' αἰσὶ πόσις διὰ τὴν χρώμενος εἰς μακρὸν γῆρας ἦλθεν,
 οὐδὲν οὐδέποτε ἐφ' ἡμῶν οὐτε φησὶν, οὐτε φησὶν.

Τ Ε Λ Ο Σ .

EUPHROSINI LAPINI FLORENTINI SVARVM GRAECARVM INSTITVTIONVM

ad Philippum Machiauellum

LIBER PRIMVS.

DE ELEMENTIS τῶν ἁπλῶν στοιχείων.

RAECORVM litteræ γράμματα sunt
xxiiii. καὶ.

α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ
υ φ χ ψ ω.

Diuiduntur in { vocales φωνήεντα
cōsonātes σύμφωνα

φωνήεντα sunt vii. α ε ι ο υ ω.

harum aliæ sunt { longæ μακρὰ η ω
breues βραχεῖα ε ο
bitemporæ δίχρονα α ι υ

rursus aliæ { mutabiles μεταβολικὰ α ε in η. ο in ω
immutabiles ἀμετάβολα η ι υ ω.

deniq; aliæ { præpositiua προτακτικὰ α ε η ο ω
subiunctiua υποτακτικὰ ι υ.

Σύμφωνα sunt xvii. β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ.

secantur in { semiuocales ἡμίφωνα
mutas ἄφωνα

ἡμίφωνα sunt viii. ζ ξ ψ λ μ ν ρ σ.

earum aliæ { immutabiles, vel liquidæ ἀμετάβολα καὶ υ-
γρά λ μ ν ρ.
duplex διπλὰ ζ ξ ψ. quia è duabus constans

ζ ex { σ ε ex { κ ψ ex { π
α δ ς A A φ ω ι α

γράμμα, est
nota, & character
στοιχείων vox,
& appellatio.

Tempus
quāta sit syllaba.

Natura
quomodo formē-
tur præterita tē-
pora.
Ordo
nam sic inter se
connexæ consti-
tuūt diphthōgos.

INSTIT. GRAEC.

ἅπαντα sunt nouem β γ δ θ κ π τ φ χ.

harum quaedam sunt {
 tenues φιλὰ κ π τ
 mediae μέλα β γ δ
 aspiratae δασέα θ φ χ

Latine redduntur
 ch. c.
 ph. p.
 th. t.

eiufdem ordinis ἀντίστοιχα sunt κ χ κ γ χ
 π φ ορδο est π β φ
 τ θ τ δ θ

Consonantium cunctae ordiri possunt dictione: quinq;
 autem tantum claudere ν ρ σ ξ ψ.

DE DIPHTHONGIS ποδι τῶ διφθόγγων.

Ex vocalibus constituuntur {
 propriae κυρίως
 diphthongi aliae { improprie κατὰ χριστικὰς.

Diphthongi propriae sunt sex αι αυ. ει ου. οι ου.

Totidae & impropriae, quae a corruptis propriis ducun-
 tur α η ω. ιωτα subscripto, η ιota apposi-
 to, ην ων.

Diphthongi propriae { mutabiles μεταβολικαί αι αυ οι
 aliae sunt { immutabiles ἀμετάβολα ει ου ου

DE SYLLABA ποδι τῆς συλλαβῆς.

Ex literis confurgunt syllabae. Est autem συλλαβὴ σύλλη-
 ψις στοιχείων διακρίτως σιωπῆτος μελῶν apte coniuncta-
 rum litterarum complexio.

REGVLAE.

Consonans inter duas vocales cum secunda cōnectitur,
 quod idem in Apostropha seruatur.

ὅταν κενυμένων χεῖρ ἐλθούσῃαν ἔχῃ.

ζυγίμια
 συγχεύματα
 πτωχός
 πύπλω.

Consonantes simul iunctae in capite dictionis non sepa-
 rentur in medio aut in compositis, separentur autem,
 quae nequeunt dictionem exordiri.

ante γ, κ, ξ, aut χ valet ν. praeterea τ post ν enuntiatur
 per δ. π denique per β Latinum si praecesserit μ.

ἐγγύα, παρὰ δ' ἄτη.

ἀναγκαῖον κακόν.

ἀνγέκον.

ζύφασι' ἔχος συγχεῖν εἰ τῇ πέφρα.

πάντων μέμον αἰσίων.

ἐμπικός ἡρακλείδης.

D.

LIBER PRIMVS.

2

DE ACCENTV ποδὶ τῆς προσωδίας.

Προσωδία ἐστὶ τὰς τοιαύτας φωνὰς ἐγγράμματον πρὸς οὐρανίαν
 τῷ ὅλου λόγου. Accentus extensio quædam est vocis lit-
 teratæ quæ suum germanumq; sonum toni orationi
 conciliat. eius quatuor sunt classes.

τόνοι	ὀξεῖα	Acutus	Tenes
	βαρεῖα	Grauis	
	πρόσπαιμνή	Inflexus	
χρόνοι	μακρά	Productus	Tempora
	βραχία	Correptus	
πνύματα	δασεῖα	Aspiratus	Spiritus
	ψιλή	Tenuis	
πάθη	ἀπόστροφος	Apostrophus	Pathi
	ὑφέν	Hyphen	
	διαστολή	Distinctio	

i nota aspiratio-
nis.
Densus.

DE TONIS

Tonus est ἐπίτασις ἢ ἀνεσις, ἢ μεσότης συλλαβῶν intétio vel
 remissio & moderatio syllabæ, vocis ibi constituens
 sonum, vbi ipsius nota affixa est. eius loci in dictioni-
 bushi sunt.

Acuti	ultimæ	ὀξύτονα	vel ὀξεῖα	ἀγαθός
	penult. vnde	παροξύτονα	vel βαρύτονα	λόγος
	antepen.	προπαροξύτονα	ρωόμενα.	δικαίος.
Grauis	Reliquæ dictiois syllabæ nec acutæ, nec in- flexæ.			
	Monosyllabæ voces, vt ἄν, vnde συλλαβικός appellatur: & quæ per enclisin cōuertunt acuti notam, in grauem, vt πατήρ & vocan- tur ἐγκλινόμενα.			
	Extremæ syllabæ vnde πρόσπαιμνή vox vt ποιῶ			
Anflexi	Proximæ extremis	vnde προπρόσπαιμνή		
	vt ποιῶμεν.			

DE ASPIRATIONIBVS.

πνύμα ἐστὶ τὸ πρὸς τῇ συλλαβῇ. est qualitas & ratio τὰ μὲν δασυνέ
 immutandi quarūdam consonantium sonum & cras- μένα, τὰ δὲ ψι-
 fiores aut subtiliores reddendi, quod idem facit in λούμενα.

A ii vocali-

INSTIT. GRAEC.

vocalibus quibus affigitur, est enim τὸ δασὺ ἢ τὸ ψιλόν
ἢ φωνηέντων. eius loci sunt primæ vocum syllabæ in-
cipientium à vocali. vt ὁδός. ex vocalibus ὅ semper a-
spirationis notam admittit, & ῥ inter consonantes.
quod si fuerit geminatum, tenui alterum, alterum aspe-
ro signabis vt ἐπὶ ῥήμα.

Ἐν τῷ παθού.

παθός ἐστι ποιότης φωνῆς περὶ τὴν ἀσπersionem φωνηέντος,
ἢ διὰ σπύθουσι λέξεως, ἢ διὰ τὴν ἀσπersionem. pathos nota que-
dam est pronuntiationis in iis vocibus, quæ aut immi-
nutæ sunt, vna aut pluribus vocalibus sublatis, aut cū
sequenti dictione coniunctæ, aut in medio dissectæ.

Apostrophus est ἀφαίρεσις φωνηέντος ἢ φωνηέντων vnius, seu
plurium vocalium ἐκ dictionis expulsiō, & abscisio.

μή μοι χεῖρ ἂν βούλομαι, ἀλλ' αὖ συμφέροι.

Inter apostropham & ψιλὸν hoc interest: quod hæc vo-
calibus, idq; initio dictionis: illa vero consonantibus,
& in prima, & postrema syllaba adscribi solet, vbi vo-
calis, aut diphthongus deleta est.

quæ ancipites
nunc breues ef-
se censentur.

delētur

ex vocalibus

{
ε } breues
ο }
α } ancipites
ι }

οὐδ' ὄναρ (σὺν
ἀπ' ὄνου καταπε-
χρήματ' ἀνὴρ
θύραζε κ' ἄρβυ, οὐκ
ἐτ' ἀνδισπεία.

subscribitur i. in
sequenti vocali vt
κ' ἄν προῦ ἄν
sed de hoc infra.

ex diphthōgis

{
αι }
οι }

ὁ πρῶτον κ' εἰπὼν πρὸς τοῖον
κ' ἐπακούσῃ.

Committitur apostropha etiam in principio, ut diximus
paulo ante.

τὸ γὰρ σὺν τὸν πᾶντα χρόνῳ ἐπὶ χρόνῳ
ἢ γλῶσσαι ἀμαρτάνουσα τὰ ληθῆ λέγει.
ὅσον μέγιστον ἐστὶν ἢ ῥετὴ βροχίς.
οὐ χρεὶ πρὶ μικροῖς μεγάλα προστινέειν κακῶς.

REGVLA

Sequente vocali cū aspirationis nota, apostropha cōsimi
lè aspirationē concipit versa tenui in αἰπὺν δασύ.

de quo Plaut. in
Aulul.

ἀφ' ἵππων ἐπ' ὄνους ἀπ' ὄνου καταπσών.
ἀ μὴ προσήκει, μήτ' ἄκουε, μήτ' ὄρα.

ἐπ' ἡ'

LIBER PRIMVS.

ὡς πῶς ἡ κεφαλὴς γῆρας ὑπερρέμαται.
Idem in iis seruatur vocibus, quæ apostropham passæ
non sunt.

ἡ δὲ οὐχ ὡς δέλομαι, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα.

ἢ γὰρ φράσῃ οἱ κρατῶν τὸς, οὐχ ὁρῶ.

Ὑφὴ συνάφεια δύνει λέξεων ὅστιν. Hyphen est duarū dictio-
num complexio in pronūtiatione: ideoq; subscribi-
tur nota ab extrema superioris dictionis ad primā po-
sterioris syllabā porrecta, atq; subducta, vt ὅπως οὖν.

Διαστολὴ δύνει λέξεων διαίρεσις ὅστιν. Dia stole est duarum di-
ctionum separatio, atq; dis iunctio, seiungit autem cō-
positas dictiones, quas ὁμωνύμους Græci, Latini Iunio-
res Aequiuoca dicunt nomina, eo quod multa signi-
ficant, quæ eadem nominis appellatione censentur,

ὅπῃ ὁ, π.

ὁ, π. γὰρ πάντα φοβούμενος, καὶ μηδὲν ὑπομέ-
νων, θελὸς γίνεται.

ablata dia stole
fiet aduerbium
tēporis, quando

ἢ, π. μηδὲν ὅλως φοβούμενος, ἀλλὰ πρὸς πάντα βλαδίζων,
θρασύς.

ὅπῃ.

ἄλδον εἰρηκὰ ἂν νομίζω συμφέρειν: ὑμεῖς δὲ ἐλείθε ὁ, π. καὶ τῇ
πόλει καὶ ἅπασι νύμειν σωσίσειν μέλει.

τοῦ ποιεῖν τοῦθ' ὅ, τι καὶ ἡλικίαν ἑκάστος ἔχει

ὅ, τι τῶν δυνάμεται τοῦτ' ποιεῖν οἷους ὑμεῖς μαθεῖν δεῖ.

hac eadem nota distinguntur, clausularum mem-
bra, vt apud Latinos,

cui si affigatur punctus interrogatio fiet,

θανεῖν γὰρ εἰ πέπωκα,

πὶ χρυσὸς ὠφελεῖ με;

DE PARTIBVS ORATIONIS

πρὸς τὴν μερὸν τοῦ λόγου.

Haftenus, posthabitis cæteris, quæ de ratione rectè scri-
bendi dicenda sunt, quæ in postrema parte harū insti-
tutionū aptius, ac cōmodius disputabūtur; Pingui (vt
aiunt) Minerva vim omnē, ac potestatē litterarum, te-
norūq; qui scribi, & certa aliqua nota indicari, signi-
ficariq; possent, aperuimus. Superest nunc vt, quātum
in me est, leuiora audacter à te suscepti studii huius

A iii onera,

INSTIT. GRAEC.

onera, defatigationesq; reddantur (sæpè enim acci-
dit, vt tenera, dum non sat diligenter formantur ado-
lescentum ingenia, nimio labori succumbant) ani-
maduersis, quàm potuit diligentius, ipsis litteris, ex
quibus syllabæ, indeq; Alphas ipsæ (inquâ) dictiones,
ex quarum structura λόγος id est oratio ipsa postre-
mo constituitur, τὰ μέρη eius videlicet partes, quot
sint, & quomodo flecti possint videamus.

Ἐστὶ αὐτὴν ἁπλῆς μέρος ἐλάχιστον τοῦ σωτακτικοῦ λόγου διακρι-
 τὸν minimum orationis constructa pars separabilis.

οὐ δὲ λόγος ἐξήλεξεν συνθέσεις, διώκοντα αὐτὴν περὶ δημοῦσα. Est
vero oratio structura dictionum sententiam signifi-
cans absolutam atque perfectam.

Eius partes sunt octo.

v. declinabiles	{	ὄνομα	Nomen
πῦρ κληροῦ		ῥῆμα	Verbum
		μεντοι	Participium
		αὐτοῦ	Articulus
		ἐν τῷ νομῷ	Pronomen.
tres indeclinabiles	{	περὶ τοῖς	Præpositio
ὅτι ἀλλ' ὅτι		ἐπὶ ῥῆμα	Aduerbium
		καὶ ὁμοῖος	Coniunctio.

DE ARTICULO, πρὸς τὴν ἀπόφασιν.

Ἄρθρον λόγον μὴ ὄντι μόλιον οὐρανὸν πτωχὸν πατωμένον τοῖς
 ὀνόμασι καὶ τῶς ἄλλοις ἀντὶ τοῦ ὀνόματος ἐν τῇ συντάξει. Ar-
 ticulus (vñ vñcār) particula est orationis, certā rē signi-
 ficās cum casu praeposita in constructione nominibus,
 aut aliis partibus orationis vicē subeuntibus nominis.

αἰτίον artic. { propositivus
duplex est { υποτακτικόν
                  { subordinativus
                  { υποτακτικόν

horum uterque aut est.

{	ἀρσενικόν	masc.	ὁ
	θηλυκόν	fem.	ἡ
	οὐδέτερον	neut.	τὸ

M. ὁ ἁγίος βασιλεὺς. F. ἡ πέχη μακρὰ. N. τὸ καλὸν σκεμνὸν.

Articulus Latinis verbis reddi nō potest. nam quod La-
tini

mini Grammatici inter declinandum casibus præfixerunt particulas pronominis Hic Hæc Hôc, id proculdubio docendi causa fecerunt, quò genera vocabulorum a pueris illarum auxilio dignoscerentur: nudas enim iis vocibus dictiones in orationis structura collocare consueverunt. sunt enim demonstradi pronomina, non articuli. At in patrio sermone nostro Græcas has voces expressas esse cognosces: præfigimus enim nominibus virilis generis particulam *HO* vel *IL*: muliebris autem *LA*.

La vita il fine, el di lodà la sera. Pet.

La gola, il sonno e l'otiose piume.

Hanno del mondo ogni virtù sbandita. Pet.

Il volare el fuggir del gran pianeta. Pet.

Subiunctiuus articulus vim habet relatiui pronominis, iccirco redditur Latine per illud pronomen *QVIA* *QVOD*, per eosdem autem patrio sermone nostro quos supra diximus.

Vidi colui che sola Euridice ama. Pet.

E lei segue all'inferno, et per lei morto

Con la lingua già fredda la richiama.

Hor che sia dunque a riuederla in cielo? Pet.

habet accidentia
παρεπίμυνα

Numerum <i>αριθμὸν</i>	Singularem	<i>ὁ</i>
	Dualet	<i>ὁ</i>
	Pluralem	<i>οἱ</i>
		<i>πολυπληθὺς</i>
Casum <i>πίπτειν</i>	Rectum	<i>ὁ</i>
	Genitiuum	<i>οῦ</i>
	Datiuum	<i>τῷ</i>
	Accusatiuum	<i>τὸν</i>
		<i>ἐν</i>

Infle-

INSTIT. GRÆC.

Inflexio præpositiui talis est.

		ἀρσενικῶ	θηλυκῶ	οὐδέτερον
ΕΝΙΚῶ	ἡ οὐδέτερον	ὁ	ἡ	τὸ
	ἡ γυνικῶ	τοῦ	τῆς	τοῦ
	ἡ δοτικῶ	τῷ	τῇ	τῷ
	ἡ αἰτιατικῶ	τὸν	τὴν	τὸ
ΔΥΙΚῶ	ἡ οὐδέτερον	καὶ αἰτιατικῶ	τῷ	τὰ
	ἡ γυνικῶ	καὶ δοτικῶ	τοῖν	ταῖν
ΠΛΗΘΩΙΚῶ	ἡ οὐδέτερον	οἱ	αἱ	τὰ
	ἡ γυνικῶ	τοῖν	μόνας	
	ἡ δοτικῶ	τοῖς	ταῖς	τοῖς
	ἡ αἰτιατικῶ	τούς	ταῖς	τὰ.

Ex his præpositiuis ducuntur subiunctiui ablato τ per aphæresim, & addito σ in recto casu Masculini, & in puris vocalibus præpositiuiorū, quod & in alios etiā transmittitur, βαρύνον tonum recipiunt, vt ab eis differant, qui denso tantummodo spiritu inscribuntur. eorum autem inflexio talis est.

ΕΥ.	ὅς	ἡ	ὁ
	οὗ	ῆς	οῦ
	ῶ	ῆ	ῶ
	ὄν	ῶ	ὄ
ΔΥ.	ὡς	αἶν	οἶν
	οῖν	αἶν	οἶν
ΠΛ.	οἱ	αἱ	αἱ
	ὡν	μόνας	
	οῖς	αἷς	οῖς
	οὖς	αῖς	οὖς

Articulus subiunctiuus in compositione præponitur: vt in nomine πῆς seruata in omnibus generibus, & casibus vtriusque declinatione, vt

per enclisim tollitur accentus in uoce πς. ualet autem quicūque & quisquis. dicitur etiam ὅστις πδρ & ὅπισθεν.

Αρ.	Θηλ.	Ουδ.
ὅστις	ἥτις	ὅτι
οὗτινος	ἥτινος	οὗτινος
ὧτινι	ἥτινι	ὧτινι
οὗτινα	ἥτινα	οὗτινα
ὧτινε	ἥτινε	ὧτινε

μακροῦς ὅστις ἐντίχυσεν εἰς τέκνα. οὐκ ἐστὶ γῆμας, ὅστις οὐ χειμαρύνεται.

οἷματι

LIBER PRIMVS.

οἷντινεν αἷντινεν οἷντινεν
 Π. οἷπινδν αἷπινδν ἄπινα
 ὠντινων ὠντινων ὠντινων
 οἷσισι αἷσισι οἷσισι
 οὔσινασ' ἄσινασ' ἄπινα.

ἄπινα pro ἄπινα

Eiusdem articuli neutra vox præpositiuis tribus in com-
 positione præponitur, vt
 Atticè, quod fortasse i aliis
 etiam casibus præter illos,
 quos dixi, accidere potest.

ὅτου
 ὅτω
 ὅτῳ
 ὅτων

valet
 cuius
 cui
 quem
 quorum
 & quantum.

Præponitur etiam particulæ inseparabili πορ in quouis
 casu, genere, & numero: item coniunctioni γε & in
 aliquibus aduerbio loci πον.

ὅσπορ ἡπορ ὀπορ
 ὅσγε ὀπου

Ἐπὶ pro αἰ Aeolicè. Ii namq; pro aspirationis nota ubiq;
 & in articulo ponunt τ.

τοῖδε κακῶν ἔντρον ἄκος φθίμενοι. pro οἷδε.

Præpositiuis articulis adiecta aduerbia, vt declinabiles
 partes censentur, & pro adiectiuis nominibus acci-
 piuntur, vt

ὠ πάλαι καὶ δμου τοῦ πάλαι νέα ἔφθ. ὁ πάλαι vetustus
 τὸν οἰκοι θησαυρὸν διαβάλλεις. τῷ πάλαι & quæ
 ἔστι δὲ ἡ πάλαι γυνή sequuntur.

DE NOMINE, πορ τοῦ ὀνόματος.

NOMEN est μέρος λόγου πῶς ὁνομαζόμενον ἀπὸ χρόνου,
 pars orationis cū casu, significans sine tēpore. confi-
 derātur nomina { κατὰ φωνὴν secundum vocem
 duobus modis { κατὰ σημασίαν iuxta significationē.

hoc declinatio-
 nem aperit: illud
 vero potestatem
 & naturam no-
 minis.

horū a- { κύριον proprium Διονύσιος ἐν κρείνῳ
 liud est { προσηγορικόν appellatiuū Τὸς ἀνθρώπος
 { ἐπίθετον adiectiuū ἡ πέτρα σφαλροῖ

quod de vno.

quod de multis.

quod de propriis
 & appellatiuis di-
 citur.

{ genus { ἀρσενικόν masc. ὁ
 { θηλυκόν fem. ἡ
 { οὐδέτερον neut. τὸ
 { κοινόν com. ὁ καὶ ἡ
 { ἐπίκοινον omne. vt adiect.
 B habet

Εγ. Αρσ. $\alpha\sigma' \begin{matrix} \nearrow \text{ου} \searrow \end{matrix} \begin{matrix} \alpha \text{ αν} \alpha \text{ και} \alpha\sigma'. \\ \eta \text{ ω} \eta \text{ και} \eta\sigma. \end{matrix}$ Atticè

Dualis, & pluralis sequitur terminationem subiunctiui articuli feminini.

Δ. α αν α. Π. αι ων αις ας αι.

Definentium in ας propria vocatiuū per η efferunt: appellatiua per α vt χρύση πόρτα.

Αρσινική Επική η δούεια ο αινείας
η χλινική του αινείου
η δολική τῷ αινείᾳ
η αἰπάλικη τὸν αινείαν
η κληλική ὦ αινεία καὶ ὦ αινείας.

Aeneas

Αυτική η δούεια καὶ η αἰπάλικη τῷ αινείᾳ
η χλινική καὶ δολική τὸν αινείαν
η κληλική ὦ αινεία.

Πληθυντική η δούεια οἱ αινείαι
η χλινική τῶν αινείων
η δολική τοῖς αινείαις
η αἰπάλικη ὧς αινείας
η κληλική ὦ αινείαι.

sunt nonnulla etiam communia vt ὁ καὶ ἡ ληστής.

habes etiam nomina in ας quæ Atticè ablato σ mittunt genitiuum, de quibus in quarta vt ὁ πυθαγόρας του πυθαγόρα & quæ sequuntur. & ὁ βαρναβας του βαρναβα & huiusmodi.

Ε. ὁ χρύσης
του χρύσου
τῷ χρύσῳ
τὸν χρύσω
ὦ χρύση καὶ ὦ χρύσης.
Α. τῷ χρύξῳ
τοῖν χρύσων
ὦ χρύσα.
Γ. οἱ χρύσαι
τῶν χρυσῶν
τοῖς χρύσαις

Ε. ὁ πόρσης
του πόρτου
τῷ πόρῳ
τὸν πόρῳ
ὦ πόρσα.
Α. τῷ πόρῳ
τοῖν πόρτων
ὦ πόρξῳ.
Γ. οἱ πόρξω
τῶν πόρξων
τοῖς πόρξω

Πρωτόκλιτα ἅπαντα.
μίδαας
ὀυμελίνης
κυθαριστής
νομοθέτης
αὐλητής
πολίτης
περφήτης
ἀκροατής
δασπότης
δεσμώτης
διαθέτης

Β ii τους

Midas.

bellicosus, & bene armatus.
citharædus.

legislator.

tibicen.

ciuis.

interpres vaticiniorum.
auditor, discipulus.

herus.

captiuus.

dispensator.

INSTIT. GRÆC.

orestes.	οὐὸς χρὸσας	οὐὸς πὸρσας	ὀρέσῃς
existimator arbi- ter.	ὦ χρὸσαι.	ὦ πὸρσαι.	κριτῆς
prætor iudex.	horum rectus acuit penultimam, præter-		δικαστῆς
miles.	quàm in verbalibus perfecti temporis.		στρατιώτῃς
fundator.	genitiui plurales primæ, & secundæ infle-		δεμελιωτῆς
spectator.	ctunt ultimam: ceteri casus eundem ha-		δεατῆς
focius in nauiga- tione.	bent accentum, quem rectus singularis,		σιμωνιῆς
amator.	ut cognitum est.		ὀραστῆς
stella erratica.	DE SECUNDA INFLEXIONE		πλανήτης
Mercurius.	πὸδὶ τῆς ἀουτὸρσας κλίσεως.		ὀρμῆς
interpres.	Secunda noium est fœminini generis in α		ὀρμυλοντῆς
sigulus.	definentium, quorum genitiuus sin-		πλάτης
aureas comas ha- bens.	gularis in ης, datiuus in η, accusatiuus		χρυσοχαίτης
discipulus.	in υ cum vocali recti definit, αρετῇ, δόξαι.		μαθητῆς
nugator.			ἀδολέχης

E. Θ. α > ης η < αη α duorū pluriūue numerus sequi
η > ω η < ωη ω tur regulam primæ inflexionis.

E. Θ. ἡ αρετῇ vir ἡ δόξαι glo διουτὸρσας κλίσεως ἀπαιτικ

Puella.	τῆς αρετῆς	tus τῆς δόξης	ria κούρη
fortuna.	τῇ αρετῇ	τῇ δόξῃ	τύχη
dolor.	τῷ αρετῷ	τῷ δόξῳ	ὀδύνη
facies.	ὡ αρετῇ.	ὡ δόξαι.	μερμή
collum.	Δ. τὰ αρετὰ	Δ. τὰ δόξα	δέρη
voluptas.	ταῖν αρετῶν	ταῖν δόξων	ἡδονή
custodia.	ὡ αρετῇ.	ὡ δόξαι.	φυλακή
ira.	Π. αἱ αρεταί	Π. αἱ δόξαι	ὀργή
excessus.	τῆς αρετῆς	τῆς δόξης	ὑπερβολή
fuga.	ταῖς αρεταῖς	ταῖς δόξαις	φυγή
tribus.	ταῖς αρεταῖς	ταῖς δόξαις	φυλὴ
folliculus.	ὡ αρεταῖ.	ὡ δόξαι.	φύσας
hec amygdalus.	finita in α purū, aut δ, vel θ, aut ς		ἀμυγδαλή
cisterna.	habētia anteα seruāt eandē voca		δέξαμεν
conticinium.	lē in omnibus casibus singularis		ἀβρότη
Minerus.	numeri σοφία	ας α	ἀδών
spientia	λήδα	ας α	ἀφροδίτη
Venus.	Lada	ας α	σελήνη
Luna.	Martha	ας α	ἀγαθοσύνη
bonitas.	dico	ας α	

Generandi

Generādi, dādiq; casus in quouis numero
in oxytonis primæ, secundæ, & tertiæ
sunt inflexi.

Longa ante finalem breuem inflectitur,
sequente producta acuitur. *μουσα μου-*
σος rectus in *u* purum præmissa *o* acuitur. vt *χλόν*.

Fœminina vox adiectiuorum masculini sui ferè accen-
tum recipit, vt *καλὴ* quia est a *καλός*: quæ exit in *α*, si
fuerit à masculino in *os* purum, vel cū consonante *ρ*,
secus autem in *u* vt

ἀνδρεῖος	ἀνδρεία	ἀνδρεῖον	Fortis.
δικαῖος	δικαία	δικαίον	iustus.
ἄξιος	ἄξια	ἄξιον	dignus.
ἅγιος	ἅγια	ἅγιον	sanctus.
μακάριος	μακαρία	μακάριον.	beatus.
γελοῖος	γελοία	γελοῖον	ridiculus.
ὁμοῖος	ὁμοία	ὁμοῖον	similis.
οἰκεῖος	οἰκεία	οἰκεῖον	suus ac proprius.
ἄλλότριος	ἄλλοτρία	ἄλλότριον.	alienus.
γυναικεῖος	γυναικεία	γυναικεῖον	muliebris.
φανερὸς	φανερὰ	φανερὸν	manifestus.
ἄθλιος	ἄθλια	ἄθλιον.	miser.
πνηρὸς	πνηρὰ	πνηρὸν	improbus.
χαλεπὸς	χαλεπή	χαλεπὸν.	difficilis.
φάυλος	φαύλη	φαύλον	prauus.
δολικὸς	δολικὴ	δολικόν	prolixus.
ἀγαθὸς	ἀγαθὴ	ἀγαθόν	probus.
κακὸς	κακὴ	κακόν	bonus.
καίχρος	καίχρα	καίχρον	curpis.
σοφὸς	σοφὴ	σοφόν	sapiens.
κακὸς	κακὴ	κακόν	malus.
φοβερὸς	φοβερὰ	φοβερὸν.	formidabilis.

συβαρικὴ συμφορὰ.
συβαρικὴ τῆ περὶ α.
πρώτης ἢ πνηρῆς.
βραδεία ἢ ἀρετῇ.
χρῆς περὶ α.

πρώτης καὶ πνηρῆς.
πενία μητὲρ σωφροσύνης.
καλὴ ταρτησία.
κοινὴ γὰρ ἢ τύχη.
χρῆς περὶ α.

B iii

διδασκῆ

INSTIT. GRAEC.

διδασκὴ ἡ ἀρετὴ
ἐλευθερία ἐστὶν ἐξουσία αὐτοπραγίας.
σπίου.

ἄφθονοι μουσῶν θύραι.

Familiares est huius inflexionis cōuertere α. in η, Ionice,
rursusq; η in α Dorico more, præterquàm in Duali.

DE TERTIA INFLEXIONE

τῶν τῆς τρίτης κλίσεως.

Tertia complectitur masculina } in os, per o μικρόν,
fœminina }
cōmūnia }
& neutra in ον, p. eandē vocalē.

quorum genitiuus in ου, dat. in ω, subscripto, accus. in υ
cum vocali recti definit.

Αρσ. Θηλ. ος } ου ω ον } ος ἢ ε reliqua flecte ut mascu
E. } ου ω ον } linum articulum sub
Ουθ. ον } ου ω ον } iunctiuū, exceptis neu
tris, quæ articuli sui terminationem sequuntur.

μνηστοίχα.

Lex.

iuuenis.

tempus.

labor.

sermo ratio.

Deus.

occasio.

elegans.

amulus.

prudens.

ornatus, mūdus.

metus.

structor ædium.

diues.

lapis.

aurum.

filius.

sinus maris.

πλοῦτος δὲ βέλτερος ἐστὶν ἀνθρώπου Ἰσπαν.

ἀγαθὸς ψαλτὴς ἀγαθὸς ζωγράφος.

χαλεποὶ πόλεμοι τῆς ἀδελφῶν.

καρπὸς δ' ἀγαθὸς ἐστὶν οὐτακτος βίος.

ταμείον ἀρετῆς ἐστὶ σωφροσύνη μόνη.

γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν ἐνκλίειον κακόν.

ψυχὴς δικαίος οὐκ ἀλήμιος θεός.

ὑπόνοια δεινὸν ὅστιν ἀνθρώποις κακόν.

λόγος γὰρ ὅστις λύπης φάρμακον μόνος.

σωτηρία σήμερον ἡμερος Ἰσπαν.

αὐθαίρετος λύπη ὅστις ἡ τέκνων σπορά.

βραβεῖον ἀρετῆς ὅστις ἐν παιδείᾳ.

βακτηρία γὰρ ὅστις παιδεία βίου.

ἀστυλόπτην ὅστις ἡ κρηρία.

ἐγκαταφρόνητον ὅστις σιγῆρος Ἰσπαν.

ἡ γλασσοκτομῶν ὅστις αἰτία κακῶν.

προπέτεια πολλῶν ὅστις αἰτία κακῶν.

κοιτοῦ Ἰσπανίας, οὐκ ἀληθείας φίλοι.

ἀναφαίρετον ὅπλον ἡ ἀρετή.

Τις κλίτα πάντα,

ὀνόμας.

ὀνείος.

ὀχρόνος

ὀπίνος

ὀλόγος

ὀθεός

ὀκαίρος

ὀφιλόκαλος

ὀφάμιλλος

ὀφρόνιμος

ὀκόσμος

ὀφόβος

ὀοικεδομός

ὀπλοστίος

ὀλίθος

ὀχρυσός

ὀυίος

ὀκόλπος

ἀδοξία

ἀδοξία ἀγαθὸν ἴσον τῷ πόνῳ.

χρύσεια χαλκείων.

ἀνθρώπος ἀνθρώπου δαίμονιον.

ἀνθρώπος ἀνθρώπου λήϊος.

τέρμελα κακὰ.

ρήγου δακτύλιος.

ἐμφυχος νεκρός.

ἀδργοῖς αἰὲν εὐρετά.

χρυσομαίλος.

τὰ κοινὰ τῶν φίλων.

φίλωντος.

ἀνγκάλον κακόν.

τὸν πακτώλου πλοῦτον.

κυνέου πλοῦτος.

τάλαντα τὰν τάλαν.

συμφίου βίος.

ἰδρὸν ἢ βουλή.

μυστὴν λεία.

ξυλὸς ἐνυάλιος.

εἰδωλὸν τοῦ βίου λόγος.

ἀπικὸς παροίκος.

ὑπὲρ τοῦ πᾶσι σοφί.

καὶ τὴν φλὴν δῆλον.

μίστου πλοῦτος.

φωδωνάων χαλκείον.

τὰ σὺν καὶ σὺν καὶ : τὴν σκάφην, σκάφην.

ἄνος λυραστὴ ἀμρατῆς.

ἡλὼ τὴν ἡλὸν, πατὴρ ἡλὼ τὸν πατὴρα.

ἄοιμος μέθη.

ἡράκλειοι πόνοι.

ὅμοιον ὁμοίῳ φίλον.

τὸ καλὸν τοῦ λυχνίου.

ἄκεσχιον σελήνη.

πρόκελον ξύλον.

λιμὸς, χρόνος, βρόχος.

ἀκέφαλος μύθος.

χρυσὸς αἰὲν ὁλὸς ἐστὶ καὶ ἄργυρος ἀνθρώποισιν.

ὁ ἐταῖρος.

ὁ ἵππος.

ὁ θησαυρός.

ὁ πόλεμος.

ὁ λαός.

ὁ φθόνος.

ἡ ἄλσος.

ἡ ἄλσος.

ὁ ὀφθαλμὸς.

ὁ ἀδελφός.

ὁ φίλος.

ὁ διδάσκαλος.

ὁ θείκτος.

ὁ κίνδυνος.

ὁ ἄρτος.

τὸ φυτὸν.

τὸ ὄργανον.

τὸ ῥόδον.

τὸ ζῷον.

τὸ τεκμήριον.

τὸ ὄρκιον.

τὸ γυμνάσιον.

ἡ δόκος.

τὸ δοκίδιον.

τὸ θηρίον.

ὁ θεωρὸς.

ἡ βάρος.

ὁ καὶ ἡ βάρος.

ὁ καὶ ἡ ἐγχεσίμυθος.

ὁ καὶ ἡ ἐγχεσίμυθος.

ὁ καὶ ἡ πῶλος.

socius.

equus.

thesaurus.

bellum.

populus.

invidia.

vor.

semita.

oculus.

frater.

amicus.

praeceptor.

mons.

periculum.

panis.

virgultum.

opus.

rosa.

animal.

indiciu.

iurandum.

palestra.

trabs.

ignum.

bestia.

spectator.

rubus.

iter.

bellicosus.

hastam vibrans.

equuleus.

ἐχθρὸν

INSTIT. GRAEC.

ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα.
 γάμος ἄγαμος.
 μήτε τυφλὸν ὁδηρὸν μήτε ἐκνόητον σύμβουλον.
 ξῆλος τῆς ἀγαθῶν ἐσθλός, φιλῶν δὲ ἑσθλός.
 ξηρός εἰς ἀκόνιν.
 ἀρχὴ μὲν γὰρ φιλίας ἐπαινος, ἐχθρας δὲ φόβος.
 γερὸν ὁ διδάσκαλος.

		ος			ον	
		ου			ου	
		ω			ω	
		ον			ον	
		ος καὶ ε.			ον	
vita.	A.	ὁ βί	ω		ω	
via.	Θ.	ἡ ὁδ	οιν		οιν	
homo.	Κ.	ὁ καὶ ἡ ἀνθρώπ	ω		ω	
lignum.			οι.		α	
			ων		ων	
			οις		οις	
			ους		α	
			οι.		α.	

mouentur in hac inflexione adiectiua per tres articulos,
 & voces duas vt

Animatus.	ὁ καὶ ἡ ἐμφυχος	τὸ ἐμφυχον
inutilis.	ὁ καὶ ἡ ἀχρεῖος	τὸ ἀχρεῖον
spōte faciēs.	ὁ καὶ ἡ ἐκούσιος	τὸ ἐκούσιον
coelestis.	ὁ καὶ ἡ οὐρανεῖος	τὸ οὐρανεῖον
succofus.	ὁ καὶ ἡ ἔγχυλος	τὸ ἔγχυλον
incertus.	ὁ καὶ ἡ ἀδηλος	τὸ ἀδηλον
menstruū.	ὁ καὶ ἡ ἐμμελῖος	τὸ ἐμμελῖον
mediocris.	ὁ καὶ ἡ ἐμμέρος	τὸ ἐμμέρον
inuizilis.	ὁ καὶ ἡ ἀσύμφορος	τὸ ἀσύμφορον

quæ pen. producant, quam vltima correpta sequatur,
 sunt προπαροξύτονα, vt δίκαιος.

longa ante finalem longam acuitur, vt δικαῖον.

item dissyllabæ, vtræq; breues, vt λόγος.

item producta ante finalem correptam, vt ἄγρος.

Di

DE QVARTA INFLEXIONE

ἡ δὲ τῆς τετάρτης κλίσεως.

A nominibus tertiæ descendit Atticè declinatio quarta, nonnunquam à quinta ut verso o in ω per omnes casus, & vocali penult. aut diphthongo in ε, si in os purum fuerint: ut μινέλαος μινέλεως, ἀνδρόγειος ἀνδρόγεως: quorum genitiuus est à nominatiuo expuncta consonante vltima, itēq; datiuus, cui subscribitur.

A. Θ. ως } ω ων }
Ουδ. ων } ων } ων

Δ. ω ων ω Π. } ω } ων } ως }
ω } ω } ω } ω }

horum rectum expresit Virg. ij. Aen.

Androgeos offert nobis, socia agmina credens.

genitiuum vero lib. vi. vbi inquit

In foribus letum Androgeo.

ὁ λειπόμενος

ὁ γέλως

ὁ πλέως

ἡ ἄλως

τὸ εὐγών

Desertor nauis.

risus.

plenus.

corona sydus.

fertile.

plæraq; autem reiciunt tonum in antepenultimam.

Poëtica ad genitiui ω additur quandoque ν, præterea

ἄθως

κῶς

τεῶς

λαίως

εῶς

} expuncto ν accu
} satiuum faciunt

{ τὸν ἄθω
τὴν κῶ
τὸν τεῶ
τὸν λαίω
τὴν εῶ.

Mons Thraciæ.

Cos insula.

nomen propriū.

Iepus.

aurora.

Creditur olim velificatus Athos.

Iun. Sat. x.

Aut Atho, aut Rhodopen, aut alta Cerauniatelo Deïcis.

Virg. i. Geor.

καρπύδιος τὸν λαίω.

huc referas quæ Dorice per eandem analogiam in α, aut ης flectuntur, in omnibus casibus seruata eadem vocali, ut

A. E. ὁ θωμάς
τῷ θωμά
τῶ θωμά
τὸν θωμᾶν
ὦ θωμάς.

Δ. τὸ θωμά

E. ὁ ποδῆς
τῷ ποδῆ
τῶ ποδῆ
τὸν ποδῆ
ὦ ποδῆς.

Δ. τὸ ποδῆ

ὁ λαῶς λαῶ
ὁ κοσμάς κομᾶ.

Iapis.

cosmus.

Thomas.

Podas.

C

τῶν

INSTIT. GRAEC.

τοῖν θωμά	τοῖν θωμά
ὦ θωμά.	ὦ πεδῆ.
Γ. οἱ θωμά	Π. οἱ θωμά
ἦθ θωμά	ἦθ θωμά
τοῖς θωμάς	τοῖς θωμάς
τοῖς θωμάς	τοῖς θωμάς
ὦ θωμά.	ὦ θωμά.

QVID COMMUNE HABEANT

quatuor, quas tractauimus, Inflexiones.

Aequaliū omnium accusatiuus vnitatis numero habet postremam consonantem seruata vocali nominatiui. numero autem multitudinis genitiuus habet eandem consonantem præmisso ω, eiusdemq; numeri datiuus exit in σ. Neutra in minori maioriq; numero rectum accus. & vocatiuum consimiles habent: omniumq; dualium, & pluraliū idem est nominatiuus, & vocat.

DE QUINTA INFLEXIONE

τοῖς πέντε πέντε κλίσεις.

exerunt in conso-
nantes quinque
ν ρ σ ξ ψ.
vocalis quatuor
α ι υ ω.

Completitur inflexio quinta omnium generum nomina, quæ numerum syllabarū augent in obliquis, quorum rectus in varias definit terminationes: genitiuus autem habet postremam os per o, quæ additur nominatio præmissis variis consonantibus, aut conuersione vocalium antecedentium facta, vt singillatim dicetur. Datiuus exit in ι quod in accusat. deniq; vertitur in α exceptis neutris, quorum accusatiui sunt pares nominatiui, vt vocatiui.

A. R E G. I.

Neutra hæc adsciscunt τ ante finalem syllabam genitiui, vt ὄνομα ὀνόματος. excipe à masculinis suis deducta, vt anomalum μέγα.

nomen
magnus

Ε. τὸ ὄνομα	Ε. μέγα	μεγάλη	μέγα
τοῦ ὀνόματος	μεγάλου	μεγάλῃς	μεγάλου
τῷ ὀνόματι	μεγάλῳ	μεγάλῃ	μεγάλῳ
τὸ ὄνομα	μέγα	μεγάλῳ	μέγα
ὦ ὄνομα.	μέγα	μεγάλη	μέγα
Δ. τὸ ὄνοματε	Δ. μέγα	μεγάλῃ	μεγάλῳ

τοῖν

τοῖν ὀνομάων	μεγάλων	μεγάλων	μεγάλων
ὡ ὀνόματε.	μεγάλω	μεγάλῃ	μεγάλῳ.
Γ. τὰ ὀνόματα	Π. μεγάλοι	μεγάλα	μεγάλα
τῶν ὀνομάτων	μεγάλων	μόνων	
τοῖς ὀνόμασι	μεγάλοις	μεγάλοις	μεγάλοις
τὰ ὀνόματα	μεγάλους	μεγάλους	μεγάλα
ὡ ὀνόματε	μεγάλοι	μεγάλα	μεγάλα.

σώματα μετ' ἑαυτῶν, ψυχὴ δὲ μία.

ἀγάλματα ἀρχαῖς.

ἀχαλίνων σωματων,

ἀνόμου τ' ἀφροσύνας

τὸ τέλος δυστυχίας.

καταστροφήν τ' ὁράματός.

δοσάτων σόουσια.

βελεροφόντης τὰ χεῖρματά.

εἶματ' ἀνῆρ.

μέγα σόμα τ' ἐνὶ κούρῳ.

κυκνειον ἄσμα.

δακδαλεια ποιήματα.

ἀναφαιρετον κτήμ' ἐστὶ παιδεία βροτοῖς.

τύχη τὰ θυητῶν περὶ γματ' οὐκ ἐβουλία.

ὡς ποικίλον περὶ γματ' οὐκ ἐβουλίαν τύχη;

γωνὴ γ' οὐκ ἐπὶ πῆμα, καὶ σωτηρία.

ὅπως δίκαιος κτήματι μωπάρων.

I. R E G. II.

Et hæc neutra sunt, & eodem modo, quo superiora, fluctuantur. excipe barbara, & quæ à suis masculinis consurgunt, ut πῆ τίνος, ἀρχὴ τῆς.

E. τὸ μέλι	E. τὸ πῆ	E. τὸ σῆνιπ	mel.
τοῦ μέλιτος	τοῦ πῆτος	τοῦ σῆνιπος	aliquid.
τῷ μέλιτι	τῷ πῆτι	τῷ σῆνιπι	
τὸ μέλι	τὸ πῆ	τὸ σῆνιπ	
ὡ μέλι.	ὡ πῆ.	ὡ σῆνιπ, & quæ seq. peregrina est vox, iccirco propriam quandam seruat inflexionem.	
Δ. τῷ μέλιτι	Δ. τῷ τίνε		
τοῖν μελίτοιιν	τοῖν τίνοιν		
ὡ μέλιτε.	ὡ τίνε.		
Γ. τὰ μέλιτα	Γ. τὰ τίνια		

INSTIT. GRAEC.

τῷ μελίτων τῷ ἰνάν
τοῖς μέλισσι τοῖς τισί
τὰ μέλιτα τὰ πινά
ὦ μέλιτα. ὦ τινά.

Y. R E G. III.

Hæc itidem neutra addita excrefcēte sua genitium for-
mant, vt δάκρυ δάκρυος. quorum producentia penul-
timam, aut per tria genera declinata conuertunt v ine
vt ἄστυ ἄστεος, ἡδύς ἡδέος. τὸ πολὺ anomalum sequitur ter-
tiam æqualium, vt masculinum πολὺς.

vrbs.
iucundus.
multus.

E. υ < υος υι > υ υ. Δ. υε υειν υε. υα υων ιοῖ υα υα.
εος εἰ. εε εειν εε. εα εων εισι εα εα.

genu.
Dimidium.
acutus.
iucundus.
breuis.
multus.

κροκοδύλου δάκρυα. τὸ γόνυ τὸ ὕμνον.
γόνυ κνήμης. ὀκὴ ὀξὺς τὸ ὄξυ
τὸ τοῦ ποδὸς μεν βραχὺ, τὸ δὲ νοῦ ταχὺ. ὀκὴ ἡδύς τὸ ἡδύ
ἀρχὴ ἡμῶν παντὸς. ὀκὴ ἡ βραχὺς τὸ βραχὺ
ὀκὴ ἡ πολὺς τὸ πολὺ.

Ω. R E G. IIII.

Hæc vertunt ω in o, & vocatiuū habent in οι, & in dua-
li, & plurali flectūtur vt tertia τῆς ἰσοσυλλάβων, & sunt
muliebris generis, vt ἡ λητώ λητός λητοί.

Latona matēr.
Apol.
Sappho poetria
Clio mufarū vna
Erato muf. vna
Stheno soror Me-
duse.
Bellona pugna.
Echo sonus.
Dido.

E. ἡ λητώ σαπφώ.
τῆς λητός κλειώ.
τῇ λητοί δρατῶ.
τῷ λητόα contrahuntur hæc
ὦ λητοί. nomina, quod locis
Δ. τὰ λητώ suis apertius expli-
τῶν λητοῖν cabitur. διδῶ.
ὦ λητώ.

Π. αἱ λητοί
τῆς λητῆς
τῶς λητοῖς
τῶς λητοῦς
ὦ λητοί.

ΑΥ. R E G. V.

Horum alia mittunt genitium, sicuti postulat regula.
vt ὑπὸν ὑπᾶνος: alia addūt ad genitiui terminationem conso-

301.
vide Reg. xvii.

verberans.

{ τυφᾶσ τυφᾶσ τυφᾶν.
{ τυφᾶντος τυφᾶντος τυφᾶντος.

omnis.
Pan deus pasto-
rum.

omnis.
Pan deus pasto-
rum.

omnis.
Pan deus pasto-
rum.

omnis.
Pan deus pasto-
rum.

omnis.
Pan deus pasto-
rum.

omnis.
Pan deus pasto-
rum.

omnis.
Pan deus pasto-
rum.

omnis.
Pan deus pasto-
rum.

omnis.
Pan deus pasto-
rum.

omnis.
Pan deus pasto-
rum.

omnis.
Pan deus pasto-
rum.

omnis.
Pan deus pasto-
rum.

omnis.
Pan deus pasto-
rum.

omnis.
Pan deus pasto-
rum.

πάντα μὲν τὰ νέα καλὰ εἰν.
πάντων μέτρον ἄριστον.
φιλαυτοῖ καὶ τοῦ.

Eu. R. E. G. VI.

Neutra hæc adsciscunt τ, vt *χαπτεν χαπτενβς*. & partici-
pia præteriti passiui, vt *τυφθεν τυφθενς*. excipe α cum
suis compositis, & paucis quibusdam, vt *αις. τειν τε-
γενος*. quæ vt in Reg. v. declinantur. *ουθεν κειν µικρον*.

Hv. REG. VII.

Horum alia mittunt genitium verso in ε, vt ὁ λιπὼς λι
μνός, alia seruatō, vt ὁ σειρὼν σειρῶς. seruant autem
ὁ ξύλονα, quæ non habent μ ante η, vt ὁ σωλὼ σωλῶς,
præter αὐχλὼ αὐχένος, & ἡ φρελὼ φρενός. mutant vero
quæ habent μ, vt ὁ ποιμὼν ποιμένος. præter ὁ μιλὼ μινός.
βαρύνονα vnius generis nihil mutant, vt ἔμλω ἔμλωος, Græcus.

C iii fed

INSTIT. GRAEC.

tenon. sed quæ formant ex se neutram vocem, vt ὁ τῶν τῶν-
nos, quia ἀπὸ τοῦ τῶν.

E. ω $\left\{ \begin{array}{l} \text{λωος} \text{ λωι} \text{ λωα} \text{ λω} \Delta. \text{ λωε} \text{ λωοιν} \text{ λωε} \text{ λωδ} \text{ λωων} \text{ ησι} \\ \text{ερος} \text{ ενι} \text{ ενα} \text{ εν} \text{ ενε} \text{ ενοιν} \text{ ενε} \text{ ενδ} \text{ ενων} \text{ ησι} \end{array} \right.$
π. $\left\{ \begin{array}{l} \text{ερος} \text{ ενι} \text{ ενα} \text{ εν} \text{ ενε} \text{ ενοιν} \text{ ενε} \text{ ενδ} \text{ ενων} \text{ ησι} \\ \text{ερος} \text{ ενι} \text{ ενα} \text{ εν} \text{ ενε} \text{ ενοιν} \text{ ενε} \text{ ενδ} \text{ ενων} \text{ ησι} \end{array} \right.$
πολίου λιμὲν μὲν ἀλυσία δ' ὄρμης βίου.
λιμὲν ἀτυχία δ' ἐστὶν ἀνθρώποις τέχνη.

IV. REG. VIII.

radius. Quæ habent ι ante ν nihil mutant, vt ἡ ἀκτὶν ἀκτῖνος,
delphinus. δελφίν δελφίνος. ὁ καὶ ἡ.

OV. REG. IX.

superlatium. O ante ν habet neutra vox adiectiuorum, quorum ma-
maior. sculinum genus habet ω nihilq; mutant in declina-
tione, vt ὁ καὶ ἡ μείζων, τὸ μείζον μείζονος. contrahuntur
hæc nomina atticæ in plurali nominatiuo, accusatiuo,
& vocatiuo: verso ο in ω, & abiecta syllaba vltima,
vt τὰ μείζονα μείζω. huc refer participia neutra præsen-
tis temporis, quæ, vt masculina sua, vnde descendunt,
addunt consonantem τ, vt ὁ τυτῶν, τὸ τυτῶν τυτῶν-
τος. ita & quæ participia imitantur, cum verbalia sint,
vt τὸ κελαινόν οντος.

YV. REG. X.

phoreus deus ma- Y ante ν adsciscunt pauca quædam apud poetas, quæ vt
rinus. in reg. viii. vidimus declinabis, vt φόρκων φόρκωος. quæ
& in vs exeunt, vt φόρκος: de quibus infra Reg xxiii.

ΩV. REG. XI.

Charon. Ex his alia seruant vocalem recti, vt βαρύνοντα fermè o-
mnia, vt χαρὺν χαρύνος.

melior.	excipe	Comparatiua	βελτίων	} ονος
amabile.		Verbalia	φιλήμων ἀπὸ τοῦ φιλῶ	
sapiens.		Communia	σώφρων πρæter αἶδων	
Machaon.		Producta i pen.	μαχάων εἶρων. ardens	
sciens.		vel pmissis dua-	ιδμων simulator.	
incus.		bis cōsonantib.	ἄκμων	
amens.		dissyllaba	ἄφρων	
lacedæmon.		vrbiū noia vt	λακεδαίμων	
hirundo.		alia conuertunt in ο vt	ὀξύζονα vt	χελιδών ονος. præter
				mono-

ramus.
September.
pauo.
Leo.
Iæna.
Iacén.
Iacæna.
verberans.
Phaethon.
Sarpedon.
mucro.
canis.

Ε.	ων	ων	ων	
	ωνος	ονος	ονος	
	ωνι	ονι	ονι	
	ωνα	ονα	ονα	
	ων.	ον.	ον.	
Δ.	ωνε	ονε.	οντε	
χάρ	ωνοιν	ονοιν	ονοιν	
	ωνε.	ονε.	οντε.	
Π.	ωνος	ονος	οντος	
	ωνων	ονων	οντων	
	ωσι	ουσι	ουσι	
	ωνας	ονας	οντας	
	ωνος.	ονος.	οντος.	
θινών		cella vinaria	πλούτων	
ελικών		helicon	τίμων	
κοιτών		cubiculum	διδυχαλίων	
αίων		certamen	ὁ εἰδυμίων	
παρθενών		domiciliū virginū	ὠρίων	
ἀκανθών		fenticetum	ἀφείων	
ἐκατομβαιών		Iunius	σίνων	
μεταγειτνιών		Iulius	πάκτων	
βοηδρομιών	ωνος	Augustus	ἡ ἡϊών	
μυμιακτηριών		September	τὸ θυρών	
πυανεσιών		October	ὁ παίων	
αιθεσιριών		November	κηρών	
πρσιδριών		December	κηδεμίων	
			ραμηλιών	

INSTIT. GRÆC.

Ianuarius	ῥαμνιῶν	ἡ λαμπριδῶν	splendor
Februarius	ἐλαφνιβωλίων	ὁ λειμῶν	pratū
Martius	μυωνυχίων	ὁ ὄρνιθῶν	auarium
Aprilis	θαρρηλίων	ὁ πρῶν ὠνος.	collis.
Maius	σκιερόφορειῶν		

EXEMPLA IN O.

barba	belua	palæmon	minister	retrogradus.
ὁ πῶτων	ὁ ἰχνέμων	παλαίμων	ὁ πῶτων	ὁ πιδροβάμων.
regula	æstus	dux	author	sapiens
καλῶν	κενῶν	καθηγμένων	νοήμων	ἐλεήμων
	innoxius	auarus	infelix	
ὁ καὶ ἡ	πανακτίμων	καρδαλιόφρων	κακοδαίμων	
concors	vicinus	faber	obliuio	
ὁμόφρων	γείτων	τέκτων	ἡ ληθεδῶν.	

EXEMPLA IN VT.

	seruus	draco	nomen piscis	ἡ ῥοτεfacit	senex
	ὁ θοράπων	δράκων	ὁ δλωολίων	ἱκῶν	γέρων.
	Atticè fit synæresis in comparatiuis multitudinis numero in casu Accusandi vt				
minor.	ἐλάττωας	ἐλάττως.	& in neutris fit aphæresis per ω vt μίζωνα μίζω.de quo infra.		
maior.	μείζωνας	μείζους.			
breuior.	ἥττωας	ἥττως.			
plus.	πλείονας	πλείους.			
deterior.	χείρωνας	χείρους.	& in propriis ablata syllaba vltima in eodem casu numero vnitatis vt		
melior.	βελτίονας	βελτίους.			
Apollo.	ἀπόλλωνας	ἀπόλλω	ἡ πεισδῶνας	ἡ πεισδῶ.	
Neptunus.	aliquando κατὰ συστολὴν quæ seruant ὡ scribinguntur etiam per o vt sæpè apud Poëtas.				
	κρονίων κρονίονος apud Hom. pro κρονίῳνος.				
	τί κοινὸν κυὶ καὶ βαλακείῳ ;				
	ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα.				
	ἀρχιτέκτων ἐπισουλῆς.				
	ὁ μὲν δὲ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ ζεῦς.				

E. Reg.

E. R E G. XII.

hæchabēt vel	vocalem	α	θώραξ	δ	pectus.
		η	νάρθηξ		ferula.
		ι	ὄρνις	ψ	avis.
		υ	συξ		styx.
	diphthōgum	ω	πίως	ο	timidus.
		αι	γυναιξ	η	mulier.
		αυ	γλαυξ		noctua.
		γ	σπίγξ	ι	sphinx.
	consonātem	ρ	ῥαξ		caro.
mittūt genitiuū verſo & alia in	{	κ	vt primitiua ferē	σαρκός	rapax.
		γ	deriuatiua	αρπαγος	θριξ coma.
		χ	quæ ex his excipiūtur	βιχός.	vertit in obliquis aspiratam in tenuem.
		quæ habent γ, illud geminant, vt σπρίγξ σπρίγγος.			
quædam accipiunt κτ, vt ἀνὰξ ἀνὰκτος.					
E.	{	αξ	ιξ	ιγξ	
		αρος	ιχός	ιγγός	
		απ	ιχι	ιγη	
		αχα	ιχα	ιγηα	
	{	αξ.	ιξ.	ιγξ.	
Δ.		αγε	ιχε	ιγγε	
σ		αγοιν	ιχοιν	ιγγοιν	
		αγε.	ιχε.	ιγγε.	
Π.	{	αρος	ιχός	ιγγός	
		ατων	ιχων	ιγγων	
		αξι	ιξι	ιγξι	
		αγας	ιχας	ιγγας	
	{	αγος	ιχος	ιγγος	
		αγος	ιχος	ιγγος	
		αγος	ιχος	ιγγος	
		αγος	ιχος	ιγγος	
E.	{	αξ	πηξ	ο	κήρυξ κος.
		ακτος	πεκτος	θυλαξ	præco.
		ακτι	πεκτι	ἰδραξ vel κέρκαξ	facculus.
		ακτα	πεκα &c.	κόλυξ	accipiter.
	{	αξ.	verſa	η	κλίμαξ
Δ.		ακτε	η in e	κλίμαξ	bacca roſæ calyx.
αν		ακτοι	ita	ο	κόςλαξ
		ακτε.	λάρυγξ	ο	κόςλαξ
Γ.	{	ακτος	λάρυγξ	ο	κόςλαξ
			λάρυγξ	ο	κόςλαξ
			λάρυγξ	ο	κόςλαξ
			λάρυγξ	ο	κόςλαξ

D

ακτων

INSTIT. GRAEC.

mollis.	ἀκτων	ὁ βλάξ	ὁ κῆ ἡ ὁμίλιξ	coëtaneus.
tutor.	ἀξι	ἔμπαξ	ὁ ὀπιδόφυλαξ	extremū agmē
auarus.	ακτασ	κίβιξ	ἡ πάλλαξ	pellex.
regiuncula.	ακτοῦ	ἡ ὀλιγαυλαξ	ὁ πάλμιξ	adolescens.
acinus.	ἡ αἰξ καὶ ἐκ τῆς τὰ κέρατα.			ἡ ῥώξ ῥός
helluo.	τέπιξ μὲν τέπι φιλος, μύρμηκας δὲ μύρμηξ,			ὁ οἰόφλυξ
phryx.	ἱεκοῦσι γίγειν.			ὁ κῆ ἡ φρυξ
cicada.	γλαῦκος εἰς ἀθλιάσ.			ὁ τέπιξ
Stix.	μύρμηξ ἡ κήμιλος.			ἡ σύξ
feutica.	γλαῦκος λαυριώπικαι.			ὁ μάστιξ
cuculus.	αἰξ μάχοιραν.			ὁ κόκκυξ
vnguis.	θεοταλικαὶ πύργου.			ὁ ὄνυξ χος

tulsis guttur nox
ὁ κῆ ἡ βήξ ὁ λάρυγξ λάρυγξ ἡ νύξ νυκτός.

AR. REG. XIII.

Ar finita virilis generis nihil immutāt vt μάκαρ μόκαρος.
Neutra vertuntur in τ vt ἡμαρ ἡμαρς, præter ἱαρ, & ἄλ-
καρ, quæ, & si neutra, imitantur masculina, & femi-
ninum δάμαρ, quod assumit τ, vt δάμαρς.

velox.	A.	Ουδ.	Θ.	
Cæsar.	E.			ὁ ἱάρ ῥός
vber.				καίσαρ
prædium.	μάκ	ἡμ	δάμ	τὸ οὐθαρ ρός
vxor.	αρά	αρ	αρτα	κτέαρ
fornium.	αρ.	αρ.	αρ.	ἡ ὄαρ ρός
fornium.	Δ.	ατε	αρπε	τὸ ὄνειαρ ρός
	αρόιν	ατοιν	άρτοιιν	τὸ ὄναρ habet
	αρε	ατε.	αρπε.	ὄναρ ρός.
	Π.	ατα	αρτοῦ	
	αράων	ατών	άρτων	
	αρσι	ασι	αρσι	
	αρασ	ατα	αρτασ	
	αρδῶ.	ατα.	αρτοῦ.	

monosyllaba habent in obliquis α longum : polysylla-
ba breue.

δέλιαρ τῆς κακῶν ἡ ἡδονῆ.
γαλῆ σίαρ.

Eip.

ΕΙΡ. R E G. XIII.

In his nihil immutabis vt *οείρ* *είρ*ος proinde neutra *Fluuii nomen &*
θεών *χειρ*ος. *ήφθείρ* habes indecli- *procella. &*

E. *ή* *χειρ* *ο αντίχειρ* *habilia.* *πολύχειρ* *multimanus.*
τῆς *χειρ*ος *ἐκατοντάρχειρ* *centimanus.*
τῇ *χειρ* *τῷ* *χειρ*α
ᾧ *χειρ*.

Δ. *τῷ* *χειρ*ε hoc nomē immutat genus in hoc casu τὰν.
ταῖν *χειρ*οῖν
ᾧ *χειρ*ε.

Π. *αἱ* *χειρ*ες
τῆς *χειρ*ων
ταῖς *χειρ*οῖ
ταῖς *χειρ*ας
ᾧ *χειρ*ος.

ΗΡ. R E G. XV.

Alia ex his seruant η : alia vertunt in ε. quæ seruant viri- *seruator.*
 lis sunt generis pleraq; , & præmittunt τ, aut verba- *fera.*
 lia sunt, vel monosyllaba vt *σωτήρ* *σωτήρος.* *θήρ* *θηρός.* *venter.*
 exceptis *γαστήρ*, *αστήρ*, *θυγάτηρ*, *θυμήτηρ*, *πατήρ*, & *μητήρ*. quæ *stella.*
 syncopen patiuntur, & η in ε vertunt, vt *πατρός* καὶ *πα* *filia*
ρός. cætera pariter vertunt in ε, vt *αἰὴρ* *αἰδρός*. præter *Ceres.*
σπινθήρ, ὁ ἱβήρ. *pater.*
mater.
vir.
scintilla.
Iberus fluu. hisp.

E. ὁ *πατήρ* E. ὁ *αἰὴρ*
τοῦ *πατρός* καὶ *πατρός* *τοῦ* *αἰδρός* καὶ *αἰδρός*
τῷ *πατρί* καὶ *πατρί* *τῷ* *αἰδρί* καὶ *αἰδρί*
τὸν *πατέρα* *ὃς* *κομῖτι* *τὸν* *αἰδρα* καὶ *αἰδρα*
ᾧ *πατρί*. *tur* *synco-* *ᾧ* *αἰδρ*.
 Δ. *τῷ* *πατρί*ε *pa*, vt diffe- Δ. *τῷ* *αἰδρί*ε καὶ *αἰδρί*ε
τοῖν *πατράοιν* *rat* à *no*ice *τοῖν* *αἰδράοιν* καὶ *αἰδράοιν*
ᾧ *πατρί*ε. *πατρί* *patria.* *ᾧ* *αἰδρί*ε. καὶ *αἰδρί*ε
 Γ. οἱ *πατράοι* *ita* & *in* *no* *π*. οἱ *αἰδράοι* καὶ *αἰδράοι*
τῆς *πατράων* *mine* *μητρός.* *τῆς* *αἰδράων* καὶ *αἰδράων*
τοῖς *πατράσι* *τοῖς* *αἰδράσι* *vid* d hoc *datiuo* *infra.*
τοῦ *πατράος* *τοῦ* *αἰδράος* καὶ *αἰδράος*
ᾧ *πατρί*ος. *ᾧ* *αἰδρί*ος. καὶ *αἰδρί*ος.

D ii ὁ λου-

INSTITUTIO GRÆC.

peluis.	ὁ λουτήρ	ἰατὴρ	medicus.
fera.	Φήρ, ἤ Φήρ	κλαδουτήρ	putator.
vnus e feris po- pulis.	σπῆρ	κλιντήρ	lectus.
pestis, mors.	ἡ κήρ	κλιτήρ	stator, viator, appari- tor.
perditor.	ὁ ὀλετήρ	ληϊστήρ	latro.
liberator.	ὁ ἐλευθέρ	βοτήρ	pastor.
admirator.	θνητήρ	αἰστήρ	torris.
fossor.	ὀρυκτήρ	ἐλατήρ	auriga.
caduceator.	ὀφωτήρ	ὀμφαλιστήρ	ferrum ad secandum umbilicum.
panthera.	πανθήρ	ὁ ἀήρ	aer.
cingulum.	ζωστήρ	δαήρ	leuir. i. frater viri.
latrator.	θωυκτήρ	ἡρως	

θηρῶν ἀπάντων ἀγριωτέρᾳ γυνή.
 χρήματ' ἀνὴρ. θεοὶ δωτήρ δὲ ἑάν.
 ὁ δὲ ἀργὸς καὶ ἀκρατής βίος κακοῖς ἀνδράσιν ἰδιος.
 ἰατὴρ γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων.
 λιμὸς γὰρ τοὶ πᾶμπαν ἀδργῶ σύμφορος ἀνδρὶ.

Υ. R. E. G. XVI.

testis.
 susurrus.
 ignis.
 Hic habes omnium generum nomina, quæ nihil immu-
 tata voce mittunt genitium: ut ὁ καὶ ἡ μάρτυρ μάρτυ-
 ρος, ὁ ψίδυρ, τὸ πῦρ, quorum aliqua per apocopen enun-
 ciata esse putantur, ut μάρτυρ, quia ὁ μάρτυρος apud Or-
 pheum. Sed hæc vetusta sunt, nā & μάρτυς etiam scri-
 bebatur: quod est in vsu. unde illud καὶ μάρτυς de
 subito, oportunoq; testimonio, sicuti ἰ comædiis in-
 duci consueverunt. μάρτυς δ' αἰεὶς ὁ μηδὲ μὲν οὐ παθὼν
 ἀπὸ δὲ τῆς ἄλλους οὐνοῖα σκρίνων.

ἀρχαῖα, καὶ πῦρ, καὶ γυνὴ κακὰ ἴα.

Ο. R. E. G. XVII.

animus. Rara hæc sunt, eaq; neutra, ut τὸ ἦτορ ἦτορος apud Hom. i. Il.

Ω. R. E. G. XVIII.

monstrū ingens.
 signum.
 fur.
 fanies.
 dictator.
 incolæ.
 Quæ præmittūt λ, & μ, { servant in obliquis ω
 aut oxytona, { ut ὁ πέλωρ. τὸ πικμωρ
 vel primitiua, { ὁ φῶρ
 seu magistratuum roma- { ἰχώρ
 norum nomina, { δικτάτωρ
 cætera conuertunt in α deriuatiua, vel composita, ut οἰκί-
 τωρ

πῶρ ορος, ὁ πανταμιάτωρ ορος. ὁ καὶ ἡ. & propria vt ὁ νέστωρ omnia domans.
 ορος. hic habes pauca neutra, vt τὸ ἔλωρ ορος, quorum ali Nestor.
 qua ἐτδρόκλιτα mittunt genitiuum veris ὡρ in αῖος, vt praeda.
 τὸ ὕδωρ ὕδατος. τὸ σκῶρ σκαχός. aqua.
 iterus.

E. ὡρ { ὡρος ὀει ὡρα ὡρ. ὡρε ὡροιν ὡρε ὡρεῖ ὡρων ὡρεσι ὡραῖ
 ορος οει ορα ὡρ. Δ. ὡρε ὡροιν ὡρε Π. ὡρεῖ ὡρων ὡρεσι ὡραῖ
 αῖος αἰε ὡρ ὡρ αῖα αῖοιν αῖα αῖα αῖων αῖσι αῖα.

animaduerte eadem hæc nonnunquam

apud poetas ἐκτάσει produci in obli
 quis contra regulam: aliquando etiā
 συστολῇ corripi: quæ licentia in oratio
 ne soluta non est imitanda.

horū nominum, quæ propria sunt, ac-
 cusatiuos expresserunt Latini poætæ.

Hæctora quis nosset, felix si Troia fuisset?

Non Pylum Nestora respicis? (ros.

Ter circū Iliacos raptauerat Hæctora mu

Hæctora circū

Et lituo pugnas insignis obibat, et hasta.

οἱ φῶρεδ' τῶ βολῶ.

λαός, καὶ ὕδωρ, καὶ πῶρ ἀκατάχεται πάντα.

ΑΣ. REG. XIX.

Virilis generis nomina, & participia,

itemq; propria conuerson in s, & ad-

iecto τ mittunt genitiuum ὁ ἰμάς τοῦ

ἰμάνος, ὁ τῆλ' αἶος τοῦ τῆλ' αἶανος, ὁ θόας

τοῦ θόανος. quorum non pauca com-

peries Ionum more in quarta τῆς ἰσο-

συλλάβων, vt ἡ λαμπάς τῆς λαμπάδος vel

λάμπα. excipe ab hac formatione ἀνό-

μαλον μέγας, habet enim in genitiuo

μεγάλον, & adiectiua, quæ mittunt fœmininam vocē

ἰν αἶνα, vt μέλας μέλανος, τάλας τάλανος, quia μέλαινα

τάλαινα.

ἰένονα muliebris, aut communis generis conuertunt σ in
 ς, vt παλλὰς παλλάδος, vnde ἀρχήγας, & ἑραός, quia ba

D iii rytona

οἶκτωρ	ορος	Hæctor.
μελῶτωρ		Mentor.
μνήτωρ		procus.
ἰνῶτωρ		iaculator.
κοσμήτωρ		ornator.
ἡ ἄωρ ἄωρος		mulier.
τὸ ἄωρ ἄωρος		ensis.
οἰθύντωρ		rektor.
ἀγρώτωρ		venator.
αἰστωρ		indocilis.
ὀρείτωρ		montanus.
λνῶτωρ		solutor.
μιάτωρ		impurus.
μητρὸς πάτωρ		auus maternus.
ἡ παλαιάτωρ		antiqua parens.
ὁ ὁμημήτωρ		eadem matre na-
αἰμητήρ		tus.
ἀπάτωρ		carens matre.
ὁμηπάτωρ		carens patre.
ὄνομακλήτωρ		germanus.
ῥήτωρ		nomelator.
ὁ ἀλέκτωρ		orator.
ἡ ἀλέκτωρ		gallus.
τὸ ἦτωρ		innupta.
		cor.
		fax.
		magnus.
		niger.
		miser.

INSTIT. GRAEC.

Agrigentum
Tarentum Si-
ciliæ vrbes.
caput.
caro.

rytona sunt, imitantur masculina vt ἀργείωντος & τάρωντος ita & κρέας κρέας.

Neutra cōuertūt σ in τ, vt κρέας κρέας, vel κρέας expūcto τ, si in ας purum fuerint, quod denuo contrahitur ἵως ρ ω μέγα vt infra in cōtractionib. videbimus.

Ar.	Θηλ.	Ουδ. in κς purum
E. ας	E. ας	E. ας ας
αντος	αδος	αος
αντι	αδι	αι
αντα	αδα	ας
ας	ας	ας
Δ. αντε	Δ. αδε	Δ. ατε
αντιν	αδιν	ατιν
αντε	αδε	ατε
Π. αντες	Π. αδου	Π. ατα
αντων	αδων	ατων
αντε	ασι	ασι
αντες	αδασ	ατα
αντων	αδου	ατα
ας	μελας	μελαινα
αντας	ταλας	μελαινις
αντου	μελανος	μελανος
αντου	ταλανος	ταλαινης
αντου	ταλανος	ταλανος

ab his diuersa sunt

Ajax.
Athamas.
gigas.
Pallas,antis.
comburens.
descendens.
Atlas.
superbus.
Phorbas.
Abas.
statua.
Bias.
Polydamas.

ὑποδισύλλαβα, & βαρύνοντα in α κατάρων ο αἶμας
iuxta primam ἰσοσυλλάβων flectun-
tur, vt μαρσύνας μαρσύνου: λυσίασ λυ-
σίου. excipe τὰ ἔθνη: ea enim sunt
quintæ. at φλεγείας, & pauca qua-
dam propria vtramq; declinatio-
nem seruabunt.

ἄτλασ τὸν οὐρανόν.

χαλεπὸν γῆρας.

πάντων τεχνίτης σοφία.

ἱλιάς κεκάν.

Es. R E G. XX.

Neutra hæc communium nominū in

αἶμας
γίγας
πάλας
κήας
καταβάς
ἄτλας
ὑπὸ κινδύος
φόρβας
ἄβας
ἀνδρίας
βίας
πολυδάμας

ns de

us, de quibus proxime agetur, eorū-
dem inflexionem sequuntur inter-
iecto o in postremis litteris, vt τὸ ἀ-
ληθές ἀληθείος. ὁ καὶ ἡ ἀληθείης, τοῦ καὶ τῆς
ἀληθείος. quæ omnia contrahuntur,
vt videbimus.

ὑπὲς οὐδὲ εἷ.

Ἀρ' ὅτι συγγενὲς τὴν λυπῆν, καὶ εἶος.

Ης. R E G. XXI.

Horum pleraq; vertuntur in τ, vt πένις
πένιως. sunt autem, vt vocant, deno-
minatiua, sicuti apud Latinos finita
in τας, vt brevis breuitas, p̄cipueq;
virtutum vitiorumq; nomina κα-
κότης κακότητος : ὀρπλότης ὀρπλότητος :
περώτης περώτητος. φιλότης φιλότητος.
anflexa deducta à nominibus in eis
adsumuntur, quemadmodum pri-
mitiua sua, vt δαφνὴς δαφνιώτης, quia
ἀ δαφνεύς. quod seruant etiam pau-
ca quædam, sed tantum conuerso η
in ε, vt κλήμης κλήμενως. Adiectiuorū
omnium, quorū neutra vox seor-
sum flectitur exit genitiuus in εος
vt ὁ καὶ ἡ ἀληθείης, τοῦ καὶ τῆς ἀληθείος.
quam regulam imitatur alia quæ-
dam, vt ὁ ὀλιγαρκὴς τοῦ ὀλιγαρκέος. &
commun'ia in δης deriuatiua, & pro-
pria in primis vt ὁ ἀριστοτέλης τοῦ ἀρι-
στοτέλους præter ὀρμῆς θαλῆς μωσῆς &
si qua alia anflexa sunt, & patrony-
mica vt ἀρεΐδης, & formam patro-
nymicorum habentia, vt θουκυλίδης
μυλτιάδης πυλάδης, quæ in prima x-
qualium declinabis, sicuti compo-
sita vt βιβλιοπώλης, χωμέρης, παιδοδιδάσκαλος, χοινοβάτης, πα-
τρὸν τῆς, & habentia ante us vt ἰορδάνης.

θαύματος

ἐλέφαντος

ὁ καὶ ἡ φυλάς

ἡ μηνάς

εἰάς

τετράς

πεντηάς

ἐκτάς

ἐπτάς

ὀγδοάς

ἐννεάς

δεκάς

χιλιάς

μυριάς

διαφυάς

κοιλιάς

κλισιάς

καλιάς

ἱκμάς

ἰχθάς

κεμάς

κουράς

λεπιδάς

λιβάς

ἀργάς

ὀρεστάς

ὀλυμπιάς

ὀληθάς

οἰνάς

ὁ πηγάς

ὀμάς

τὸ γῆρας

κράς

ἀλας

δέπας

Thaumas.

Elephas.

exul.

vnitas.

trinitas.

quaternitas.

quinarius nume-
rus.

senarius.

septenarius.

octonarius.

nonarius.

denarius.

millenarius.

decies millena-
rius.

ruina.

vallis.

δος repagulum.

tugurium.

humor.

carica.

cerua.

inscriptio.

aspera.

gutta.

terra ferax.

montana nym-
pha.

lustrum.

navis oncraria.

vinetum.

gladies.

vnuersitas.

feneſtra.

caput.

ſal.

poculum.

librarius.

geometra.

præceptor.

ſunambulus.

Ε.ης

INSTIT. GRAEC.

E. H. S. { ἡτος ἡτι ἡτα } ἡτε ἡτοιν ἡτε
 { ῶτος ῶτι ῶτα } ῶτε ῶτοιν ῶτε
 { εντος εντι εντα } εντε εντοιν εντε
 { εος ει εα } εε εοιν εε

ἡτες ἡτων ἡσι ἡτασ' ἡτοσ'
 ῶτες ῶτων ῶσι ῶτασ' ῶτοσ'
 Γ. εντες εντων εισι εντασ' εντοσ'
 εεις εων εισι εασ' εοσ'.

fatuitas.
 munditia
 albedo.
 profunditas.
 breuitas.
 mediocritas.
 temeritas.
 timiditas.
 liberalitas.
 superbia.
 similitudo.
 dulcedo.
 tranquillitas.

ῥηλινὸς ἀνθρώπος.
 ἐαλὴς φιλομαθὴς ἔση καὶ πολυμαθὴς.
 ἰσότης δὲ ἐν πᾶσιν ἀρίστη.
 ἀνεκλιπτὴς θνητὸς ἀνθρώποις σοφία.
 οὐδείς γάρ ὦν ῥάθυμος οὐκ ἐστὶν ἀνὴρ.
 δυσμενὴς καὶ βέλτερος ὅτι χειρότερος ὁφθαλμῶν
 ὁμοιότης τῆς φιλοτητος μητῆρ. (μὸς.
 ἐπιλήν τε πρὸς τὴν ἀνθρώποις κακότητος.
 πρὸ δυστυχῶντων οὐτυχὴς οὐδὲν φίλος.
 ἴσον λεανὴς καὶ γυναικὸς ὁμοιότης.
 λόγος ἀληθὴς καὶ νόμος, καὶ δίκαιος ψυ-
 χὴς ἀγαθὴς καὶ πῆσις εἰδωλὸν ὄσι.
 κόσμος ὀλιγομυθία γυναικί, καλὸν δὲ καὶ
 κόσμον λιτότης.

ἡ μωρότης
 κατάρτης
 λευκότης
 βαθύτης
 βραχυλῆτης
 μεσότης
 θρασύτης
 δειλότης
 ἐλκυδίτης
 χαννότης
 ὁμοιότης
 ῥηλινότης
 καλυνότης

ἡ ἀσότης
 ἀγριότης
 ἀδελότης
 ὀξύτης
 οἰκειότης
 ὀλιγότης
 ὁ καὶ ἡ κηώδης
 κινδυνώδης
 κρεώδης
 κρημνώδης
 καγκῆς
 κακώδης
 κατὰ δὴς
 πανδεκῆς
 ὀρθοφύης

sanctitas.
 ferocitas.
 incertitudo.
 velocitas.
 familiaritas.
 inopia.
 redolens.
 periculosus.
 carnosus.
 praeceptus.
 aridus.
 malignus.
 egenus.
 oia intuens.
 erectus.

ἡ ὁμαλότης
 ὀρθότης
 παλαιότης
 ὁ κρήνης
 ἡ κακότης
 κοινότης
 λειότης
 κατὰ κρήνης
 πανήρης
 ὀρεϊφής
 ὁ κατὰ μελὴς
 ὁ καὶ ἡ πανοθενῆς
 ὁ ὀφθαλμῶν
 ὁ καὶ ἡ βραχυλῆτης
 κατὰ φῆς
 ὁ ὄρεγος

ἡ καὶ ἡ

ὁ κὴ ἢ πάνταρκῆς
 διολυκῆς
 λαώδης
 παντελής
 ὁσμώδης
 θοριλεκῆς
 ὁ ζαμενῆς
 ὁ κὴ ἢ ὁ στρεωδῆς
 παντοδαῆς
 αἰνοπαθῆς
 κακοπαθῆς

cunctos iuuans.
 dulcis.
 popularis.
 perfectus.
 odorus.
 vmbrosus.
 vehemens.
 ostreus.
 omnia sciens.
 grauitè affectus.
 idem.

δυμοδῆς
 ὁ δυμοδῆς
 ὁ κὴ ἢ ὁ φηλῆς
 παιγνιάδης
 θυμῆς
 αἰδῆς
 ὁ χρωδῆς
 παιδαλειῶδης
 θρομβώδης
 αἰσθανῆς
 παλαιολῆς
 τανκεία

fortis animi.
 iracundus.
 serpentigena.
 nugax.
 gratus.
 audax.
 tumens.
 puerilis.
 turbulentus.
 imbecillis.
 antiquus.

IS. REG. XXII.

Hæc in oxytonis, & propriis (paucis
 exceptis fœmininis, vt πάρις: χαρὶς
 βῆτις: Ἰάλλις: νέμεσις 105) & penultimā
 longam habentibus, & fœmininis
 à nominibus in ης ductis, & quæ cō
 posita cum πωλίω, & κοίτη in præce
 dentem syllabā transmittunt accentum cætera. n. fer
 uant eundem, conuertunt σ in ρ vt ἡ ἐλπίς ἐλπίδος. ὁ παῖς
 παίδος. ἡ νεαῖς νεαίδος. ἡ δακτύλις τῆς δακτύλου. ἀρβύ
 πωλις ἀρβύπωλιδος. idem seruant composita cum πόλις,
 præter sola fœminina, vt ἡ ἀκρόπολις τῆς ἀκροπόλιος: &
 μάνις, vt ἀπόλις ἀπόλιδος, ὁ κὴ ἢ. & ἡ περμαίνις τῆς περμαίν
 πιδος. Monosyllaba vt ὁ κῆς. ὁ λῆς. præter τίς τίνος, & ba
 rytona pen. correptam habentia interposito ο in sylla
 ba is mittunt genitiuum, vt κῆς κῆος. λῆς λῆος, & πό
 λῆς πόλιος, communiter, aut verso i in ε Ionice, πόλειος,
 aut σ in ω Atticè, quam scripturam vsu receptam ad
 huc seruant vt πόλειος. itē verbalia vt ἡ κλῆσις τῆς κλίσσεως
 Ionicè simul & Atticè. ἡ χάρις habet χάριος, quamuis
 χάριος ex regula, & χάριος poeticè, vt θέμις proprium
 θέμιος vel θέμιος, & si θέμιος, vt est regula. quæ ante is
 habet duas immutabiles, vertunt σ in θ, vt ὄρνις ὄρνιθος,
 & si ὄρνιχος Doricè: excipe αἱ Ἰάλλες numero multitu
 dinis vrbs Lydiæ iuxta Meādrum fluuium. quæ in is,
 & in promiscue exeunt, mutant σ in ν, vt δελφίς δελφίνος.

E

Deniq;

Pollux.
 Hercules.
 Mars
 Diomedes.
 Aristophanes.
 Diogenes.

spēs.
 paris.
 iuuenct'a.
 hera.
 quæ panē vendit.
 ext' rris.
 antistes vatū.
 quis
 līs perispo
 menō habet
 λίος.
 pannus lineus.
 hæc contrahun
 tur vt infra dice
 tur
 curculio.
 leo.
 serpens.
 ciuitas.
 declinatio.
 gratia.
 Themis,
 auis.

INSTIT. GRAEC.

fundamentum.
repagulum.

Deniq; propria, quorum genitiuus exit in *ιδος*, Ionice etiam flectuntur in *ιος*, vt *παεις παειδος*, vel *παειος*. oxytona bisyllaba fceminina, preter diminutiuu, inflectunt in obliquis vt *κριπις κριπιδος. βαλβις βαλβιδος*. Dativu nominum mittentium in *δος* genitiuu minoris numeri, delent per apocopen postrema syllabam, vt *δειπ*, pro *δειπι*, & communem accusatiuum habent vt *δειμδα*, vel *δειμν* latineq; Oui. fatidicaq; Themis, quæ tunc oracula tenebat. & Hom. *μυῶν ἀειδε θεά*. vt infra dicetur.

eithara.	<i>ιδος</i> <i>ιδι</i> <i>ιδα</i> καὶ <i>ιν</i> .	<i>ἡ κίθαρις</i> <i>ιως</i>
contumelia.	<i>ιος</i> <i>ιι</i> <i>ιν</i>	ita & i ceteris <i>υβρις</i>
vertex cacumen.	E. <i>ις</i> { <i>εος</i> <i>ει</i> <i>ιν</i>	casib. vtriusq; <i>ἀκρίς</i>
cetus.	<i>ιδος</i> <i>ιδι</i> <i>ιδα</i>	numeri, vt su- <i>ἀγνεις</i>
munditia.	<i>ιως</i> <i>ιι</i> <i>ιτα</i>	perius. <i>πανήνεις</i>
pumex.	<i>ἀδωνιδος</i> <i>κῆποι</i> .	<i>κίος</i> <i>κεις</i>
cetus.	<i>κληματις</i> <i>αἰγνπία</i> .	<i>ὀμῆνεις</i>
appetentia.	<i>λάφωνος</i> <i>ὄρνιθος</i> .	<i>ὄρεις</i>
saltatio.	<i>ταῖς</i> <i>μυῖσαις</i> <i>ταῖς</i> <i>χάριτας</i> .	<i>ὀρχησις</i>
herba quedam.	<i>αἰθροβ</i> <i>γρ</i> <i>πόλις</i> .	<i>ὀρχις</i>
insecutio hostiu.	<i>νιοπολέμειος</i> <i>τίσις</i> .	<i>παλιώεις</i>
eransgressio.	<i>ἐλπις</i> <i>γρ</i> <i>ἡ</i> <i>βοσκειουσα</i> <i>ὄς</i> <i>το</i> <i>μλούς</i> <i>βροτῶν</i> .	<i>πιδέβαςις</i>
hallucinatio.	<i>ἡ</i> <i>γρ</i> <i>παιδια</i> <i>ἀνεις</i> <i>ὅτιν</i> <i>εἰ</i> <i>πὸρ</i> <i>οὖν</i> <i>ἀνάπαισις</i> .	<i>πιδέβαςις</i>
adnarratio.	<i>ἡ</i> <i>κακὴ</i> <i>κρίσις</i> <i>παν</i> <i>ὅς</i> <i>κακὸν</i> <i>αἰτία</i> .	<i>πιδέβαςις</i>
præceptio.	<i>αἰθροβ</i> <i>πόλειος</i> <i>πύργου</i> <i>αἰθροί</i> .	<i>πιδέβαςις</i>
appositio.	<i>ἐναντία</i> <i>ἀλλήλοις</i> <i>ὅτι</i> <i>ἡ</i> <i>τε</i> <i>φύσις</i> <i>καὶ</i> <i>ὁ</i> <i>νόμος</i> .	<i>πιδέβαςις</i>
adhortatio.	<i>οὐδὲν</i> <i>οἰκειότερον</i> <i>πατρίδος</i> .	<i>πιδέβαςις</i>
deprecatio.	<i>μέγιστα</i> <i>ἀδικήματα</i> <i>θεῶν</i> <i>καταφρόνησις</i> .	<i>πιδέβαςις</i>
potentia.	<i>καὶ</i> <i>γενέων</i> <i>κακῶν</i> <i>ἐκ</i> <i>ἐν</i> <i>σπος</i> <i>καὶ</i> <i>ἀρχόντων</i> .	<i>πιδέβαςις</i>
aptatio.	<i>καὶ</i> <i>νόμων</i> <i>ὀλιγοῦ</i> <i>καὶ</i> <i>ἐκ</i> <i>ἐν</i> <i>σπος</i> <i>ἀπμία</i> <i>δι-</i>	<i>πιδέβαςις</i>
consecratio.	<i>καὶ</i> <i>οὐ</i> <i>συνῆς</i> .	<i>πιδέβαςις</i>
fractio.	<i>το</i> <i>μλὸι</i> <i>το</i> <i>κ</i> <i>ῆσπος</i> <i>καὶ</i> <i>βρόσιος</i> <i>εἰσιν</i> <i>ἐταῖροι</i> .	<i>πιδέβαςις</i>
profitio.	<i>ἐν</i> <i>δὲ</i> <i>αὐτοῦ</i> <i>δαίω</i> <i>πρήγματι</i> <i>πυρότεροι</i> .	<i>πιδέβαςις</i>
quies.	<i>ἀνάπαισις</i> <i>ὅτι</i> <i>τῶν</i> <i>κακῶν</i> <i>ἀπεχθία</i> .	<i>πιδέβαςις</i>
sumer.	<i>το</i> <i>λὶά</i> <i>χρόνου</i> <i>μυῖσις</i> <i>οὐ</i> <i>φρονήσεως</i> .	<i>πιδέβαςις</i>
intermissio.	<i>ὡς</i> <i>ἐς</i> <i>ἀπσον</i> <i>ἡ</i> <i>γνωακεία</i> <i>φύσις</i> .	<i>πιδέβαςις</i>
facultas.	<i>βρότοις</i> <i>ἀπασιν</i> <i>ἡ</i> <i>συνείδησις</i> <i>θεός</i> .	<i>πιδέβαςις</i>
dubitatio.	<i>ὁ</i> <i>λὶά</i> <i>δικαίως</i> <i>κτῆσις</i> <i>ἀφ</i> <i>α</i> <i>λεσά</i> <i>τη</i> .	<i>πιδέβαςις</i>

μεγίλη

LIBER PRIMVS.

μεγάλη τύραννις αἰσίοι τέκνα καὶ γυνή.
 ἐλπίς καὶ κίνδυνος ὡς ἀνθρώποισιν ὁμοῖα,
 οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφοτέρω.
 ἐλπίς καὶ κέρδος ἀρχὴ ζημίας.
 ὁ θάνατος ψυχῆς καὶ σώματος διάλυσις
 ἢ φύσις ἐκείνου γὰρ γένους ὅστις παρὶς.

ἀσρόταξις
 ἀνανάκτησις
 κρίσις
 λύσις
 ἔξις

peccatum.
 indignatio.
 iudicium.
 solutio.
 habitus.

ἡ φροντίς ἰδος. cura. αἰς infernus. κορωνίς apex.
 foemina à noibus in us, vel u, vel o, non mutato accentu.

καὶ λπίς ἀπὸ τῆς καὶ λπης. s. vrna.

ἀκοίτης ἀπὸ τοῦ ἀκοίτου. p. vxor.

στρατηγὶς ἀπὸ τοῦ στρατηγού. t. duatrix exercitus.

λαχανόπωλις ἀπὸ τοῦ λαχανόπουλου. p. mulier vēdens olera.

ροξόπις ἀπὸ τοῦ ροξόπου. s. fagittaria eadem ratione.

πολίτις ciuis foem. δαυδόπις hæra. σπαρτιάτις spartiata.

ος. R E G. XXIII.

Flecte neutra hæc addito ε ante syllabam, quæ pura patrium casum absoluit, vt αένος αένεος, quæ contrahuntur. Participia vertunt σ in τ, vt τετυκός τετυπότος.

E. ος < εος εἶ > ος ος < Δ. εε εοιν εε εα εων
 ὅρος ὅτε ὅτε ὅτε ὅτε ὅτε ὅτε ὅτε ὅτε

χαλεπὸν τὸ γῆρας ὅστις ἀνθρώποις βάρος.

τείχος κεκοινωμένον.

καὶ κέρδα ἰς ἄτησιν.

ἀδωρυφόρετον βασιλεία τὸ κέλλος.

ἄλμυρον κέλλος.

κέλλος δυσήειρον ἔφυ παιδῶν τοκέαςι.

λίκη μὲν οὖν νόμου τέλος ὅστις.

παντὶ δίνει.

ψυχὸς δὲ λεπτὴ χρωτὶ περιμώτατον.

κέρδος αἰχρὸν βαρὺ κειμήλιον.

φιλαργύρον μὲν πᾶν τὸ βάρβαρον γένος.

κακοῖς τὸ κέρδος τῆς λίκης ὑπὸ τέρπον.

τὸ λίπος εος pinguedo. τὸ βέλος εος sagitta.

λέχος lectus. γένος lætitia.

λάχος fors. γένος genus.

κύρος auctoritas. γλάρος lac.

βάρος pondus. γλοῦκος mustum.

δέος timor. σφρίος fylua.

E ii τὸ θάλας

rete.
 mos.
 lux.
 medela.
 infans.
 pectus.

INSTIT. GRAEC.

Gaza indeclinabile facit.	τὸ θάλαρος	calor.	τὸ θαλός	furculus.
	θάμβος	pauor.	ἄρος	scelus.
	αἶχος	dedecus.	θύος	sacrificium.
	ὄρος	mons.	ὄφελος ἀκλίων	utilitas.
	πάρος	glacies.	πάθος	ægritudo.
	νέμος	nemus.	νεῖκος	rixa.
	κητός	cetus, i.	θραῖος	sedes.
	ἡδός	voluptas.	ἡθός	domicilium.
	θραῖος	temeritas.	καίρος	festuca.
	ἰχός	vestigium.	κηδός	cura.
	κλίτος	angulus.	κρανός	galea.
	ὄνειδος	exprobratio.	ὄξος	acetum.

οἰδίτης proprium nomen in epigr. facit οἰδίτηδος : quod solum habebis virilis generis in hac regula, & in θος in genitiuo. Sed tamen est οἰδίπόδης θου. & οἰδίπους, quod verè facit οἰδίτηδος.

Υς. R E G. XXIIII.

piscis.
quercus.
cubitus.

securis.
senex.

incundus, a, um.
breuis.
multus, a, um.

galea.
fascicu' us feni.
sagulus

nuper adueniēs.

aduena.

iungens.
vires.
tardus
velox.
acutus.
colloquium.

Horū, quæ anflexa sunt, adsciscūt o ante σ, vt ἰχθὺς ἰχθύος. ὄρνις ὀρνύς ἡ. & barytona vt νέκυσ νέκυσος. exceptis paucis quibusdam, quæ cōuertunt v in ε, vt ὁ πῆχυς πῆχειος. vel πῆχειος Atticè. ὁ πέλεκυς πελέκειος, ὁ πρῆσβυς πρῆσβεος. quam inflexionem seruant, quæ per tria genera, aut per tres articulos flectuntur, vt

ἡδὺς ἡδύα ἡδύ. ὁ κῆ ἡ βραχὺς excipe ὁ καὶ ἡ πολὺς, quod ἡδύος ἡδύαος ἡδύος. τῆ κῆ τῆ βραχέος habet πολλοῦ, vt in tertia æqualium præter accusatiuum quod habet πλύν. alia præter o adsumūt θ, vt κόρυς κόρυθος ἡ. κώμυς κώμυθος ἡ. ea autem sola sunt, alia δ vt κλαμὺς κλαμύδος ἡ. hæc autem sunt sceminina ὀξύνθηα, & composita præterquam à nominibus in vs simplicibus, vt vocant, vt νείλυς νείλυδος ὁ. i. νεωστὶ ἐλθὼν, & ὁ κῆ ἡ ἐπῆλυς ἐπῆλυδος, ἀπ' ἐπὶ ἐπῆλυθον. participia cōuerso σ in ν, & addito τ mittūt genitiuū, vt ἔδηνγνὺς ἔδηνγνύος.

E. vs { vos vī ω ἡ ἰχθὺς vos
eos εἰ ω ὁ βραδύς eos
υθός υθι υθα ὠκὺς
υδός υδι υδα ὀξύς
ωθός ωλι ωτα ὀκριτύς
ὁ καιρός

INSTIT. GRAEC.

AR. REG. XXVIII.

uxor.

Varia est hæc dialectus nominū in αρ, ut ἡ δάμαρ vel δάμαρς: quæ, verso σ in τ, mittunt genitiuū, ut δάμαρτος.

AIΣ. REG. XXIX.

conuiuium.
farinæ flos.
filius filia.
orbis liberis.
bonus filius.
gemellus.
paucos habens
filios.

Tria sunt nomina in αις diphthongum finita: primum fœmininum, ut δαῖς δαιτὸς: alterum neutrum, ut τὸ σάις σαίως: tertium commune, ut ὁ καὶ ἡ παῖς παιδὸς cum suis compositis, ut ἄποις ἄπαιδος, ὀπποις ὀππαιδος, ὁμόποις ὁμόπαιδος, ὀλιγόποις ὀλιγόπαιδος.

μη̄ παιδὶ μάχαιραν.

ἐν̄λος γὰρ οἴκου παῖδός ἐστιν ἄρ̄ ἐν̄ός.

AΥΣ. REG. XXX.

naus.
anus.

Duo tantum habes nomina in αυς (quod ego sciam) quæ versa υ in ο, & α in ε vel η, per variam dialectum inflectes, ut ἡ ναῦς vel νῆυς, ναὸς vel νῆος vel νέος. ἡ γρηὺς πῆς γρηὸς vel γρίος. ναῦς habet in recto numeri multitudinis νῆδός in accusatiuo ναῦς, non νήασ̄.

ναῦς ἡ μεγίστη κρείσσον, ἢ μικρόν σκάφος.

EΙΣ. REG. XXXI.

vnus.
pesten.
elauis.
Simois flumen.
gratiosus.
honoratus.
vocalis.

verberatus.

Horū pleraq; sunt virilis generis, quorū (ut ego cōperio) monosyllaba sunt duo tantū quæ expuncto ι, & reposito υ & ο, mittunt genitiuum ut εἰς ἐνὸς, κτεῖς κτενός: at fœmininum κλείς assumit σ & ο, ut κλείς κλειδός. Pluriū syllabarum nomina expulso ι accipiunt υτ & ο, ut ὁ σιμόεις σιμόεντος vel σιμωῶντος, nam si habent ο ante εἰς cōtrahuntur: ita & adiectiua, ut χαρίεις χαρίεντος, cuius secūda, & tertia vox est χαρίεσσα, & χαρίεν: πμήεις πμήεντος, φωνήεις φωνήεντος. pariter flecte participia huius terminationis, ut ὁ τυφθεῖς τυφθεντός.

E. εἰς { ἐνός ἐνι ἐνα
εἰδός εἰδὶ εἶδα εἰκοινάς, εἰς ἀπτικώς, ἐν ex regula.
ἐνός ἐντι ἐντα

odorus.
ardens.
cruentus.
coniunctus.
sarculaceus.

κοιμώμενος οὐδείς οὐδενός ἄξιος.

ὦ φίλοι οὐδεῖς φίλος.

εἷς ἀνὴρ οὐδεῖς ἀνὴρ.

κῆρος οὐδεῖς τῷ κελῶν.

εἷς θεός ἐστὶ σοφός δάκνους ἀμακὴ πολλή.

(ολβος.

κλαδεν.

ὁ θυοεῖς

αἰθαλόεις

αἰματόεις

κολλήεις

ὀρμενόεις

} ἐνός

καθενδων γρ ουδεις ουδενος αξιος, ουδεν
μαλλον τυμιζωνος.

EVS. REG. XXXII.

Hæc reddūt genitiuū cōuerſo in o cō
muniter, vel in ω Atticē, vel tota diphthongo in η, & ο
Ionicē, vt ἀχιμεις, ἀχιμειος, ἀχιμειος, ἀχιμειως: ὀδυσ-
σευς, νηρεις, αἰρεεις, πηλεις, βασιλεις, quæ contrahuntur, vt
infra dicetur. hic habes anomalum ζεις, quod ita de-
clinabis.

E. ὁ ζεις	} vel {	ὁ ζεις	ὁ ρεχφεις	picor.
τοῦ διος		τοῦ ζωος	ἀγχιςεις	cognatur.
τῷ διῷ		τῷ ζωῷ	κλοπεις	fur.
τὸν διῶ		τὸν ζωῶ	ἱππεις	eques.
ὦ ζεῦ καὶ ὦ ζεις.		ὦ ζεῦ καὶ ζεις.	ἱδρεις	sacerdos.
παντὶς βασιλευς ὁ νόμος.			οἰκευς	famulus.
κορχμεις κορχμει.			ἡπδροπεις	deceptor.
κλέων προμηθευς ὅτι μετὰ τὰ πείγματα.			ὀρφεις	Orpheus.
εἰκῶν δὲ βασιλευς ὅτιν ἑμφυχος θεοῦ.			θησεις	Theseus.
			ρечματαεις	Scriba.

OIS. REG. XXXIII.

Attica est synæresis vnius nominis οἷς quod vt simplex
flectitur οἷς οἷος. contrahitur autem in nominatiuo, &
accusatiuo multitudinis numero, vt οἷς οἷος οἷας οἷς. cū
per dieræsim legitur.
τῷ λυκῷ τῷ οἷν.

OVS. REG. XXXIIII.

Conuerſo in o, formatur genitiuus nominum in ους, vt
νοῦς νοός. excipe ποῦς cum compositis vt καλοποις, quod
assumit δι, vt ποδεις, κρίπους κρίποδεις. & ὀδους quod addit
ντ, sicuti participia vt ὀδόντης. quod faciunt deducta à
suis primitiuis in eis anflexa nomina, seruata diphthong
ο, vt ὁ σιμόεις σιμῶν, σιμῶν, ὁ παλκίεις παλκίον, παλ-
κίον. præterea quæ in ους à nominibus tertiæ æqua-
lium deducuntur habent primitiuorum suorum in fle-
xionem, vt χρυσῶν χρυσοῦ, quia prius erat χρύσεος χρυ-
σίον. ἀργυρῶν ἀργυροῦ, quia ἀργυρείος ἀργυρείον, ita ἀπλοῦς
διπλοῦς τεπλοῦς, quia ἀπλόος ἀπλόον. & nomen hoc νοῦς
quando habet in genitiuo νοῦ, est contractum nomi-

nis

asper.

diuinus.

acutus.

suaue olens.

picor.

cognatur.

fur.

eques.

sacerdos.

famulus.

deceptor.

Orpheus.

Theseus.

Scriba.

simplex id est nō
contractum, vt
Græci vocant.

mens.

pes.

forma lignea pe-

dis.

tripes.

dens.

Simois.

placenta.

aureus.

argenteus.

simplex.

duplex.

triplex.

INSTIT. GRAEC.

niens.

Iesus.

airis.

airis.

nis ὁ νόος τοῦ νόου, quod tamen, nempe primum, facit νοῦς νόος, ita & βούς. in sacris litteris habes servatoris nomē pariter inflexum, ὡς ἐν ἱσσοῖς, τοῦ ἱσσοῦ, τῶν ἱσσοῦ. οὗς, solum neutrum, facit ὡς τὸς

E. ους { ους οί ουυ } ου. ωτι
 { οδδς οδι οδιx } ου. ους
 { οντος οντε οντα } ου. ος
 { ουντος ουντε ουντα } Δ. ωτε

μίσσας ὄνον ὥτα.

ὄντος ὥτα κινῶν.

ἀντίμασ βοῦς.

ὅσα καὶ ὀφθαλμοὶ τῆς βασιλείων πολλοί.

εἰ σῶμα δούλον, ἀλλ' ὄντως ἐλεύθερος.

ὁ νοῦς ὑμῶν ἐν ἁγίῳ θεῷ.

Y. REG. XXXV.

узна.

venti

ventus **Africus.**

chalybs.

infectum alatum

in sacr. lit.

fçala.

facies.

homo.

cyclops.

Quæ habent α, ε, ι, aut ν ante ς mutant illud in β, vt αῤῥα ς αῤῥαρος. ἡ φλῖ ς φλῖβος, ὁ λι ς λιβός: χάλυ ς χάλυβος. quod aliquando in suam aspiratam conuertitur, vt ἡ κινυ ς κίνυφος, ὁ κατήλι ς κατήλιφος, ὁ σίρι ς σίριφος: quæ habent ο vertūt ς in π, vt ὁ ς ὁπός: ὁ μέρω ς, οπρς. ita & quæ per ω scribuntur, vt κῠλω ς κῠλωπος.

κν/κλωπος δωρεά.

REGVLAE DE CAETERIS

C A S I B V S.

1. **A**CCUSATIVI singula-
ris numeri nominum in
inos purum fiunt à nomina-
tuo mutato σ in ν, ut
ὁδὺς ἡδὺς νῶς βοῦς. nisi sit per poëticam licen-
tiam, ut aliquando in neu-
tris accusatiuis, qui pares esse debent nominatiuo.

11. Barytona in { is non purum os habentia genitui, & cō
 vs munem, & superius traditam termina-
 tionem aliquādo sequuntur vt ὀπίς ὀπίστος, ὀπίδα vel ὀπίθ.

No.

III.
cum. s. σ in v
vertitur, & alia
huiusmodi.

Vocatiuus idem est cum nominatiuo ablata excreſcente
genitiui: nec te decipiet variatio conſonantiũ, aut etiã

vocaliū vt $\left\{ \begin{array}{l} \alpha\iota\alpha\sigma\ \alpha\iota\alpha\nu\tau\sigma \\ \tau\delta\rho\acute{\iota}\omega\ \tau\delta\rho\acute{\iota}\epsilon\tau\sigma \\ \mu\eta\tau\acute{\eta}\rho\ \mu\eta\tau\acute{\rho}\varsigma\end{array} \right\} \omega\ \tau\delta\rho\epsilon\nu$ seruatur enim vt
 $\mu\eta\tau\acute{\rho}\varsigma$. in genitiuo.

at nomina in *ous* formant illud à recto ἀποβολῇ τοῦ σ, vt
 βοῦς ὦ βοῦ.

Dualis rectus habet terminationē e quæ fit a datiuo fin IIII.
 gulari conuerso, in ε, vnde mutata ε in οιν fit datiuus
 eiusdem numeri vt τῶ αἰαντι, τῶ αἰαντε, τοῖν αἰαντοιν.

In numero multitudinis rectus casus fit à nominatiuo V.
 duali addito σ, vt τῶ αἰαντε οἱ αἰαντοσ.

Genitiuus habet ων, vt cætera alia, de quibus haecenus di- VI.
 ximus. Datiuus pluralis à datiuo singulari formatur σ
 ante, apposito, vt βόρην, βόρῃσι: atque in his dele θ ν τ,
 in quorum locum reponē σ vt λαμπάδι

$\left. \begin{array}{l} \delta\rho\acute{\iota}\tau\iota \\ \psi\acute{\iota}\tau\tau\iota \\ \lambda\acute{\epsilon}\beta\eta\tau\iota \end{array} \right\} \sigma\iota$

Penultima datiuī singularis correpta in plurali fit longa VII.
 vt λείοντι, λείουσι. Ionice fit a genitiuo sing. verso ο

ψιφθόντι, ψιφθεῖσι. in ε, & addita σι vt ἑνὸς βη-
 μάτεσι.

Definentiū nominum in ξ, ψ, ος & ος datiuī casus fiunt VIII.
 à recto addito ι (excipe ποῦς τοῖς soluta diphthongo,
 est enim à datiuo singulari) vt θῶραξι, ἀρχαψι, ἀχιλ-
 λεῖσι, βοῦσι.

In η exeuntia nomina, quæ patiuntur syncopen faciunt IX.
 datiuum in ασι, vt πατήρ πατῆσι.

Accusatiuus formatur a recto, conuersa ε in α vt αἰαντοσ X.
 αἰαντασ.

In neutris præter datiuum, sequere terminationem arti- XI.
 culi sui α ων α α.

REGVLAE GENERALES DE TENORI- BVΣ ET TEMPORIBVS NOMINVM.

OMNE masculinum, aut fœmininum per immutabi- I.
 lem desinēs producit vltimam, præter μάκαρ δάμαρ:
 nec vllum accentum in vltima, nisi acutū, recipere pos-
 sunt, præterquàm si contracta fuerint.

F Omnis

INSTIT. GRAEC.

- II. Omnis genitiuus ultimam habens productam, si accentū poscit, exigit anflexum vt Θεοῦ.
- III. Dativus singularis genitiui habet accentum & tempus Θεοῦ Θεῷ, αἰαντος αἰαντι, præter cōposita semper antepenacuta μωι διχόμεωι.
- III. Accusatiuus in eadem syllaba affigit tonum, in qua in genitiuo, præterquàm si contrahantur, vt εἰωῶ, & præter anomalum δια ἄχ τοῦ διός, & quæ syncope patiuntur, vt θυγάτηρ, quod antea fuerat θυγατὶς, simile genitiuo θυγατρός.
- V. Vocatiui consimiles nominatiuo eundē tonū recipiunt, sin minus reflectunt in præcedentem syllabam vt δημοδένος. Θεός Δέε. & cōposita finita in ων, vt ἀγαμέμνον καμῶδαμν. excipe quæ componuntur cum nomine φρω vt δαίφρον simile nominatiuo δαίφρων. & λακδαῖμον & παλαῖμν quæ sunt penanflexa, cū tamen reclusus sit acutus.
- VI. Rectus dualis numeri in eadem syllaba habet accentum, in qua singularis.
- VII. Dualis genitiuus in nominibus quintæ sequitur genitiuum pluralem, ut αἰάντων αἰάντων, exceptis χρῶν παῖσιν μέσιν, in aliis similis est nominatiuo suo, vt τῶ αἰνεία τῶν αἰνείων.
- VIII. Vocatiuus dualis est idem cum recto numericiusdem, vt τῶ καὶ ὁ αἰάντε.
- IX. Rectus maioris numeri à minori nihil differt, Θεός Θεοί: præter fœminina deducta a masculinis suis, quorū tenorē sequuntur, vt αἱ λίθιναι quia est à masculina voce λίθινος, λίθινη. est enim regula, quod in plurali nominatiuo fœminina masculinis respondeant.
- X. Genitiuus maioris numeri tertię, aut quartę inflexionis accentu conuenit cum genitiuo minoris numeri.
- XI. Dativus pluralis singulari consonat, præter πᾶσιν.
- XII. Accusatiuus in numero multitudinis consentit cum suo nominatiuo, nisi ultima producta impediāt, erit enim hoc pacto vox paroxytona vt δίκαιοι δικαίους: nā producta existente ultima non potest esse tonus in antepenultima,

vt differat à præ-
positione
διὰ.

nultima, exceptis nominibus Atticis quartæ inflexio-
nis: vt *μελέλιος*.

Vocatiuus recto est similis.

XIII.

μεροχικῶς, id est participialia nomina eundem habent in
voce, tempore, & accentu nominatiuum, & vocati-
uum. *καίων*.

XIII.

Dissyllaba, quæ trocheum faciunt, reiciunt in compo-
sitione accentum in superiorē syllabā, vt *δοῦλος ἐνδοῦλος*.

XV.

i. prima prod.
sec. corr.

Casus finalis in *ω* non circumflectitur vt *ὁ νέος πύργω* At-
tice. neque synæresis, cum alicui ē præmissis casibus
similis sit terminatio, vt *ληθῶ λητῶ*, quia rectus erat *λη-
τῶ*. at in cæteris, vt *αἰδῶ αἰδῶ*, quia omnis synæresis cō-
stans ex acuto, & grati inflectitur, & in apocope etiā
circumflexus affigitur, vt *πσειδῶ*, de quibus superius
egimus.

XVI.

Correpta vltima, quæ antea producta fuerat, acutus in
penultima fit circumflexus, vt *περφύτης περφῆτα*. exci-
pe *διαπότης*, quod facit *διᾶποτα*.

XVII.

Circumflexus in acutum vertitur: aut cum eandem sedem
seruat crescentibus syllabis, vt mutari necesse fit, vt
σῶμα σῶμας: aut cum immutata sede fit vox in obli-
quis oxytona vt *βοῦς βοός*.

XVIII.

πῶς ἢ ἀριθμητικῶν ὀνομάτων. De nu-
meralibus nominibus.

Nomina simplicis numeri sunt secundæ, tertię, aut quin-
tæ inflexionis, & pro numeri sui significatione decli-
nantur. nam quod significat vnum, numero vnitatis
inflectes: quod vero duo, dualiter: quæ autem plura,
pluraliter tantummodo declinabis.

Ἀρσ. Θηλ. Οὐδ. Δ. τὴν καὶ τὰ δύο

E. εἰς μία εἴ τῶν καὶ τρεῖς δύοιν.

vnus,
duo.

εἰς μίας εἰς

nec tamen caret vocibus quæ cum

ἐνὶ μίας ἐνὶ

nominibus pluralis numeri iun-

εἷς μίαν εἷς

gantur, vt *οἱ καὶ αἱ καὶ τὰ δύο*

κοινὸν Οὐδ. τῶν

δύο

F. τρεῖς τρία

τοῖς καὶ τρεῖς

δυσὶ

τρίων τριῶν

τοῖς καὶ τρεῖς καὶ τὰ

δύο.

tres.

F ii τρισὶ

INSTIT. GRAEC.

ἑξήκοντα
ἑξήκοντα
κοινόν

ἑξήκοντα
ἑξήκοντα
οὐδὲν

ὑπεὶ καὶ τοῦ ἐσθλὰ τῷ βίῳ δόξοι.
A quatuor vsque ad centum nul-
lus numerus declinatur.

Γ. πέντε πέντε
πέντε πέντε
πέντε πέντε
πέντε πέντε

εἰς ὅτι δούλος οἰκίασ' ὁ δαυὶδ.

Notis numerorū vtuntur Græci litteris alphabeti, quas
simul cum eorum nominibus apposui, ne quid, quod
ad hanc rem pertineat, per me ignores. cætera singilla
tim inter legendum aperiemus.

minorum littera
rū alphabeti tri-
plex est ordo.
primus continet
vnitates α 1:
secundus decal-
des 1 ρ: ter-
tius centenarium
numerū, ρ ω. β

Vnum

ζ

Quatuordecim

α

π

δεκαπέντε

α

ο

ιδ

ι

οκτώ

δι

ι

μ

Quindecim

Duo

π

δεκαπέντε

δύο

π

β

Nouem

ιε

ιι

εννέα

δπ

Tria

θ

Sexdecim

τρία

π

δεκαεξ

γ

Decem

ις

ιιι

δέκα

δπ

Δ. i. δέκα qd
valet decem.

Quatuor

ι

Septendecim

τέσσαρα

Δ

δεκαεπτά

δ

Vndecim

ιζ

ιιι

ενδεκα

δπ

Quinq;

ια

Octodecim

πέντε

Δ

δεκαοκτώ

π. i. πέντε qd
est quinq;.

ε

Duodecim

ιη

π

δώδεκα

δπ

Sex

ιβ

Nouendecim

εξ

Δ

δεκαεννέα

additur in primo
ordine hic chara
cter s qui se-
narii numeri no-
ta est.

ς

Tredecim

ιθ

π

δεκατρία

δπ

Septem

ιγ

Viginti

επτά

Δ

είκοσι

κ	ν	Δ Δ Δ Δ Δ &c.	π ε πέντε,
Δ Δ	Δ	Centum	δι εστ δέκα, col
Viginti vnum	Quinquaginta vnum	ἐκατόν	lige habebis
εἰκοσιών	πεντηκόντα	ρ	quīquagīta.
κα	να	Η	
Δ Δ ι	Δ ι &c.	Ducenta	
Viginti duo	Sexaginta	διακόσια	peracto numero
εἰκοσιδίνο	εξήκοντα	σ	centū reliqua per
κς	ξ	Η Η	tria genera recti-
Δ Δ ι, ita & in cæ-	Δ Δ	Trecenta	to.
teris iunge vo-	Sexaginta vnum	τριακόσια	
ces denarii nu-	εξήκοντα	τ	
meri cū εἰκοσι,	ξα	Η Η Η	
& litteris Δ Δ, ad	Δ Δ ι &c.	Quadringenta	
de easdem no-	Septuaginta	τετρακόσια	
tas. quod idem	εβδομήκοντα	υ	
in aliis decadi-	ο	Η Η Η Η	
bis pari ratio-	Δ Δ Δ	Quingenta	
ne seruabis.	Septuaginta vnum	πεντακόσια	
Triginta	εβδομήκοντα	φ	¶ habet cētū
τριακόντα	οα	Η	π habet quī-
λ	Δ Δ ι &c.	Sexcenta	que, collige, est
Δ Δ Δ	Octoginta	εξακόσια	quinquies centū,
Triginta vnum	ογδοήκοντα	χ	quingenti.
τριακόντα	π	Η Η	
λα	Δ Δ Δ Δ	Septingenta	
Δ Δ Δ ι &c.	Octoginta vnum	επτακόσια	
Quadraginta	ογδοήκοντα	↓	
τετραράκοντα	πα	Η Η Η	
μ	Δ Δ Δ Δ ι &c.	Octingenta	
Δ Δ Δ Δ	Nonaginta	οκτακόσια	
Quadraginta vnum	ενενήκοντα	ω	
τετραράκοντα	ζ	Η Η Η Η	ζ hæc nota
μα	Δ Δ Δ Δ Δ	Noningenta	additur in secun-
Δ Δ Δ Δ ι	Nonaginta vnum	εννακόσια	do ordine, qui est
Quinquaginta	ένενήκοντα	π 7	decadū. va et au-
πεντηκόντα	ζα	Η Η Η Η Η	tē decades nouē.
		F iii	Mille

INSTIT. GRAEC.

Mille	χιλίοι	θ	Nonaginta millia
α	α	[x]xxxx	ενεναικισμυλεια
X nota numeri millenarii, quia initium eius nominis quod valet mille.	x	Decem millia	ς
Bis mille	διχιλίοι	μυλεια	[M]MMMM
ς	ς	ι	Centum millia
xx	xx	M	δεναι μυλεια
Ter mille	τριχιλίοι	Viginti millia	ρ
τριχιλίοι	τριχιλίοι	διμυλεια	HM
γ	γ	κ	Ducenta millia
xxx	xxx	MM	εικοσιμυλεια
Quater mille	τετραχιλίοι	Triginta millia	σ
τετραχιλίοι	τετραχιλίοι	τριμυλεια	HHM
λ	λ	λ	Trecenta millia
xxxx	xxxx	MMM	τριακονταμυλεια
Quiquies mille	πενταχιλίοι	quadraginta millia	τ
πενταχιλίοι	πενταχιλίοι	τετρακισμυλεια	HHHM
ε	ε	μ	Quadringenta millia
[x]	[x]	MMMM	τεσσαράκονταμυλεια
Sexies mille	εξαχιλίοι	quiquaginta millia	υ
εξαχιλίοι	εξαχιλίοι	πεντακισμυλεια	HHHHM
ς	ς	ν	& quæ seq. cōiunge
[x]x	[x]x	[M]	vocabula hæc, &
Septies mille	επταχιλίοι	Sexaginta millia	quemadmodū supra vidisti, easdem
επταχιλίοι	επταχιλίοι	εξακισμυλεια	notas simul cōponere: non etenim nostrum est singillatim attingere oīa,
ζ	ζ	ξ	quæ per se facilia erūt cognitu, cum
[x]xx	[x]xx	[M]M	hæc initia numero rū, quātum ad has institutiones pertinent, combiberis.
Octies mille	ογδοαχιλίοι	Septuaginta millia	
ογδοαχιλίοι	ογδοαχιλίοι	επτακισμυλεια	
η	η	ο	
[x]xxx	[x]xxx	[M]MM	
Novies mille	ενναιαχιλίοι	Octoginta millia	
ενναιαχιλίοι	ενναιαχιλίοι	ογδοακισμυλεια	
		π	
		[M]MMM	

REGVLA DE COMPOSITIONE
NOMINVM NUMERALIVM.
IN iungēdis numeralibus maior numerus minori præfertur

fertur absque copulatiua particula καὶ, quæ tamen additur vbi numerus minor præfertur maiori.

δεκάβια	} vel {	ἑκατάδεκα
δεκάπασα		πασαρεκατάδεκα
δεκάπεντε		πεντεκατάδεκα
δεκάεξ		εκατάδεκα
δεκάπλά		επτακατάδεκα
δεκάοκτώ		οκτώκατάδεκα
δεκάεννέα		εννέακατάδεκα. ita & in cæteris.

ab iis numeralibus quæ supra diximus, ducuntur ea, quæ diuisiua, appellatur a Grammaticis, & quæ augendi vim habent, iplis autem additur πλοῦς: vel quæ quantitatem discretam (vt illi vocant) ponderis, & mensuræ significat, quibus additur πλάσιος, vt

δι	} πλοῦς πλάσιος	duplex	duplus
τρι		triplex	tripplus
τετρα		quadruplex	quadruplus
πεντα		quintuplex	quintuplus
εξ		sextuplex	sextuplus
επτα		octuplex	octuplus
οκτα		noncuplex	noncuplus
εννέα δεκα		decuplex	decuplus

Ex eisdē ducuntur ordinalia, quæ p tres voces flectuntur.

πρῶτος	primus	πασαρεκατάδεκατος	quatuordec.
δύττος	secundus	πεντεκατάδεκατος	decim. quintus
τρίτος	tertius	εκατάδεκατος	decim. sextus
τέταρτος	quartus	επτακατάδεκατος	dec. septimus
πέμπτος	quintus	οκτώκατάδεκατος	dec. octauus
ἕκτος	sextus	εννέακατάδεκατος	dec. nonus.
ἑβδόμτος	septimus	εἰκοστής	vigesimalis
ὀγδοὺς	octauus	εἰκοστής πρῶτος	vig. primus
ἐνάττος	nonus	εἰκοστής δεύτερος	vig. secundus
δέκατος	decimus	εἰκοστής τρίτος	vig. tertius
ἑνδέκατος	undecimus	εἰκοστής τέταρτος	vig. quartus
δωδεκάτος	duodecim.	εἰκοστής πέμπτος	vig. quintus
ἑσκατάδεκατος	tertius dec.	εἰκοστής ἕκτος	vig. sextus.
			εἰκοστής

INSTIT. GRÆC.

vigefsimus septi- mus	είκοστος ἑβδόμος	διακοσιος	ducentefimus
vig. octauus	είκοστος ὀγδοος	τριακοσιος	tricentefimus
vigefsimus nonus	είκοστος ἑννατος	τετρακοσιος	quadringentefimus
trigefsimus	τριακοστος	πεντακοσιος	quingentefimus
trig. primus &c.	τριακοστος πρῶτος	ἑξακοσιος	sexcentefimus
quadragefimus	τεσσαρακοστος	ἑπτακοσιος	septingentefimus
quadragefimus primus &c.	τεσσαρακοστος πρῶτος	ὀκτακοσιος	octingentefimus
quinquagefimus	πεντηκοστος	ἐννακοσιος	noningentefimus
quinquagefimus primus &c.	πεντηκοστος πρῶτος	χιλιος	millefimus.
sexagefimus	ἑξήκοστος	διαχιλιος	bis millefimus
sexagefimus pri- mus &c.	ἑξήκοστος πρῶτος	τριαχιλιος	ter millefimus
septuagefimus	ἑβδομηκοστος	τετρακχιλιος	quater millefimus
septuagefimus primus &c.	ἑβδομηκοστος πρῶτος	πεντακχιλιος	quinquies millefimus
octogefimus	ὀγδοηκοστος	ἑξακχιλιος	sexies millefimus
octogefimus pri- mus &c.	ὀγδοηκοστος πρῶτος	ἑπτακχιλιος	septies millefimus
nonagefimus	ἐννεηκοστος	ὀκτακχιλιος	octies millefimus
nonagefimus pri- mus &c.	ἐννεηκοστος πρῶτος	ἐννακχιλιος	nouies millefimus
centefimus	ἑκατοστος	μυριοστος	decies millefimus.

a quita descēdūt
que ἀπὸ ἀνὰ vel
ἀπὸ ἀπὸ ἀπὸ
latur, nunc autē
συνωρημῶνα,
vel ἐμπὰς,
cum ex duabus
vocalibus diuisi
vna sit syllaba. $\frac{1}{2}$
nam contrahun-
tur nomina vbi
venit obuiam
συνῆκρουσις
ἀπὸ φωνημῶ-
νων sed non
ineadem syllaba.
fiūtq; synæreses,
aut ex duab. bre-
uibus in longam
vt εα, η. aut in
diphthogum, vt
εο ου. aut ex
breui & longa vt
εω ω. produ-

πρὸς τὴν συνωρημῶνα νόμον. De con-
tractis nominibus.

Contrahuntur nomina tribus modis per
Synæresis est cum manent eadem voca-
les, quæ tamen in vnam coeunt, vt ὄφει ὄφει.
Crasis est, cum vtraque illarum immutata in aliam coa-
lescit, vt δημοθένης α δημοθένης.
Synalœpha est, cum altera duarum immutata, seruat al-
tera, vt δημοθένης α δημοθένης.
Patiūtur autē cō-
tractiones alia { in pluribus } vñ { πολυπαθῆ appel-
{ ī paucioribus } latur
vnumquodq; autem genus in species quinq; secabitur,
quæ a terminatione recti dignoscuntur.

DE PRIMO GÈNERE CONTRACTORVM
nominum quæ πολυπαθῆ appellantur.

πολυπαθῆ ī spēs quīq; secātur videlicet ἀσινετιῦ ī
quæ tribus declinationibus complectuntur:
quarum

prima

prima est eorum
quæ desinunt in $\begin{cases} \alpha \\ \epsilon \end{cases}$ secunda in ι , tertia in α .

DECLINATIO PRIMA.

PRIMA habet masculina, & fœminina in η s: & in $\delta\iota$, aut
os neutra: quorum genitiuus in $\epsilon\omicron\varsigma$ $\omega\delta\iota\tau\eta\varsigma$ συλλαβας,
in $\omicron\upsilon\varsigma$ vero per synalæpham $\iota\omicron\varsigma\omicron\upsilon\varsigma$ συλλαβας, quorum cō-
tractiones sunt sex.

πάθη τῶν η ϵ $\omicron$.

$\epsilon\omicron$ ου $\tau\omicron\upsilon$ ἀριστοτέλους ἀριστοτέλους
 $\epsilon\iota$ $\epsilon\iota$ τῷ ἀριστοτέλει ἀριστέλει
 $\epsilon\alpha$ $\eta\delta$ τὸν ἀριστοτέα ἀριστέα
 $\epsilon\epsilon$ $\eta\delta$ τῷ ἀριστοτέλει ἀριστέα
 $\epsilon\omicron\iota$ $\omicron\iota$ τοῖν ἀριστοτέλειν ἀριστοτέλειν
 $\epsilon\omega$ ω τῷ ἀριστοτέλει ἀριστοτέλει. $\tau\acute{\upsilon}$ $\nu\epsilon$ $\lambda\eta\theta\alpha$ $\lambda\eta\tau\omega$: quia
ita est in recto cui in voce est similis.

REGVLA DE
accentu.

omnis synæresis ex acuto, &
gravi circumflexum facit, vt
 $\lambda\eta\theta\omicron\varsigma$ $\lambda\eta\tau\omicron\varsigma$: præter
quã ι casib; s. cōsimilibus nō
cōtractis. nā eūdē habēt accē

E. $\omicron$ καὶ ἡ ἀληθὴς E. τὸ ἀληθές
 $\tau\omicron\upsilon$ η τῆς ἀληθείος ἀληθοῦς $\tau\omicron\upsilon$ ἀληθείος ἀληθοῦς
τῷ καὶ τῇ ἀληθεί ἀληθεῖ τῷ ἀληθεί ἀληθεῖ
τὸν η τῷ ἀληθεί ἀληθῆ τὸ ἀληθὲς
 ω ἀληθείς ω ἀληθείς.
Δ. τῷ καὶ τῇ ἀληθεί ἀληθῆ Δ. τῷ ἀληθεί ἀληθῆ
τοῖν η τῷ ἀληθεί ἀληθοῖν τῷ ἀληθεί ἀληθοῖν
 ω ἀληθείς ἀληθῆ. ω ἀληθείς ἀληθῆ.
Π. $\omicron\iota$ καὶ αἱ ἀληθείς ἀληθεῖς Γ. τὰ ἀληθέα ἀληθῆ
τῷ ἀληθείων ἀληθῶν τῷ ἀληθείων
τοῖς η τοῖς ἀληθείσι τοῖς ἀληθείσι
 $\tau\omicron\upsilon$ ς η τοῖς ἀληθείας ἀληθεῖς τὰ ἀληθέα ἀληθῆ
 ω ἀληθείς ἀληθεῖς. ω ἀληθείς ἀληθῆ.
ἀφανοὺς μουσικῆς οὐδὲν ὄφελος.

E. τὸ η ὡ ἀλγος E. $\omicron$ νόος νοῦς & neutra in $\omicron\upsilon$
τοῦ ἀλγος ἀλγους $\tau\omicron\upsilon$ νόου νοῦ purū contra-
τῷ ἀλγῆ ἀλγει τῷ νόω νῶ hūtur ι $\omicron\iota$ bus
Δ. τῷ η ὡ ἀλγει ἀλγη τὸν νόον νοῦν casib; vt τὸ ἀ-
τοῖν ἀλγῶν ἀλγοῖν. ω νόε νοῦ. πλόον ἀπλῶν τ
Π. τὰ η ὡ ἀλγῆ ἀλγη Δ. τῷ η ὡ νόω νῶ ἀπλόος ἀπλῶς.
τῷ ἀλγῶν ἀλγῶν τοῖν νόον νοῖν & q̄ seq. p. 17.
G τοῖς

da ante corre-
ptā. nō contrahi-
tur, nisi poeticē.
cōfunditur hæc
nomina, & in vni
uersum appella-
tur nomine

συναιρέσεως.
hoc autem obser-
uare non parum
adiuuat puerorū
ingenia in his im-
mutationibus co-
gnoscentis vt do-
cuimus.

excipe masculina
in os purum
quæ in omnibus
casib; cōtrahuntur
vt ὁ νόος νοῦς
τοῦ νόου νοῦ.
quæ sunt tertiæ
æqualium.

εα quandoq;
vertitur in α
in iis, quæ habet
in nominatiuo
 η s purum, vt
εὐφυὲς εὐφύει
εὐφυῖ vel
εὐφυᾶ.
per synalæph.
per synæresim.
per crasim.
διογενής.
δημοθένης.
ἀριστοφάνης.
διομήδης.
πολυδύκης.

σκηρᾶτης.
ἵπποκράτης.
ἰσοκράτης.
ἡρακλῆς.
θεμιστοκλῆς.

INSTIT. GRAEC.

τοῖς ἀλγεσι. vide pag. 17. Γ. οἱ καὶ ὧ νόοι νοῖ
 ὅθους δὲ ἐαθένης ὅτιν ἀνθρώποις χρόνος. ἤν νόων νοῶν
 ὁ λόγος ἰατρὸς ὅτι τοῦ κατὰ φύχην πάθους. τοῖς νόοις νοῖς
 τοῦς νόους νοῖς

REG V L A.

In contractionibus ε, & εα, quæ pari ratione fiunt, obser-
 uabis εα in accusatiuo vnitaus numero verti in η, & nu-
 mero multitudinis in ει, diphthongum, exceptis neu-
 tris, quæ semper η accipiunt. In rectis, & accusatiuis
 dualium ε verteretur in η: in pluralium vero nominati-
 uis, & vocatiuis, fiet diphthongus.

DE SECUNDA DECLINATIONE.

SECUNDA est nominum in is per i desinentium, quo-
 rum genitiuis Ionicè facit ιος: communiter εος per ο
 μικρόν: Attice, εως per ω μέγα. & habent contractiones
 tres proprias, tres a superiori declinatione acceptas.

πάθη ἤν ι.

ι ι τῷ ὄνι ὄνι } & Ionicè verso ι ἰνι { εἰ εἰ
 ιε ι οἱ ὄνις ὄνις } & Ionicè verso ι ἰνι { εἰ εἰ
 ια ι ὄνις ὄνις } & Ionicè verso ι ἰνι { εἰ εἰ

iota, f. penultima
 syllabæ.

E. ἡ πόλις neutra habes ἡ ex-
 τῆς πόλιος καὶ πόλεος πόλεως puncto σ, ut σίνηπι
 τῇ πόλει πόλει καὶ πόλει σίνηπις καὶ σινῆπιος
 τῶ πόλιν σινῆπιος. σινῆπι σι-
 ῶ πόλι. καὶ ὦ πέλις. νῆπι καὶ σινῆπι εἰ, &
 Δ. τὰ καὶ ὦ πόλιε καὶ πόλεε πόλιν quæ seq. subinde
 τῶν πόλειν καὶ πόλειν πόλειν ut in noic πόλις, ῥ
 Γ. αἱ καὶ ὦ πόλις πόλις καὶ πόλεες πόλεις ter tres casus cōfi
 τῶν πόλειν καὶ πόλειν πόλειν miles in neutris, ῥ
 τῶν πόλιν καὶ πόλειν πόλειν nihil patitur, sed
 τῶν πόλις πόλις καὶ πόλεις πόλεις. de his in i desinēti
 οἱ αὐτοὶ ὄνις οἱ καὶ ὄνις. bus vid p. x. re. ii.

DE TERTIA DECLINATIONE.

neutra omnia.

TERTIA habet nomina finita aut in ας purum; aut in
 ρας: quorum alia in ἰος: alia in ας mittūt genitiuum,
 & habent contractiones sex.

πάθη ἤν α.

α. ω. τοῦ κρέας κρέως

αἱ

αἰ α τῷ κρέατι κρέα
 αε α τῷ κρέατι κρέα
 αοιν ων τοῖν κρέαοιν κρεῶν
 αχ α τὰ κρέα κρέα
 αω ω τῶν κρεῶν κρεῶν

E. τὸ κῆ ὠ γήραος
 τὸν γήραος κῆ γήραος γήραος ἰ hac regula habes tres
 τῷ γήρατι κῆ γήρατι γήρατι cōtractiones in α sci-
 Δ. τὸ κῆ ὠ γήρατε κῆ γήρατι γήρατι licet ἰ datiuo singula-
 τοῖν γήρατοιν κῆ γήραοιν γήραων ri in noīatiuo duali
 Γ. τὰ κῆ ὠ γήρατα κῆ γήρατα γήρατα & plurali. quarū pri-
 τῶν γήρατων κῆ γήραων γήραων ma tantum subscri-
 τοῖς γήρασι. bitur.

DE SECVNDO GENERE

CONTRACTORVM.

Ὅλιγα παρὰ quæ paucis cōtractiones ad-
 mittunt, secātur in quinq; declinatio
 nes, vt supiora, videlicet desinentes in
 Prima decl. secūdi gen. contract.

Prima est nominum in ας desinentium
 masculinorum, quæ in genitiuo Ionicam, & Atticam
 mutationem admittunt, Ionicam autem in cæteris ca-
 sibus, habentq; cōtractiones tres.

παρὰ τῶν ας.

εἰ εἰ τῷ βασιλεί βασιλεῖ
 εἰ εἰ οἱ βασιλεῖς βασιλεῖς
 εἰ εἰ τοὺς βασιλέας βασιλεῖς.

E. ὁ ἀχιλλεύς
 τοῦ ἀχιλλέος ἀχιλλέος ἀχιλλέως
 τῷ ἀχιλλεῖ ἀχιλλεῖ ἀχιλλεῖ
 τὸν ἀχιλλέα ἀχιλλέα
 ὧ ἀχιλλεῦ καὶ ὧ ἀχιλλεύς.

Δ. τὸ καὶ ὧ ἀχιλλεῖ ἀχιλλεῖ
 τοῖν ἀχιλλεοῖν ἀχιλλεοῖν

Γ. οἱ καὶ ὧ ἀχιλλεῖς ἀχιλλεῖς ἀχιλλεῖς
 τῶν ἀχιλλέων ἀχιλλέων
 τοῖς ἀχιλλεῦσι ἀχιλλεῦσι

G ii τοὺς

mutato e in η
 verso o. in ω.

INSTIT. GRÆC.

τοὺς ἀχιλῆας ἀχιλῆεις ἀχιλῆας.

κοράμους κοράμει.

θυμὸς μέγας ἔστιν διοσφιέων βασιλῆων.

Secunda decl. secundi gen. contract.

vide Reg. xxxiiii.
hæc sunt synæresis a tertia æqualium, de quibus vide in prima cōtractionum.

Secunda nominum est in ους desinentium, quæ conuerso u in o mittunt genitiuum, ut βοὺς βόος. duasq; habent cōtractiones, easq; multitudinis numero.

παῖδιν τῆς ου.

οει ου οἱ βόοι βοῦς

οα ου ὅς βόας βοῦς ἀρέμας βοῦς.

Tertia declin. secundi gen. contract.

Tertia nominum est in ω vel ως desinentium fœmininorum, quorum genitiuus in οὐς exit πῶς φιδός φειδῶς. x. reg. iiii. in συλλάβως autem, & per cōtractionem in οὐς quæ locis tribus in hac declinatione committitur.

παῖδιν τῆς ω.

ἡ φειδῶ

vide supra p.

οο ου τῆς λητός λητούς

τῆς φιδός φειδῶς

x. reg. iiii. in

οἱ οἱ τῆς λητοῖ λητοῖ

ἡ αἰδώς

æqualium.

οα ω τῶς λητός λητώ.

τῆς αἰδῶς

ἡ πειδῶ

τῆς πειδῶς

πειθῶς

Quarta declin. secundi gen. contract.

Hic habes nomina in υς masc. fœm. & in ν neutra, quorū genitiuus cōuerso u in ε, & addita o mittunt genitiuū, patiunturq; contractiones tres.

παῖδιν τῆς πρῶτον υ.

εἰ } τῶ ἡδέϊ ἡδέϊ
εε } εἰ τῶ ἡδέε ἡδέε
εα } τοὺς ἡδέας ἡδέας.

reliqua ut in Reg. xliiii. declinabis.

Quinta decl. secundi gen. contract.

Quinta demū nominū est in υς desinentium masculinorū seruantiū idem u in cæteris casibus, quorū genitiuus addito o i uos exit ut ἰχθὺς ἰχθυος. habetq; cōtract. duas.

παῖδιν τῆς δευτέρου υ.

υε υ οἱ ἰχθυος ἰχθυος.

να υ τοὺς ἰχθυας ἰχθυς.

reliqua

dicuntur nomina
primi u vt
differant ab iis
quæ sequitur. ha
bent enim & illa
u postremam
recti vocalē quæ
in his vertitur n
i præterquā
in accusatiuo sin
gulari qui sit a
nominatiuo mu
tata o in ν vt
ἰδὺς ἰδύν.

nomina secundi
u seruāt illud
in omni casibus
cum superio
ra conuertant in
ε, unde hac tā
tum de causa in
ter se differunt.

reliqua flecte, vt ea de quibus proximè locuti sumus.

DE DERIVATIVIS NOMINIBVS.

ἔστι τῶν παραγῶτων ὀνομάτων.

τῶν παραγῶτων deriuatorū aliud est	πατρωνυμικόν	Patronymicum
	συγκριτικόν	Comparatiuum
	ὑπερθετικόν	Superlatiuum
	ὑποκοριστικόν	Diminutiuum
	κτητικόν	Possessiuum
	πρώνυμνον	Denominatiuum
	ῥηματικόν	Verbale

DE PATRONYMICIS. περὶ τῶν πατρωνυμικῶν.

πατρωνυμικὸν ὄνομα κυρίως ἔστι τὸ ἀπὸ πατρὸς ἐκκλησιαστικόν καὶ ἰὸν πατρὸς σημαίνει. nomen est proprium a nomine ipso patris deductum eiusq; significans filium, estq;

aut	{	ἀρσενικόν	{	ἀδης	{	ἀδιος
				ἰδης		ἴπποια
				ἰων		
				αο'		
	{	ἡλυκόν	{	ἰς	{	ἴππος
			ἰς	ἴππος		

FINITA IN ἀδης.

Ducuntur hæc à nominibus in ος purum tertiæ, vt ὁ διο-
νυσιος, & à nominibus primæ inflexionis, vt αἰνείας, for-
manturq; à genitiuo singulari versa ου in αδης, vt διονυ-
σίου διονυσιάδης & αἰνείου αἰνείαδης. ἥλιος ἡλίου ἡλιάδης, ἵππος
ἵππου ἵπποαδης.

FINITA IN ἰδης.

Formantur hæc à nominibus tertiæ in ος, nō purum de-
sinentibus, versa ου postrema genitiui syllaba in ἰδης, vt
χρόνος χρόνου χρονίδης: πριαμός πριαμού πριαμίδης. ea-
demq; ratione fiunt à nominibus quintæ, vt πηλεὺς πη-
λέως πηλείδης, ἀγαμέμνων ἀγαμέμνονος ἀγαμέμνονίδης, δημο-
θένης δημοθέους δημοθενίδης.

FINITA IN ων.

Patronymica deducta à nominibus in ους quintæ infle-
xionis, δης in ων versa formant tertium hoc patrony-
micum, vt ἀρβύς ἀρβείδης ἀρβείων.

G III DE

præmissa

aut ω vt ἴ-

κλειώνι.

Ionicè αἰνεῖ-

δης. & ἀρβό-

λῆ ρού αλφα,

αἰνεῖδης dici-

tur.

& per contractionē

πηλείδης &

Ionicè πη-

λήιδης verso

εἰ η & πηλο

νάσμφ ζού α

πηληιάδης.

Reg. xii.

INSTIT. GRAEC.

DE PATRONYMICO FOEMINEI GENERIS.

a patronymicis virilis generis deducitur, & in genitiuo habet *α* primitiuum, ut *Ιλιάς* *Ιλιάδος*. *Πριαμῖς* *Πριαμίδος*.

Hæc à suis masculinis descendunt, aut in *αδης* aut *ιδης* desinentibus, reiectis *α* & *η*: ut *Ιλιάδος* *Ιλιάς*, *Πριαμίδος* *Πριαμῖς*.

DE PATRONYMICIS IMPROPRIIS.

Impropria sunt aut in *αδης* masculina, ut *Υβράδης*, aut foemina in *η*, ut *Αδρασίνη*, *Ακρίσιονη*, *νηρῖνη*, *αὐτὸν ὑβράδης*, *αδράσου*, *ακρίσιονος*, *νηρέος*.

DE COMPARATIVIS. πρὸς τῆς συγκριτικῶν.

Comparatiuum est nomen δι' οὗ σύγκρισις γίνεται πρὸς ὅμοφους καὶ ἐτρόφους. quo res eiusdem aut diuersi generis comparatur. suntque; alia finita in *ιος*.

finita *ιος* putantur aliquando deest *ος* et ponuntur *ος* ut *γέρας* ut *γέρατος*. *σ. relinquitur do σ.* sunt autem per se neresim ut *ἔνους* *ἐνούς* studiosus. *σ. comparatiuo, & superlatiuo.* excipe *κενότερος* & *συνότερος*.
Reg. xi.

Formantur comparatiua à recto casu nominum adiectiuorum conuersio in *τερος*, ut *πρεσος* *πρεσώτερος* *ραρον*. In adiectiuis quorum prima vox habet vs ultimam syllabam, petenda est neutra vox, indeque; addita *τερος*, & relictos, formandum comparatiuum, ut *ὁ καὶ ἡ ὀβελῆς* τὸ *ὀβελές*, *ὁ καὶ ἡ ὀβελέςτερος*. quam regulam seruant etiam nomina in *ους*, ut *δύνους* *ἐννούστος*, & in *εις* sed expuncto, ut *χερῖς* *χερῖστος*. Positiua in *ος* penult. habentia longam seruant vocalem *ο* μικρὸν in utroque; gradu comparationis, ut *εὐδοξος* *εὐδοξώτερος* *εὐδοξότατος*. Sin minus mutant in *ω*, ut *σοφός* *σοφώτερος* *σοφώτατος*. Adiectiua in *ων* formant a genitiuo comparatiuum suum versa *ο* in *ε*, ut *σοφῶν* *σοφῶντος* *σοφῶντερος*.

θειότερον *ἐνφημία* *κακηγορία*.
πόλεμος *εὐδοξος* *εἰρήνης* *ἀρχῆς* *ἀρετῆς* *τέρας*.
τυφλότερος *λεβηρίδος*, vel *πρεσίου*, vel *αὐτάλακος*.
ἐμμεταβολώτερος *κοθονίου*.
ὠτίων *πιστότεροι* *ὀφθαλμοί*.
ἄφρονότερος *τῆς* *ἰχθύων*.
φυζῆνος *λαλῆστος*.
μίδου *πλουσιώτερος*.
ἡλιθιώτερος *κορύβου*.
σαχαῖνης *δικαίος* *τέρας*.
ἀρπακτικώτεροι *τῆς* *γαλῶν*.
τῆς *ἀρετῆς* *οὐδὲν* *κτῆμα* *σεμνότερον*.

ἀκινυθινά

ἀκινδυνα μὲν, χρονιώτερον δὲ.
 ψυχὸς δὲ λεπτήν, χρώπι πλεμώτατον.
 παχυτόρα μύσση,
 ποικιλώτερος ὄφρατος.
 βουλῆς γὰρ ὁρῆς οὐδὲν ἀτρελέσσον.
 κενῆς δὲ δόξης οὐδὲν ἀθλιώτερον.
 ξωῆς πονηρᾶς θάνατος αἰρετώτερος.
 ἰσχυρώτερον δὲ γούδεν ἔστι τοῦ λόγου.
 δεινότερον οὐδὲν ἄλλο μηδὲ μὴς κακόν.
 οὐκ ἔστι σοφίᾳς κτῆμα ἡμιώτερον.
 σοφία δὲ πλούτου κτῆμα ἡμιώτερον.
 οὐδὲν πονηρᾶς βαρυτόρον ἔστι φορτίον.
 οὐδὲν σιωπῆς ἔστι χρησιμώτερον.
 σιγῇ γὰρ ἔστιν αἰρετώτερος λόγος.

contra regulā sunt λαλίστρος & φίλτρος ἀλάλος & φίλος.

Adiectiua quædā in us formant } ἰων

duplex comparatiuum aut in } τῶρος

ut γλυκὺς γλυκίων γλυκύντερος }
 ὤκους ὠκίων ὠκύντερος } ita & duplex superla
 βραχύς βραχίων βραχύντερος } tiuum aliquando, ut
 ἡδύς ἡδίων ἡδύντερος } ἡδυσταρς καὶ ἡδυσος.
 ταχύς ταχίων ταχύντερος }

cætera anomala sunt, ut ῥῆλνς πλείων αἰχρὸς αἰχρίων, αἰχθρὸς
 αἰχθρίων, καλὸς καλίων, μέγας μείζων, παχύς πάσιων, πάχε
 ρος, παχύντερος.

βουλῆς γὰρ οὐδὲν ἔστιν ἐχθρίων κακῆς.

οὐκ ἔστι ὀλμῆς ἐφόδιον μείζον βίου.

DE SUPERLATIVIS. πρὸς τῆς ὑπερθετικῆς.

Superlatiuium est nomen ἀπὸ τοῦ ὑπερθετικῆς γίνεσθαι. quo super
 latio graduum comparationis ostenditur.

eius καὶ ἀλφειῆς duæ sūt } ταρς ἀ comparatiuis in τῶρος
 } τως ἀ comparatiuis in ὦν

ea igitur sic coniugabis.

σοφός σοφὴ σοφόν
 σοφώτερος σοφωτόρα σοφώτερον
 σοφώτατος σοφωτάτη σοφώτατον.

λαλίστρος co-
 uertit in forma-
 tione o in i,
 φίλτρος est
 per syncopā pro
 φιλωτόρος.

verte us ī ἰων.
 aut σ ī τῶρος.

loquax.
 amicus.
 dulcis.
 velox.
 brevis.
 suavis.
 celer.
 multus.
 turpis.
 inimicus.
 pulcher.
 magnus.
 crassus.
 tertiæ collationis
 nomina.
 mutata termina-
 tione comparati-
 ui in suam quā
 facis superlatiui.
 sapiens.

INSTIT. GRAEC.

sanctus.	ὁσιος	ὁσία	ὁσιον
	ὁσιώτερος	ὁσιωτέρᾳ	ὁσιώτερον
	ὁσιώτατος	ὁσιωτάτῃ	ὁσιώτατον.
iustus.	δίκαιος	δικαία	δίκαιον
	δικαιότερος	δικαιοτέρᾳ	δικαιότερον
	δικαιότατος	δικαιοτάτῃ	δικαιότατον.
honorabilis.	σεμνός	σεμνή	σεμνόν
	σεμνότερος	σεμνοτέρᾳ	σεμνότερον
	σεμνότατος	σεμνοτάτῃ	σεμνότατον.
dives.	πλούσιος	πλουσία	πλούσιον
	πλουσιώτερος	πλουσιωτέρᾳ	πλουσιώτερον
	πλουσιώτατος	πλουσιωτάτῃ	πλουσιώτατον.
prudens.	φρόνιμος	φρονίμη	φρόνιμον
	φρονιμώτερος	φρονιμωτέρᾳ	φρονιμώτερον
	φρονιμώτατος	φρονιμωτάτῃ	φρονιμώτατον.
antiquus.	παλαιός	παλαιά	παλαιόν
	παλαιότερος	παλαιωτέρᾳ	παλαιότερον
	παλαιότατος	παλαιωτάτῃ	παλαιότατον.
verus.	ὁ καὶ ἡ ἀληθής	τὸ ἀληθές	
	ἀληθέσδρος	ἀληθεσδρά	ἀληθέσδρον
	ἀληθέστατος	ἀληθεστάτῃ	ἀληθέστατον.
exquisitum.	ὁ καὶ ἡ ἀκριβής	τὸ ἀκριβές	
	ἀκριβέσδρος	ἀκριβεσδρά	ἀκριβέσδρον
	ἀκριβέστατος	ἀκριβεστάτῃ	ἀκριβέστατον.
fortunatus.	ὁ καὶ ἡ εὐτυχής	τὸ εὐτυχές	
	εὐτυχέσδρος	εὐτυχεσδρά	εὐτυχέσδρον
	εὐτυχέστατος	εὐτυχεστάτῃ	εὐτυχέστατον.
τὰ χρήματα ἀνθρώποισιν ὑμῶν			

ὁ καὶ

ὁ καὶ ἡ πλὺς	τὸ πλὺ	cautus.
ὁ καὶ ἡ πλείων	τὸ πλείον	
πλείους	πλείη	πλείον
καλός	καλή	καλόν
ὁ καὶ ἡ καλλίων	τὸ καλλίον	pulcher.
καλλίους	καλλίη	καλλίον
αἰχρὸς	αἰχρά	αἰχρὸν
ὁ καὶ ἡ αἰχρίων	τὸ αἰχρίον	carpis.
αἰχρίους	αἰχρίη	αἰχρίον
ἐχθρὸς	ἐχθρά	ἐχθρὸν
ὁ καὶ ἡ ἐχθρίων	τὸ ἐχθρίον	inimicus.
ἐχθρίους	ἐχθρίη	ἐχθρίον
ἀγαθὸς	ἀγαθή	ἀγαθόν
ὁ καὶ ἡ βελτίων	τὸ βέλτιον	bonus.
vel ἀμείνων		facit & βέλτε
αὐτὸ κρείττων	vnde κράπτος, η, ον.	ρος, ρα, ρον.
βέλτερος	βελτίη	βέλτερον
κακὸς	κακίαν cōpar. κακίους superl.	malus.
χείρων		
χόρειων	χείρους	
μέγας	μείζων	μέγιστος
μικρὸς	μικρότερος	μικρότατος
ἐλάττω	ἐλαχίστος	parvus.
ἥσων		
μείων		
λάλος	λαλίστος	λαλίστατος
φίλος	φιλότερος	φιλτατός
		amicus.
	H	αἶψα

INSTIT. GRAEC.

Mars. αῤῥῖς ἀρείων strenuus magis. αῤῥῖστος

ducuntur etiam à verbis, vt

uolo. λαῶ λαῶν melior. λαῶσος

fero. φέρω φέρτερος melior. φέρπτος

φέριστος vel φέρτατος.

supra. ab aduerbiis vt αὐτῶ αὐτότερος αὐτότατος.

infra. κατώ κατώτερος κατώτατος.

valde. μάλα μάλλον μάλιστα.

procul. πόρρω πορρωτότερος πορρωτάτος.

prope. ἐγγύς ἐγγυτέρως vel ἐγγύων ἐγγύτατος vel ἐγγυος.

extra. ἔξω ἑξωτότερος ἑξωτάτος.

γλώσσα ἀκόλαστος ἀχίσι νόσος.

διωτῶν ἀμεινόνων.

οὐδὲν ἀρχ τῆς γλώττης ἀμεινον, οὐδὲ χεῖρον.

γνώμη δὲ ἀμεινους εἰσι τῆς χειρῶν.

ὀλίγοι γὰρ ἐσθλοὶ κρείσσονες πολλῶν κακῶν.

γῆρας λέοντος κρείσσον ἀκμῶν νεβρῶν.

κρείσσον γὰρ οἰκισμού φθόνος.

ἀρετῇ πλοῦτος κρείττων χρησιμότητά τῆς οὐχὲν εἰσ.

κακὸς γὰρ ἐστὶ τῶν νόμων κρείττων πολί.

ἐν τοῖς δὲ δεινοῖς χρημάτων κρείττων φίλος.

μέσσην ἐν ἐλαχίστῳ νοῦς ἀγαθὸς ἐν ἀνθρώπου σώματι.

θεοὶ μέσσην τοῖς φρονούσιν οἱ γυνεῖς.

μέσσην ἐστὶν ὁρῆς φάρμακον λόγος.

φιλικὸς μέσσην δεσμός αἱ τέκνων γοναί.

κακὸν μέσσην ἐν βροτοῖς ἀπλησία.

ἀγαθὸν μέγιστον ἢ φρόνησις ἐς αἰ.

πάντων μέγρον ἀρίστον.

τῆς δὲ θεοπιδύσου σοφίης λόγος ὅστις αἰετος.

ὁ θυμωσὺν γὰρ ἀρίστη.

θυητοῖς ἀνθρώποις κακὸς θυμωσὺν δὲ κακίστη.

οὐδὲν γυναικὸς χεῖρον οὐδὲ τῆς καλῆς.

οὐκ ἐστὶ λυπῆς χεῖρον ἀνθρώποις κακὸν.

οὐκ ἐστὶν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον φίλου.

αἰὲρ κρᾶττον ὅστις τ' ἀσφαλίσατον.

σύμβουλος

σύμβουλος οὐδείς ἐστι βελτίων χρόνου.
οἱ πλείονες κακίους, πάντες δὲ τε παῖδες ἀρείους.

DE DIMINUTIVIS. πορὶ τῆς ὑποκρηστικῆς.

Υποκρηστικὸν diminutivum ὄνομα ἔστι τὸ μείωσιν τοῦ πρω-
τοῦ δηλοῦν est nomen minus positivo significans, cu-
ius vtitiores formas simpliciter tibi commōstrabo:
ab eodem enim nomine non una tantum, sed varia est
nonnunquā formatio vocis huius, quæ positiui sui
imminuit significationem.

ita appellant La-
tini Grammatici.
vide Laur. Vallā
lib. i. Eleg. cap. 5.

Ὡς ἄνθρωπος
ἀνθρώπιος
ἀνθρώπιον
ἀνθρώπειον.
πρὸς τὴν πα.

sunt itaq; di- minutiva aut	{	ἀρσενικὰ quæ exeunt vel in	{	ων	μερίων.	μέρος n. p.
				αἰ	μυῖας.	
				αἶ	λίθας.	lapis. λίθος.
	{	ἀνδρὰ quæ duas habent terminatiōes	{	σος	ἀνθρώπιος.	homo.
				λος	ναυτίλος.	ἀνθρώπος.
					ancilla	nauta
	{	οὐδέτερά quæ variæ finitacō peries; aut in	{	is	Ἰδραπαινίς	νεότης.
					puella	seruus.
				σκη	παιδίσκη	Ἰδράπων.
	{		{	αῖον	ποαῖον	puer.
				διον	κρεαδίον	παῖς δός.
				κιον	μενέκιον	herba.
	{		{	λιον	εἰδύλλιον	πόα.
				νιον	ὀφόνιον	caro.
				υῖον	λογυῖον	κρέας.
	{		{	πιον	ζωῦπιον	adolescens.
						μενέας.
						poematis genus.

DE POSSESSIVIS. πορὶ τῆς κτητικῆς.

Κτητικὸν ὄνομα ἔστι τὸ κτήσιν ἑνὸς περὶ γένους δηλοῦν. possessivū
nomen est illud, quod rei alicuius possessionem signifi-
cat, cuius terminationes

duæ sunt. aut enim i	{	ως idq; præcedētibus vocalibus tribus. α ι υ.	{	ακος	ἰλιακός	animal. ζῷον.
				ικος	πολιτικός	ilium. ἱλίον.
				υκος	θηλυκός	ciuitas.
	{	ος purum præmissis vo- calibus. ι ε ω aut di- phthongis. α ι ε ι ο ι.	{	ελοquens		πόλις.
				ιος	λόπος	fœmina.
				εος	ἐκτορεος	θηλυς.
	{		{	ωος	παρῶος	λόγος.
				αιος	ῥωμαῖος	ἐκτωρ.
				H ii	ειος	πατήρ.

ῥώμη.

INSTIT. GRAEC.

Hercules.
Ἡρακλῆς.
alius.
ἄλλος.

ειος Ἡράκλειος
οιος ἄλλοιος

DE NOMINIBVS DENOMINATIVIS.

πρὸς τῷ πρῶν μων.

Denominatiuum nomen est ἀπὸ ὀνόματος προεχόμενον, ὡς
πλάτων ἀπὸ τοῦ πλατὺς, & φίλων ἀπὸ τοῦ φίλος.

Plato.
Philos.

DE VERBALIBVS. πρὸς τῷ ῥηματικῶν.

Deniq; verbalia sunt nomina ἀπὸ τῶν ῥηματικῶν προεχόμενα
quæ deducuntur à verbis, & varias habet terminatio-
nes, ut indicabo. Nam

oratio.
amicus.
versutia.
epistola vel litte-
ra.

à prima psona sing.
medii paracimeni fi-
unt masculina in os,
& foemina in η

ος { λέλογα ὁ λόγος.
η { ἔσολα ἡ σολή.
η { ἔσσοφα ἡ σσοφή.
η { ἐπέσολα ἡ ἐπισολή. quod
seruat augmentum raro in
aliis inuentum.

cantio.
cogitatio.
attentus.
Philemon.
Agrami.
res, negotium.
dictarium.
littera.

à prima sing. paraci-
meni passiui fiunt
masculina ιος & ων

ος { ἐψαλμου ὁ ψαλμός.
ος { λελόπομου ὁ λοπομός.
ων { πέφρασμου ὁ φράσμων.
ων { πεφιλῆμου ὁ φιλήμων.
μα { πέτυμμου τὸ τύμμα.
μα { πέπεσγμμου τὸ πεσγμα.
μα { ἔσκαμμου τὸ σκαμμα.
μα { γέρεμμου τὸ ρεμμα. ablato
semper augmento, i. prima
syllaba verbi, & verso αι in
ος, αυτων, αυμα.

peiss.
secta, heresis.
dictio.
seruator.
cantor.
aduocatus.
vacuus.

à secda descēdūt mu-
liebris gen. νοῖα ιῖς
à tertia eiusdem fiūt
masculi in τῆρ & τῆς
item adiectiua ιῖς

ις { πεποίησαι ὡς ποίησις.
ις { ἤρησαι ἡ ῥήσις.
ις { λέλεξαι ἡ λείξις.
τῆρ { σέσωται ὁ σωτῆρ.
τῆς { ἐψαλται ὁ ψαλτής.
ιῖς { πῆκελήται πῆκελής.
ιῖς { κέχρισται χρίσις ἡ, ὄν.

ἡ τῶν κλιτὰ postremo appellantur, quæ præter regulam à
nobis superius indicatam declinantur, & aliam quan-
dam

dam suam, ac propriam retinent declinationem, vt
 ζῶνς διὸς non ζῖος quemadmodum superius dictum est
 μέγας μέγαλον non μέγαντος.

πολύς πολλοῦ non πόλεος.

ὑδὼρ ὑδατος, quæ locis suis in quinta inflexione nominum
 non parium adnotauimus.

heteroclita etiam sunt quæ variant genus, cum scilicet à
 masculino, in plurali migrant in neutra vt

ὁ δίφρος, τοῦ δίφρου.

πληθ.

τὰ δίφρα.

ὁ δεσμός, τοῦ δεσμοῦ.

π. οἱ δεσμοί, vel τὰ δεσμά.

ὁ ζυγός, τοῦ ζυγοῦ.

π. τὰ ζυγά: quia in singulari habet
 etiam τὸ ζυγόν: sed nunquam in
 plurali οἱ ζυγοί.

ὁ μυχός, τοῦ μυχοῦ.

π. τὰ μυχά.

ὁ νῶτος, τοῦ νώτου.

π. τὰ νῶτα, quia & in sing. τὸ νῶτον.

ὁ ἰσχίλος, τοῦ ἰσχυλοῦ.

π. τὰ ἰσχυλά.

ὁ πέρταρος, τοῦ πέρταρος.

π. τὰ πέρταρα.

& si qua alia sunt, quæ inter legendum vsu cognoscas.

Alia etiam sunt, quæ nō declinantur, & si à nominibus,
 quæ declinabilia sunt, deducantur per apocopem, vt

τὸ δῶ	} pro	δῶμα	ὑπερφίς δῶ.	χρῖσεν δῶ.	
τὸ κρή		κρήνη	κρήνη	κρήνη	
τὸ λίπε		λίπρον	λίπρον	λίπρον	
τὸ κρή		κρήσος	Doricè.		

Simplicia etiā vnius eiusdemq; vocis in quouis casu in-
 uenies, vt τὸ ὄναρ, τοῦ ὄναρος, & quæ sequuntur. quemad-
 modum apud Latinos hoc veru, huius veru &c. in nu-
 mero vnitatis tantum, vt planum est.

καὶ γὰρ τὸ ὄναρ ἐκ διὸς ὄζει.

καὶ τὸ ὄναρ prouerbialis vox.

habes igitur noſum alia	}	μηνώπια	quæ vno tantum.	
item alia		δίπια	quæ duobus.	
ἐνικῶς		τρίπια	quæ tribus.	
δνικῶς		τετράπια	quæ quatuor.	
πολυθωλικῶς		πεντάπια	quæ quinque ca-	

declinantur

sibus declinantur.

vt ἀλλήλων.

ἀλλήλοις.

ἀλλήλους.

inuicē, vel inter
 se, aut mutuo.

Reg. xxxii.

Reg. xix.

Reg. xxiii.

Reg. xviii.

biga, vel subse-

lium.

vinculum.

iugum.

veſtia.

humerus.

collum.

tartarus.

alta donaus.

aurea domus.

domus.

hordeum.

pingue.

caro.

i. quæ nullā passi
 sunt apocopem.

LIBER SECVNDVS.

DE VERBO. ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

Ἡ ΜΑ ὅστι λόγου μέρος προσωπωντε διακριτικόν,
καὶ χρόνῳ διαφόρων προσωμαινικόν, κατὰ διαφό-
ρους μεταχηματισμούς. Verbum est oratio-
nis pars, quæ personas discernit, & tempo-
ra varia significat, secundū diuersas trans-

formationes.

Genera Latina significationem verbi explicant, Græca fi-
lum coniugationis. Si itaq; vtrunq; coniungas erunt
διαθέσεις: ἐτυμολογικαὶ vt στυτακικαὶ.

Etymologica, quæ coniugationis notiones sunt.

Syntactica, quæ significationem expediunt.

διαθέσεις

figura coniugandi qua per omnes
modos, tempora
& personas: faci-
lis modus cognos-
cendi, quæ termi-
natio actiua sit,
quæ passiuæ.

quorum actio im-
mutatū proprie
transit, quod loqui
nō potest. vt aro-
terram, terra ara-
tur à me.
absolutum quod per
se sensum abso-
luat, vt curro, am-
bulo.
neutralia passiuæ.
vt vapulo, sub vo-
ce actiua signifi-
catio in se ipsa est.
passiuæ.
Latini appellant
deponens. & Græ-
ci, aliis vocant
ἀποθετικόν
terminatio passi-
uæ, significatio ve-
ro actiua.

σημασίαν ἐνδρ-

διαθέσεις: synta-
ctica habet ex
verbis aliud

Actiuum.

τυπῶ verbero.

ἐνδρῆτικόν.

Passiuum.

τυπῶμαι verberor.

παθητικόν.

Medium, aut cōe.

βιάζομαι cōpellor &
μέσον, vel κοινόν. compello.

Neutrū.

ἀναβαίνω ascendo.

οὐδέτερον.

Omnino actiuū.

πλουτῶ ditescō.

ὁλοενδρῆτικόν.

Per se neutrū.

πάσχω patior.

αὐτοουδέτερον.

Per se passiuū.

εἰμὶ sum.

αὐτοπαθητικόν.

Substantiuum.

ὑπαρκτικόν.

Perfectum.

τέλειον.

Imperfectum.

ἀτελές.

Accessiuum.

μάχομαι μάχην pu-
γνο pugnam.

ἐπιβαλτικόν.

Per se actiuum.

αὐτο-

αὐτὸν ὁρμητικόν.
 Plusquàm medium.
 ἐπιμέσον.
 Plusquàm commune.
 ἐπίκοινον.

ῥηλική τῇ δὲ φωνῇ
 παθηλική
 significatiōe acti-
 ua voce vero pas-
 siva. ut per se acti-
 ua.

Atque hæc sunt προσωπικὰ Personalia. s. hæc vero

ἢ προσωπα. ὡς ἐν ὁρμητικόν ut μέλει προσήκει χρῆ
 ἢ personalia. ut actiuum curæ est cōuenit oportet
 ὡς παθητικόν ut λέγεται
 ut passiuum dicitur.

Latini vocāt Im-
 personalia actiua
 vocis, ut pœnitet.
 i tertiis personis,
 ut apud nos im-
 personalia vocis
 passiua.

præterea Personalia aut μεταβατικῶς, vel ἀμεταβατικῶς, transitiuè, vel intransitiuè ponuntur.

E T Y M O L O G I C A.

Diatheſis actiua triplici caractere constat { ω
ω
ι

ποιέω. facio.
 ποιδ.
 πῖθημι. Ipono.
 τυπίζω. verberor.

Passiua vero, & communis simplici tantum, ut μου

Erunt itaque κατάληξεις. i. terminationes quatuor ω βαρὺ
ρον ἀ qua reliquæ diatheses nascuntur.

μου τῆς παθητικῆς καὶ μέσων.

ω παθητικῆς καὶ μέσων.

μὲν deducta à verbis in ω κατάληξιν.

μὲν deducta à verbis in ω κατάληξιν.

Speciem εἶδος	{	Primitiuam	ἄρδω rigo.	huius speciei sunt verba in μ. in compositione sequente vocali abicitur vocalis præpositionis nō verbi πῖθ - κὼν ex πῖθ & ἀκὼν exci- pe πῖθ & πῖθ πῖθ
		Deriuatiuam	ἄρδω irri- γο.	
Figurā σχῆμα	{	Simplicem	φρονέω sapio.	καὼν ex πῖθ & ἀκὼν exci- pe πῖθ & πῖθ πῖθ
		Compositam	πῖθ φρονέω defi- pio.	
numerū ἀριθμὸν	{	Singularem ἐνικόν	λέγω dico.	περὶ πῖθ πῖθ πῖθ πῖθ πῖθ πῖθ πῖθ
		Dualet	λέγον dicunt duo.	
		Pluralem	λέγουσιν dicunt.	
		πληθυντικόν.		
habet acci-	{	Primam	γράφω scribo.	ἀπὸ & αἰγού- μου.
		πρώτον		

dentia

INSTIT. GRÆC.

dentia sex

Personam

πρόσωπον

Secundam γράφεις scribis.

δύτῳ δὲ

Tertiam γράφει scribit.

τίτῳ.

ἐνῆσθαι Præsens.

πρᾶτατον Præter. imperf.

πρᾶκείμενον Præt. pf. finitū.

ἀόριστον Præt. perf. indefinitū.

ὑπόρσωτέλειον Præt. plusqpf.

μέλλοντα Futurum.

ὀείσκω Indicativum.

πρᾶτατικῶ Imperativum.

ὀντικῶ Optativum.

ὑπότακτικῶ Subiunctivum.

ἀπαρέμφατον Infinitivum.

Tempus

χρόνον

Modum

ἔγκλισιν

quod præterit.
sed non definite.
hanc vocem Latini
coniunctam ha-
bent cum perfecto,
quod apud illos
exprimit finitā,
& indefinitā re.

accidens verbi si-
gnificās quis, cui
de quo loquatur.

μισῶ σοφιστῶ

ὅστις οὐχ αὐτῷ

σοφός.

τέλος βίᾳ ὄρα.

μωρὰ γὰρ μω-

ρός λέγει.

πρόσωπον πρότερον est ὃ πρόδι ἐαυτοῦ φράζει ὁ λέγων per quam
qui loquitur dicit de se ipso.

Δύτῳ δὲ ὃ πρόδι τοῦ πρὸς ὃν ὁ λόγος per quam de eo dicimus,
ad quem est sermo.

Τρίτῳ δὲ πρόδι ἐτέρου per quam de alio dicimus.

DE PERSONIS.

DE TEMPORIBVS.

λέγω dico.

ὁ ἐνῆσθαι, instans & præsens tempus τὸ ἐνῆσθαι σημαίνει
quod rem instantem & præsentem significat.

ἔλεγον dice-
bam.

ὁ πρᾶτατικός extensivum tempus τὸ πρᾶτατικόν καὶ ἀτε-
λής τοῦ πρᾶτατικῶς σημαίνει, quod rem à præsentem ad præ-
teritum, sed nondum perfectum protendi significat.

λέλεχα dixi.
Stoici appellabāt
hoc tempus

τέλειον ἐνῆ-
σθαι.

ὁ πρᾶκείμενος perfectum præteritum prorsus absolutam
actionem designans. τὸ πρᾶκείμενος ἀρπ, καὶ ἐντελής τοῦ
ἐνῆσθαις propriè quod præteritum nuper significat, & p-
fectio est præsentis, vnde adiacens tempus appellatur.

ἔλεξα dixi.

iuxta f. positū ei
quod transit ita
enim valet dictio
illa παρ.

ὁ ἀόριστος indefinitum præteritum τὸ πρᾶκείμενος μὲν καὶ τέ-
λειον, οὐχ ὡριμενόν δὲ τῷ πρόδι τῷ ἐνῆσθαι, ἢ τὸ πάρος :
quod præteritum quidem, & perfectè, non definitè tamē
seu in agendi seu patiendi significatione. Copia ora-
tionis, qua abundant Græci fecit, ut tempus quod La-
tini grammatici Præteritum perfectum vocare cōsue-
runt

runt, in $\pi\alpha\rho\kappa\epsilon\acute{\iota}\mu\epsilon\nu\omicron\nu$ & $\acute{\alpha}\omicron\epsilon\iota\sigma\omicron\nu$ diuideretur, quorum alterum rem nuper, alterum, & nuper, & olim factam significaret, sed nuper (indefinitè enim dicitur) addito aduerbio $\alpha\rho\pi\acute{\iota}$, & tunc idem valeret, quod Paracimènus. Latini vero (vt Priscianus ostendit) cum vnam tantummodo vocem præteriti habeant, ea non solum in re modò completa vtuntur, quæ apud Græcos est $\acute{\alpha}\omicron\epsilon\iota\sigma\omicron$, sed etiam in re non tam modò. quàm multo ante perfectæ, cuiusmodi est $\acute{\alpha}\omicron\epsilon\iota\sigma\omicron$ Græcorum. verum ex vno eodemq; poëta hæc exempla accipe

Italiam fato profugus Laviniaq; venit Littora. Virg. i. Aen.
hic rem multo ante: at in illo

Venit summa dies, & ineluctabile tempus. Virg. Aen. ij.

modò factam significat poëta, & perfectionem præsentis, vt dicebamus. Hanc differentiam clarius in passiuis verbis perspicemus: vbi nempe paracimenum, &

aoristum haberemus: dicimus. $\left\{ \begin{array}{l} \text{Amatus sum} \quad 1 \\ \text{Amatus fui} \quad 2 \end{array} \right.$

illhic enim propriè præteritum adiacet præsentis, hic autem, nisi addatur aduerbiū, vel quid simile, olim aut diu factum significatur. At nos patrio sermone nostro in plerisq; rerum, Græcā phrasim imitati, vtrāq; vocē habemus cū actiue: tum etiā passiuè, videlicet

$\iota\omicron\alpha\mu\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\omicron\epsilon\iota\sigma\omicron\nu$.

$\iota\omicron\hbar\omicron\alpha\mu\alpha\tau\omicron$ $\pi\alpha\rho\kappa\epsilon\acute{\iota}\mu\epsilon\nu\omicron\nu$.

$\omicron\acute{\upsilon}\pi\omicron\rho\sigma\omega\pi\acute{\epsilon}\lambda\iota\kappa\omicron\varsigma$ plusquàm perfectum præteritum $\tau\omicron\pi\pi\epsilon$ $\epsilon\lambda\epsilon\lambda\epsilon\chi\omega$ $\lambda\eta\lambda\upsilon\theta\omicron\varsigma$ $\pi\acute{\alpha}\lambda\alpha\iota$, καὶ $\epsilon\upsilon\tau\epsilon\lambda\epsilon\varsigma$ $\tau\omicron\pi\pi\alpha\rho\kappa\epsilon\acute{\iota}\mu\epsilon\nu\omicron\nu$. id significat quod præteritū iam dudū, & propriè est perfectio præteriti, nihil Latino dissimile. dixeram

$\omicron\acute{\mu}\epsilon\lambda\lambda\omega\nu$ futurum $\tau\omicron\mu\eta\pi\omega\gamma\epsilon\gamma\epsilon\nu\omicron\varsigma$. id significat, quod nōdum est, vt etiam apud Latinos.

$\omicron\acute{\alpha}\omicron\epsilon\iota\sigma\omicron\varsigma$ $\delta\delta\upsilon\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$ } Duos Aoristos, & futuros copia $\epsilon\chi\epsilon\gamma\omicron\nu$ dixi.
 $\omicron\acute{\mu}\epsilon\lambda\lambda\omega\nu$ $\delta\delta\upsilon\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$ } cit, quorum in voce diuersa, eadem $\lambda\epsilon\lambda\omega$ dicam.

esset significatio, & tempus. $\lambda\epsilon\lambda\epsilon\chi\omicron\mu\omicron\kappa\epsilon$ $\mu\omicron\chi$ dicam.
 $\omicron\acute{\mu}\epsilon\tau\omicron\lambda\acute{\iota}\gamma\omicron\nu$ $\acute{\mu}\epsilon\lambda\lambda\omega\nu$ mox, seu paulopost futurum Atticorum est tempus, quod in passiuis tantum comperies. definit hoc tēpus breui futurā esse rem, vt paracimènus paulo ante factam.

I

D E

& adiectione
 $\tau\omicron\pi\pi\alpha\lambda\alpha\iota$ idē
significat quod
 $\acute{\upsilon}\pi\omicron\rho\sigma\omega\pi\acute{\epsilon}\lambda\iota\kappa\omicron\varsigma$, vt aliquā
do vsurpant Latini
de re iam diu
facta, vt cecinit
pro cecinerat.
Prisc.

INSTIT. GRAEC.

DE MODIS VERBORVM.

Ἐγκλισις est βούλημα, εἴτ' οὖν πᾶσι διὰ φωνῆς σημα-
νόμενον, voluntas, siue affectus animi per vocem signi-
ficatus.

diditio Graeca va-
let definitiuus, &
ita proprie apud
Graecos vocatur,
quamuis non de-
fint, qui ἀπο-
φαντικῶν ap-
pellent. i. indica-
tium.

Ὁριστικὴ est δι' ἧς ἀποφανόμενοι ὁρίζομεθα, per quem indican-
do definimus.

Προστικτικὴ est δι' ἧς προσάττομεν ἄλλοις, per quē praecipimus
aliis. ideo caret prima persona, non enim alloquimur
nos ipsos: quod si tamen facimus, suggerimus secun-
dam, ita allatam in medium, vt eam nempe à secunda
illa diuersam alloquamur, vt Inferre nunc Melibœe py-
ros pone ordine vites. hæc autem quæ suggeritur nō
προστικτικὴ sed ἀποφαντικὴ vocatur.

Ὀντικτικὴ ἀπὸ τῆς
γνωμένης ὀν-
τικῆς ὀνόμασαι
ab ea quæ sit op-
tione nomen for-
titus est.
in hoc differunt
aduerbia optandi
ab optatio mo-
do: quod aduer-
bia affectu tantū-
modo habēt opta-
tini vero, & affe-
ctū, & actionē il-
lius rei, cuius de-
siderio quis tene-
tur. i. legere, scri-
bere, lucrari, &c.
alia quæ quis optat
οὐτε πρὸς τὴν
οὐτε ἀριθμὸν
ἔχει.

Ἐντικτικὴ est δι' ἧς σημαίνομεν ὀντικῶς πρὸς ἑαυτὸν ποιεῖν, per
quem significamus affectum rei; quē in animo habe-
mus, & desiderium: quod inest, vt nobis detur facul-
tas, liceatq; aliquid quod cupimus efficere, videlicet do-
cere, ambulare, & deniq; cuncta, quæ facere cupieri-
mus. ἀπὸ τοιοῦτο δὲ τὸ πόλεμε πολλὰν οὐνεκα.

Υποτικτικὴ est ἡ μὲν οὐ συνίσταται, εἰ μὴ ὑποταγῇ τοῖς προκειμέ-
νοις πτωδέσμοις qui sanè nō constat, nisi subiungatur p-
positis cōiūctionibus δὲ καὶ ἰσθ' ἵνα καὶ δικαίων τοῖς τυχαῖς.
Ἀπαρέμφατος ὄνομα ἐστὶ ῥήματος nomē est verbi, nullus enim
proprie ipsi est modus, quin potius in ipsum, tāquā in
in commune nomen, omnes alii modi resoluuntur, &
vt declinabile nomen, & articulis, & praepositionibus
supponitur, & ad omnes constructionis modos ac-
commodatur.

QVOT QVISQVE HABEAT TEMPORA.

vt flor. ad Mæc.
ii. epist.
Reddes dulce lo-
qui, reddes ride-
re decorum.
τὸ γὰρ θανεῖν
οὐκ αἰσχρὸν ἀλλ'
λαϊχρὸς θαν-
εῖν.

ἀόριστον habet
tempora vi. quo-
rum duo sunt
gemina.

ἀνιστῶτα.	τυπῶ. verbero.
πρῶτον.	ἐτυπῶν. verberabā.
πρῶτον κείμενον.	τέτυφα. verberaui.
ἀόριστον. α)	ἐτέτυφα. verberaueram.
ἀόριστον. β)	ἐτυψα. verberaui.
ὑπορσυντέλικον.	ἐτυπον. verberaui.
μέλλοντα πρῶτον.	τυψῶ. verberabo
μέλλοντα δευτέρον.	τυπῶ. verberabo

τὸ

τὸ πρῶτον
κὼν ἔσται.
iii. quorū, vnū
est duplex.

ἐν τῷ α.
τὸ κεῖμενον.
ἀόριστον. α)
ἀόριστον. β)

τυπῆ. verbera.
τύττει. verberato.
τύττον. verberato.
τύπῃ. verberato.

imperatiuus pro-
prio carere futu-
ro videtur, sed nō
ita est, nam vocū
illarū paracimeni
f. & aoristi signifi-
catio est futuri tē-
poris, appellatio
autem præteriti,
quia à præteritis
indicatiuis formā-
tur, vt characteri-
stica cōsonās de-
clarat.

τὸ δεύτερον
ἔσται.
iiii. duo cō-
iuncta duo
ἔσται gemina.

ἐν τῷ α. καὶ πρῶτον.
τὸ κεῖμενον καὶ ὑπόρ.
ἀόριστον. α)
ἀόριστον. β)
μέλλοντα. α)
μέλλοντα. β)

τύποιμι. vt verberare.
τύττοιμι. verberauisse.
τύττειμι. verberauisse.
τύποιμι. verberauisse.
τύττοιμι. verberem.
τύττειμι. verberem.

τὸ τρίτον
ἔσται.
κὼν ἔσται.
pora iii. vnū du-
plex, duo con-
iuncta.

ἐν τῷ α. καὶ πρῶτον.
τὸ κεῖμενον καὶ ὑπόρ.
ἀόριστον. α)
ἀόριστον. β)

τύττω. verberem.
τύττει. verberaueri.
τύττω. verberaueri.
τύττω. verberaueri.

futuri partes a-
gunt aoristi, & pa-
racimenus.

τὸ τέταρτον
ἔσται.
κὼν ἔσται.
pora iii. duo
coniuncta duo
vero gemina.

ἐν τῷ α. καὶ πρῶτον.
τὸ κεῖμενον καὶ ὑπόρ.
ἀόριστον. α)
ἀόριστον. β)
μέλλοντα. α)
μέλλοντα. β)

τύττειν. verberare.
τύττειν. verberauisse.
τύττειν. verberauisse.
τύττειν. verberauisse.
τύττειν. verberaturū esse.
τύττειν. verberaturū esse.

R E G V L A.

In cæteris modis præterquàm indicatiuo, sicuti ostendi-
mus, præsens tempus vim etiā imperfecti habet, idēq;
est πρῶτον κεῖμενος quod ὑπόρσω τέλειος, vna enim vox v-
trumque exprimit.

DE CONIVGATIONIBVS VERBORVM.

Συζυγίαι dignoscuntur à consonantibus, quæ ultimā vo-
calem verbi antecedunt. ideo characteristica coniuga-
tionum appellantur.

quasi formatiuz,
vtpote quæ for-
ment coniugatio-
nem.

sunt autem cōiugationes quinq; { quatuor in ω defi-
nientium.
vna verborū in μ.

DE PRIMA CONIVGATIONE.

Prima habet consonantes { β λείω. fundo.
π τέρπω. delecto.
φ γράφω. scribo.
π τνπῶ. verbero.
I ii horum

INSTIT. GRAEC.

horum $\pi\delta\alpha\kappa\epsilon\acute{\iota}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ habet characteristicam ϕ
 $\mu\acute{\epsilon}\lambda\omega\nu$ $\pi\rho\acute{\omega}\tau\omicron\varsigma$

DE SECUNDA CONIVGATIONE.

Scda habet characteristicas

γ λέγω.	dico.
κ πλέκω.	plico.
χ ἔχω.	habeo.
$\kappa\tau$ τίκτω.	pario.
$\omicron\varsigma$	
π ὀρύττω.	fodio.
ξ παίζω.	ludo.

horum $\pi\delta\alpha\kappa\epsilon\acute{\iota}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ habet
 $\mu\acute{\epsilon}\lambda\omega\nu$ $\pi\rho\acute{\omega}\tau\omicron\varsigma$

DE TERTIA CONIVGATIONE.

desinentia in
 ζ & π , quia
sunt etiā in cōiugatione secunda,
dignoscētur à futuri consonante.
hinc sūt verba in
 $\omicron$ $\pi\rho\iota\omega\tau\omicron\mu\epsilon\nu\omicron\nu$.

Tertia habet characteristicas

α ᾄδω.	cano.
θ πληθω.	impleo.
τ αὐτῶ.	perficio.
ζ φράζω.	dico.
π πλάττω.	figo.
ω ἀκούω.	audio.

hæc in $\pi\delta\alpha\kappa\epsilon\acute{\iota}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ assumunt
in futuro autem primo

DE QUARTA CONIVGATIONE.

Quarta habet quatuor immutabiles

λ ᾄδω.	salto canto.
μ νέμω.	pasco.
ν κρίνω.	iudico.
ρ ποιῶ.	femino.

horum $\pi\delta\alpha\kappa\epsilon\acute{\iota}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ habet
 $\mu\acute{\epsilon}\lambda\omega\nu$ δὲ eisdem immutabiles seruat.

cæterorum temporum characteristicas consonantes singillatim non adnotavi. nam Græci in cōiugationibus præcipue rationem habet præteriti & futuri: reliqua à superioribus deinceps accipiunt, nam

$\pi\tau\acute{\iota}\pi\omega$.
 $\pi\tau\acute{\iota}\pi\omega$.
 $\pi\tau\acute{\iota}\pi\omega$.
 $\pi\tau\acute{\iota}\pi\omega$.

$\pi\tau\acute{\iota}\pi\omega$ sumit ἀπὸ τοῦ οἰσῶτος. ἔτυπον.
 $\alpha\omicron\epsilon\iota\varsigma$ α accipit ἀπὸ τοῦ μέλλοντος. ἔτυπα.
 $\omicron\upsilon\pi\omicron\tau\omega\tau\acute{\iota}\lambda\iota\omicron\varsigma$ ἀπὸ τοῦ $\pi\delta\alpha\kappa\epsilon\acute{\iota}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$. ἐπὶ τῷ φειν.
 $\omicron\alpha\upsilon\epsilon\iota\varsigma$ ε
 $\omicron\mu\acute{\epsilon}\lambda\omega\nu$ ε καὶ } accipiūt ἀπὸ τοῦ οἰσῶτος. quod si fuerint

duæ

duæ, vt $\tau\upsilon\pi\omega$ capiatur prima (atque ita habebis characteristicas omnium temporū) iis exceptis quæ descendunt à præsentī verborum habentium π , vel ω , geminas consonātes, tunc enim earum loco accipitur γ , vt in temporum formatione videbimus.

Porro reliquorum temporum variatio alia est principii, alia finis, excepto utroque futuro, quod initium, & finem habet parē præsentī. Nunc igitur ad inflexionē, & formationem temporum simul, ac personarum accedamus.

præter characteristicas est variatio initialis, & finalis.

- $\tau\upsilon\pi\omega$ thema est, & positio verbi, vnde mutato ω in eis per $\epsilon\iota$ fit secunda persona.
- E. $\tau\upsilon\pi\epsilon\iota\varsigma$, atque hinc ablato σ formabis personam tertiam $\tau\upsilon\pi\epsilon\iota$.
- Δ . $\tau\upsilon\pi\epsilon\iota\varsigma$ à secunda singularis mutato eis in $\epsilon\alpha$.
- $\tau\upsilon\pi\epsilon\iota\varsigma$ ὁμόφωνος $\pi\epsilon$ διδύμῳ convenit cum secūda.

varia dialectus.

dores abiecto
i dicūt $\tau\upsilon\pi\epsilon\iota\varsigma$
 $\tau\upsilon\pi\epsilon\iota$.
Aeoles. ponunt
pro ei.

REGVLA DE DYALI.

Prima persona dualis numeri in nullo actiuo est: tamen si quis eam desiderat, accipiat pronomen primæ personæ numeri dualis, atq; illud apponat personæ primæ verbi in numero plurali, vt $\tau\upsilon\pi\omega\mu\epsilon\nu$ nos duo verberamus.

Si tertia persona pluralis numeri exit in ι , vel α diphthongum, tunc vtræque dualis vox æqualiter definit: secus autem variæ sunt, vt videbimus.

- P. $\tau\upsilon\pi\omega\mu\epsilon\nu$ à prima singul. mutato ω in σ & addita $\mu\epsilon\nu$.
- $\tau\upsilon\pi\epsilon\tau\epsilon$ à secunda dualis α in $\tau\epsilon$ conuersa.
- $\tau\upsilon\pi\omega\sigma\iota$ à tertia dualis $\epsilon\alpha$ in $\sigma\iota$ versa.

dores v in σ ,
verso dicunt
 $\tau\upsilon\pi\omega\mu\epsilon\sigma$.
vel $\tau\upsilon\pi\omega\sigma\iota\upsilon$.

REGVLA DE V APPENDICE.

In tertiis personis pluralium additur v. Siquidem generaliter in ι aut ϵ desinentes tertiæ personæ addunt v Atticè, siue vocalis, siue consonans sequatur. At Iones sequente vocali v abiciunt. communiter autem additur sequente vocali

$\tau\upsilon\pi\omega\sigma\iota\upsilon$. do-
res.

v. ἑφελικόν.
additur, & in singulari numero in omnibus temporibus, & modis vbi nō fiat æquiuocū, & amphibolia.
neq; etiam sequēte consonāte vitatur v.

$\pi\omega\iota$ γυναικῶν δυσυχοῦσιν εἵνεκεν.

καλὸν φέουσι καρπὸν οἱ σέμνοί τῳ ποι.

ex eodem carmine petas licet vtrumq; exemplum.

I iii $\pi\omega\iota$

76

ἡμοῖ μὲν ἐν τυχεῦσιν, οὐ φρονοῦσι δὲ.

DE FORMATIONE præteriti imperfecti.

Quatuor sunt tempora, quæ in formatione assumunt à fronte augmentum, quorum primum est ὁ πρῶτος καιρός, secundum αἰεὶς πρῶτος καὶ δεύτερος, proximum ὁ πρᾶκτερος, postremum ὑπὸ συντέλει.

Est autem *αὔξις* Augumētum duplex { *συμβατική* 1
χρονική. 2

i. syllabæ.

Συλλαβική syllabicum προσληφει ουε κατὰ τὴν ἀρχὴν ad-
iecta littera et initio.

i. vnde incipiat
verbum.

χρονική temporale μεταβολή τοῦ βραχέος ἀρτικκοῦ φωνήεντος
εἰς μακρόν, versa initiali vocali breui in longam.

αἰ' ἔστις.

Parataticus itaque, qui à præfenti formatur admittit à fronte augmentum syllabicum, si verbum incipiat à consonante, vt τῦπῶν ἔτυπῶν.

Si à vocali, recipit augmentum temporis, vt ἀκούω ἡκούον.

REG. I. De vtroque augmento.

dico.
iaculor.

Incipientia à consonante assumunt ε. λέω ἐλῶν. ῥ in initio fit geminum, cum augmento, vt ῥίπῳ ῥῥίπῳ.

audio.

Incipientia à vocali mutāt in suas longas, vt ἀκούω ἤκουον.

REG. II. De augmento temp.

Quæ incipiunt ab immutabilibus nihil mutant

ἠχέω	ἠχέων.	refono	refonabam.
ἱέσθαι	ἱέσθων.	aucupor	aucupabam.
ὠβριζέω	ὠβριζών.	iniurior	iniuriabar.
ἠφελέω	ἠφελούην.	iuuo	iuuabam.

REG. III.

A mutabilibus incipientia mutant in suas longas.

α	} in {	η	ἀκούω	ἤκουον.	audio.
ε		η	ἐλεέω	ἤλέειν.	mifereor.
ο		ω	ὀνομάζω	ὠνόμαζον.	nomino.

& ὁράω ἑώρων
Atticè.

excipe pauca quædã seruancia & ἀνέσσω. desuesco.

ἀνδρῶν. tristor.

ἀἰω ἀἰον. spiro.

αω. Spiro, lædo, splēdeo.

& nonnulla seruantia e assumpto

ἔλκω εἶλον. fino. ἔλκνω εἶλκνον. traho.

၃၈၆၃

REG. IIII.

ει	} manet	ει	ειναι?ω	ειναι?ον.	afimilo cōparo.		
ου		ου	ου vel u	Atticē	δύχομαι	δύχομαι.	opto p̄cor.
ου		ου			οὐρεω	οὐρεον.	mingo.

R E G. V.

αι } mutatur in { η αἶρω ἡρων. elcuo.
 αυ } ηυ αὐλέω ἡυλεον. tibia cano.
 οι } ω οἰκτεῖρω ὠκτερον. lugeo.
 excipiuntur.

οἰκονομῶ	οἰκονόμω.	gubernō.	οἰνίζω	οἰνίζον.	
οἰκονομῶ	οἰκονόμω.	gubernā-			
οἰκονομῶ	οἰκονόμω.	culinaui	οἰνάω	οἰνάον.	(μῶ.)
οἰκονομῶ	οἰκονόμω.	vertere.	οἰνοποιοῦμαι	οἰνοποιοῦ-	
οἰκονομῶ	οἰκονόμω.	regere.			
οἰκονομῶ	οἰκονόμω.	tumeo.	οἰνίζομαι	οἰνιζόμεν.	
οἰκονομῶ	οἰκονόμω.	domi fer-	οἰνοπολεῖν	οἰνοπολεῖν.	
οἰκονομῶ	οἰκονόμω.	quare			
οἰκονομῶ	οἰκονόμω.	concito.	οἰδμεν	οἰδμεν.	

solus sum.

auguror.

auspiciū facio,
capio.

idem.

consuesco

quædã autẽ Atti-

cé duplex habet
augmētū (ver.

bi, & particula,

quæ cum verbo

componitur, vt

040210 000-

27000.

ਅੰਤਰਿ ਸ੍ਰੀ ਮੰਤ੍ਰ

Now

1891

ask: 20 May 1884

χομω.

narro.
Itudeo

proœmiũ facio.

obaudio.

REG. VI. De compositis.

REG. VII. De elisione in aug.

in

1891

ask: 20 May 1884

χομω.

narro.
Itudeo

proœmiũ facio.

obaudio.

INSTIT. GRÆC.

coniunger.

absumo.

per synalopham
περὶ βαλλον.

profero.
cocyβω
assentiri.

desipere.

in quam vertitur μ, si verbum à vocali incipiat, vt συμ-
βάλλω πωρέβαλλον.

Item q; tenuium immutatio in aspiratas, cum quæ sequi-
tur vocalis. aspera est, vt καθαίρω ex καθα & αἶρώ.

In particulis περ, & περὶ neutra vocalium eliditur in for-
matione paratatici, vt πωρέβαλλα πωρέβαλλον, & περὶ κω-
κινῶ περὶ κωκινῶν.

Ο' μῶς, & ἃ σφρητικῶν variant pro regula ὁμολόγησιν ὑφ' ὁνόματι
ab ὁμολογῶ ἀφρονῶ.

Poëta sæpenumero negligunt augmentum.

Σχηματισμὸς igitur. i. formatio erit à præsentis prima per-
sona mutato ω in ο, & addito ν vt

E. { ἐτυπῶν, atq; hinc mutato ον in ο per ε fit secunda
ἐτυπῶν vnde ablato σ formatur tertia
ἐτυπῆ.

Δ. { ἐτυπῆσθαι à secunda sing. σ in ῶν versa
ἐτυπῆτω à tertia sing. addita τῶ

F. { ἐτυπῶμεν à prima sing. interposita με
ἐτυπῆτε à secunda dualis ον in ε versa
ἐτυπῶν. ὁμόφωνος primæ singul.

Iones abiecto au-
gmento dicunt
τυπῆσκε.

quos imitantes
poëta primam, &
tertiam personas
singulares, & ter-
tiam pluralem sic
facere ausi sunt
τυπῆσκον

τυπῆσκουσ.

dorici verso

ν in ο dicunt

ἐτυπῶμους.

τ est conso-

nans verbi.

ε augmentū.

φ characteri-

stica, suæ coniuga-

tionis.

α formatio i

quam vertitur

ω futuri.

proicio canto.

corrumpo.

scribo.

cognosco

vigilo.

DE FORMATIONE PARACIMENI.

Ο' παράκειμενος formatur à futuro mutato ω in α. & chara-
cteristica futuri, in characteristicam suæ coniugationis,
vt dictum est.

A fronte autem, si verbum incipiat à consonante admit-
tit præter augmentum syllabicum (vt supra docui-
mus) etiam consonantem primam verbi, vt τυπῶ τυ-
πῶ τέ τυφα.

Excipiuntur quæ habent ρ vel litteram duplicem in pri-
ma syllaba, tunc enim non additur cōsonans augmen-
to, vt ῥίπῶ ῥῥίφα ῥάλλω ῥάλλω neque etiam additur,
si verbum à duabus consonantibus, præsertim mutis
incipiat, vt φθείρω ῥφθαρκῶ: præterquam si consonan-
tium illarum, muta altera, altera liquida fuerit, vt ρεῖ-
φω ῥεῖρεφα. excipe quæ incipiunt ab his syllabis γω,
vel ρη, vt γωρίζω ἐγνώρικα: ρηρῶρῶ ἐρῆρῶρῆκα.

Si verbum ab aspirata incipiat, paracimenus à fronte af-
sumet.

sumet ἀντίστοιχον φίλον sibi respondentem tenuem, vt

φράζω	πέφρακα.	dico.
χορηγέω	κεχορήγηκα.	dispono.
θύω	πέθυκα.	sacrifico.

Verba, quæ à λ, vel μ incipiunt, non repetunt litterā præsentis, sed ad augmentum paratatici assumunt, vt λήβω εἰληφα Atticè, nō λέληφα quæ est cōmunis dialectus.

DE HABENTIBVS Augmentum temporis.

Si verbum incipiat à vocali, fit idem augmentum, & seruat eadem ratio, de qua in paratatico dictum est.

DE PARACIMENO ATTICO.

Attici in verbis incipientibus ab α ε ο vocalibus, propriū sibi formant præteritum, nam ad commune præteritum apponūt primas duas litteras præsentis, vt ἀκούω ἤκουκα cōmuniter, illi vero ἀκήκουκα. vbi præterea corripiunt pen. mutatis longis vocalibus in correptas, aut imminutis diphthōgis, vt ἀκήκουκα correpta a quæ antea per diphthongum producta fuerat.

Atticè etiam adsciscūt aliqua verba ab α incipientia vtrūq; augmentum, vt ὄραϊν ἔωρακα.

DE VARIATIONE pen. in paracimeno.

Idem Attici in verbis primæ coniugationis ε pen. futuri mutant in ο, vt πέμπω πέμψω πέμψα.

Dissyllaba quartæ coniugationis ε pen. futuri mutant in α, vt σπείρω σπάρω ἔσπαρκα.

Immutabiles λ, & ρ, manēt in præterito sicuti in futuro, φάλλω φάλας ἔφαλκα.

μ seruatū quidem sed apposito η, vt νέμω νεμῶ νενέμηκα.

η vertitur in γ, vt φαίνω φανῶ πέφαγγα.

Dissyllaba in εινω abiiciunt ν, vt κτείνω κτενῶ ἔκτεκα.

fit igitur prima vox paracimeni.

E. { πέτυφα atque hinc addito σ fit secunda
πέτυφασ unde fit tertia verso ασ in ε
πέτυφε.

Δ. { πετύφαζεν à secunda sing. σ verso in ρν.
πετύφαρν ὁμοφώνως τῷ διδυπέρω.

K

πετύ-

ισάω tamen
ancipitem mutat
in breuem, vt
ἔσηκα, vel ἔσαα
Ionicè.

η est augmē
tū, α, & κ dua
præsentis litteræ,
quæ augmento
præponuntur.

Ionicè etiam de-
finētia in κα,
& habentia pen.
ἰσά, ea correpta
characteristicam
abiiciunt, vt
εἰβηκα εἰβάα.

ε est augm.

syllabicū. ω

verotēporis.
idem faciunt in
aliis quibusdam.

aliquādo per syn-
copen aufertur.

η nāq; nō po-
nitur ante κ.

in ω καθαρὸν

vertūt ε in η,

vt ποιῶ ποιή

ηκα de qui-
bus infra.

INSTIT. GRAEC.

- { πτυφαμεν à prima sing. addito μεν.
 F. { πτυφατε { à secunda &
 { πτυφασι { à tertia Dualis, vt in praesenti.

DE FORMATIONE HYPERSYNTELICI.

Atticè à vocali
 breui incipientia
 augentur, vt
 ὀφθαλμοῦ χαώρω-
 ρυχειν.
 augetur etiam in
 medio, vt
 ἰοικαίω κειν.

Iones ἐπύ-
 φει.

Atticè ἐπύ-
 φη.

iidem resoluunt
 ei i duo ee vt
 ἐπύφει.

Attici ἐπύ-
 φη per η. ὁμο-

φωνεῖ τῷ πρώ-
 τῳ ob Atticā

mutationem Io-
 nicā terminationis. vide Eust.

i. Iliad.
 ab ἐπύ.

ἐπύφω.

ἐπύφω.

ἐπύφω.

ἐπύφω.

ἀπύφω.

διδύφω.

ἰπύφω.

aliquādo ἰπύφω

iota subscripto, αἰ ἰπύφω

vt ἰπύφω αἰ ἰπύφω

porro per ἀντιπαλασμον

repetit primam, vt in verbo

ὀφθαλμοῦ χαώρω-
 ρυχειν. formatur à paracimeno mutato α in εν,
 & à fronte assumpto iterum augmento syllabico, si
 verbum à consonante incipiat, vt τυπῶ, πτυφα, ἐπύ-
 φειν. excipiantur ea, quæ supra in augmento syllabico
 paracimeni adnotauimus. nam vnam, & eandem etiā
 regulam sequuntur. eius voces hæc sunt,

- { ἐπύφειν atque hinc ὀφθαλμοῦ χαώρω-
 E. { ἐπύφεις vnde ablato σ, vt in paratatico fit tertia
 { ἐπύφει. (vox.
 Δ. { ἐπύφειρον { eandem habent formationem quam
 { ἐπύφειτω { parataticus.
 { ἐπύφειμεν vt in paratatico
 F. { ἐπύφειμι
 { ἐπύφειν à tertia sing. adiectione ῶν.

DE FORMATIONE AORISTI PRIMI.

ὁ αὐτοῦ formatur à futuro, mutato ω in α, & addito à frō-
 te augmento vel syllabico, vel temporis, quemadmo-
 dum in paratatico dictum est, vt τυπῶ ἐπύφα. seruata
 semper consonante futuri, à quo descendit, exceptis
 duobus in verbis barytonis, tribus in verbis in με, in
 quibus futuri consonans non seruatur, vt ἐπαύεργα,
 ἐπύφα, ἐπύφα, ἡφα. eius pen. semper longa est. quod si cō-
 tingat pen. futuri esse breuē, vt est in verbis quartæ cō-
 iugationis, fiat in formando Aoristo hæc productio

- α mutatur in η ἐπύφα ab ἡφα. canto.
 ε assumit ἡ ἐπύφα φθίρω. corrumpto.
 ι producitur ἡ ἐπύφα κρινώ. iudico.
 ἡ producitur ὡ ἐπύφα ὀρώω. hortor.
 αἰ ἡ subscripto ἡ ἐπύφα φαίνω. apparo.
 porro per ἀντιπαλασμον repetit primam, vt in verbo
 ἐπύφω, ἐπύφω. declinatur autem sic

- E. { ἐπύφα
 { ἐπύφας } vt in paracimeno.
 { ἐπύφε.

ἐπύφα-

Δ. { ἐτυψαρον } vt in paratatico.

Γ. { ἐτυψαμεν } vt in paracimeno.

{ ἐτυψαν } à prima sing. additov.

DE FORMATIONE Aoristi secundi.

Ο' ἀόριστος δέλιτος fit ἀπὸ τοῦ ἀορίστου πρώτου mutata α in ον, ei q; præposita característica præsens indicatiui, vt ἐτύψα ἐτύψον. Quod si verbum in extrema præsens syllaba consonantes duas habuerit, tunc Aoristus eā admittit, quæ magis est característica cōiugationis, vt ἐτύπων ἀτυπῶ. Sed si fortè neutra harum coniugationem verbi demonstret, fuerint q; verba, vel per geminum ω, vel η (quorum aliqua secundæ, alia tertiæ sunt coniugationis) tunc confugiendum est ad futurum, vt in ξω, aut in σω, vt coniugatio ipsa dignoscatur, quæ si secunda fuerit, habebit γ consonantem ultimā Aoristi secūdi: Α autem si tertiæ, vt ὄρξω ὄρξυν, πλάσω πλάσων. Verbum præterea si habebit in præsenti ω purū, formabit etiam Aoriston in ον purū, vt ἀκούω ἤκουον.

A fronte seruat idem augmentum, quod Aoristus primus vnde deducitur.

Penultimam habet semper breuem, & plærunq; vna ex iis, quæ vocātur ancipites, eamq; correptam, exceptis εἶδον εἶπον εἶχον. igitur penultimæ Aoristi primi vocales ita mutantur

ε } in { α ἐπλάκων ab ἐπλέξα.
η } { α ἐλάβον ἐληψα.
ω } { α ἐφρχον ἐφωξα.

diphthongi { ει } abiiciunt ε ἐλειψα ἐλιπον.
{ ου } { ου } remanet ο ἤκουσα ἤκουον.
{ ου } { ου } remanet ο ἤκουσα ἤκουον.

Si fuerint duæ ancipites in diphthongo vltima abiicitur

{ αι } remanet α ἐκαυσα ἐκαυον.
{ αυ } { αυ } remanet α ἐπαυσα ἐπαυον.

In dissyllabis quartæ coniugationis ει diphthongus in α vertitur ἐσπερα ἐσπαρον, in trisyllabis deletur ι ὠφει-

k ii λα

nali versa ι α,
& addita σκι.

eiusdem significa-
tionis cū primo,
diuersa tamē vo-
cis.
amota tamē illa,
quæerat Aoristo.
in verbis ι ω
purū quia nulla ē
cōsonās caracte-
ristica, neq; ea ēt
in Aoristo secūdo
opus est.

in ξω secūdæ,
in σω tertiæ.

Atticè tamē repe-
tit, vt paracime-
nus primas duas
cōmunis Aoristi
litteras vbi sit au-
gu. temp. vt
ἄω ἤρην.

Atticè ἤρην
Theod. 2.
Eur. in Oref. l. 151.
vel dicas præsens
vnde consonā
te assumit, quod
tamē est idem
aliquando nō mu-
tatur, vt in verbo
λέω Aoristus
secūdos facit
ἐλερην.

INSTIT. GRAEC.

λα ὠφελον.

REGULA.

nam in *δω* diphthong. cū expūgatur ē nihil superest, quod queat cōmodē pronunciari.

Verba in *δω*, & *ουω*, præter ἀκούω carent Aoristo, & futuro secundo.

Coniugabis autem, vt in paratatico.

E.	} ἐτυπ	ον	δω	ε
Δ.			ερον	ἐτλω
Γ.		ομεν	ετε	ον.

Hæc de Aoristi formatione præstantiores Grammatici alia alii dixerunt. At ego facilius formari posse putarim à paratatico, mutata pen. vocali in breuem, & ex duabus consonantibus assumpta ea, quæ magis est characteristica coniugationis, & seruata regula in secunda, & tertia, vt supra vidimus.

REGULA.

Aoristus amittit augmentum suum in aliis modis post indicatiuum.

DE FORMATIONE FUTURI.

primæ in *ψ*.
secundæ in *ξ*.
tertiæ in *σ*.
in quarta nõ mutatur.

Ο' μέλλων ᾧ formatur à præsentī, mutata characteristica quemadmodum supra in coniugationibus vidimus. τυπῶ τυψω. At in quarta, vt dignoscatur à præsentī cuius characteristicam seruat, inflectit ω, & si fuerint geminæ immutabiles consonantes elidit alteram, vt fiat pen. breuis ψάλλω ψαλω, eademq; de causa interpungit in diphthongo i, vt σπείρω σπιδρω: φαίνω φαιω. ancipitē etiam corripit, vt κρινω κρινω. In aliis coniugationibus nihil mutatur exceptis quibusdam in ω purum, quæ in η vertūt, vt ποιέω ποιήσω, αἰξέω αἰξήσω, ἀλεξέω ἀλεξήσω.

Atticē, sed de his in contractis.

DE VERBIS habentibus characteristicam ξ.

Quoniam supra dictum est ξ characteristica, & ad secundam, & ad tertiam coniugationem pertinere, iccirco nunc præcipuē hæc erunt notanda, quod pleraq; assumunt σ, & ad tertiam coniugationem referuntur, atq; ita faciunt futurum in σω his exceptis οἰμώζω, σπρίζω, κιάζω, σενάζω, ὀλολίζω, ἀλαπάζω, θρύλλίζω, κράζω, παίζω, σπράζω, σίζω, σρίζω, ρέζω, quæ omnia in futuro recipiunt ξ. Habentia duplex ω, aut τῖ habent in futuro ξ, vt πελάζω πελῆξω

πεξέω, exceptis πλάττω, ὀρέσσω, ἰμάσσω, ἰνέσσω, λείδω, πείσσω, quæ altero σ deleto formant ex se futurū, vt πείσω. Dissyllaba verba, in ω purum tertiæ cōiugationis, vt plurimum interponunt litteram υ, vt πλέω πλεύσω, κλάω κλάσω.

Attici in verbis in ιζω proprium sibi futurum formant ablata characteristicā eius, vt νομίζω νομίσω quod ex regula erat νομίσω.

DE FORMATIONE futuri secundi.

Ο μέλλων β formatur ab aoristo secūdo, abiecto augumēto, & mutata ον postrema syllaba in ω πρόσπαμμεν, vt τυπώ. ambo autem coniugantur, vt præsens.

Μέλλων α.

E.	τυψέω	τυψείς	τυψεί.
Δ.		τυψέειν	τυψέειν.
Γ.	τυψόμεν	τυψείτε	τυψούσι.

Μέλλων β.

E.	{	ω	εἰς	εἶ
Δ.		τυπ	εἶπον	εἶπον
Π.		οὔμεν	εἶτε	οὔσι.

in eo discrepat in coniugando secundum futurum à primo, quod in duali, & secūda pluralis seruat ei diphthōgum, & in prima numeri multitudinis assumit υ, cæterum vt primum flectitur.

DE MODO IMPERATIVO.

Haecenus indicatiua tempora coniugauimus. Superest nunc, vt deinceps de cæteris modis dicamus, in quibus analogiam indicatiuorum temporum seruabit diligentissimus puer, vt in formatione deducat eorum præsens ab indicatiuo præsenti, præteritum à præterito, aoristum ab aoristo, & sic de singulis.

Imperatiuus autem habet finalem litteram in secunda persona ε, præterquàm in Aoristo primo, qui habet ον, quod in α pen. vertitur: præterea tertiæ personæ imperatiui, omnes habent ω vltimam vocalem, vt coniugando videbitur.

quæ. s. format oīa huius modi tempora per ε: uocalē in postrema syllaba faciētia. præterquā in iii. pluraliū ubi α in ultima est etiā post ω.

k iii E'εσῶς

INSTIT. GRAEC.

τὸ πρῶτον.

Ἐν ἑσὶ καὶ πρῶτον.

E.	{	ε	ἔτω	
Δ. τυπῆ	{	εἶον	ἔτων	ἀ τυπῆω.
Π.	{	επε	ἔτωθεν.	

Παρχαίμενος καὶ ὑπόστυλιος.

E.	{	ε	ἔτω	
Δ. πετυφ	{	εἶον	ἔτων	ἀ πετυφα.
Π.	{	επε	ἔτωθεν.	

vide Aoristō pro
formali littera
ε habereon, &
amittere (vt su-
pra adnotauim-
us) augmētū.

Αὐτοῖς α.

E.	{	ον	ἄτω	hæc vim ha- bent futuri, vt supra ad- notauimus.
Δ. τυψ	{	αἶον	ἄτων	
Π.	{	απε	ἄτωθεν.	

Αὐτοῖς β.

E.	{	ε	ἔτω	
Δ. τυπ	{	εἶον	ἔτων	ab ἔτυπον.
Π.	{	επε	ἔτωθεν.	

DE MODO OPTATIVO.

addito σ in
secunda.

hanc diphthongū
antecedit conso-
nans indicatiui
tēporis sui unde
optatiuum tem-
pus deducitur.
vt differat à futu-
ro, nā habēt ean-
dem characteristi-
cam, vt planū est.
præmissa μ,
quæ erat i prima
singularis nume-
ri, vt τυπῆοι.
μεν. at tertia
habet εν pu-
rum.

Optatiui characteristica est penultimans diphthongus,
præterquàm in secundis tertiisq; personis singulariū,
vbi est finalis. Est autem hæc diphthongus in Aoristo
primo α, in cæteris vero temporibus οι. porro primæ
personæ singularium habēt ultimam syllabā μ, secū-
dæ dualium ον, tertiæ ω antecedente characteristica cō-
sonante τ. Deniq; numero multitudinis prima, & ter-
tia habent εν, secūda ε præmissa eadem characteristica,
vt in duali coniugabis autem sic.

Ἐν ἑσὶ καὶ πρῶτον.

E.	{	οιμε	οις	οι.	
Δ. τυπῆ	{	οιον	οιτῶ		ἀ τυπῆω.
Π.	{	οιμεν	οιτε	οιεν.	

Παρχαί καὶ ὑπόστυλι.

E.	{	οιμε	οις	οι	
Δ. πετυφ	{	οιον	οιτῶ		ἀ πετυφα.
Π.	{	οιμεν	οιτε	οιεν.	

Αὐτοῖς α.

E.	{	αιμ	αις	αι	
Δ. τυψ	{	αιον	αίτω		ab ἔτυψα.

Π. αιμεν

Π.	λαμν	α. τε	αιεν.	
		Α'όρ. β.		
Ε.	τιπ	οιμε	οις	οι
Δ.			οιρον	οιτω
Π.		οιμεν	οιτε	οιεν.
		Μέλλων α.		
Ε.	τιπ	οιμε	οις	οι
Δ.			οιρον	οιτω
Π.		οιμεν	οιτε	οιεν.
		Μέλλων β.		
Ε.	τυπ	οιμε	οις	οι
Δ.			οιρον	οιτω
Π.		οιμεν	οιτε	οιεν.

DE SVBIVNCTIVO MODO.

Subiunctivus habet suorum temporum inflexionem similem indicativo praesenti. Variat autem in pen. ubi est ε quæ mutatur in η, & ubi ο, quæ in ω vertitur. præterea in secunda, & tertia singularis subscribitur η ad differentiam indicatiui. atque ita coniugatur præposita particula orationis *εάν*.

ο ultima non mutatur.

est enim corrupta eius dipht. αι.

τὸ ἑσποτακτικόν.

Ε.	εάν τιπ	ω	ης	η	
Δ.			ητον	ητον	α' τυπω.
Π.		ωμεν	ητε	ωσι.	
		Παρακ. και υπ'ος.			
Ε.	εάν πετιφ	ω	ης	η	
Δ.			ητον	ητον	α' πετιφα.
Π.		ωμεν	ητε	ωσι.	
		Α'όρ. α.			
Ε.	εάν τιπ	ω	ης	η	
Δ.			ητον	ητον	αβ' τυπω.
Π.		ωμεν	ητε	ωσι.	
		Α'όρ. β.			
Ε.	εάν τυπ	ω	ης	η	
Δ.			ητον	ητον	αβ' τυπων.
Π.		ωμεν	ητε	ωσι.	

Aoristi modi huius significationē hnt futuri, nō pteriti.

DE

Τὸ προσωκλικόν.

ἐν ἑς. καὶ παρ.	{	λέγε	λέγεται
		λέγετον	λέγεται
		λέγετε	λέγεσθαι.
πρὸς αὐτὸν καὶ ὑπὸν.	{	λέλεχε	λέλεχται
		λελέχετον	χέτων
		λελέχετε	χέσθαι.
ἀόρ. α	{	λέξον	λέξαιτω
		λέξατον	λέξαιτων
		λέξατε	λέξαισθαι.
ἀόρ. β		λέγε vt in præsenti.	

Amilē habet vo-
cē hęc tēpora, vt
apud Latinos fu-
turum, & prateri-
tum subiunctiuū.

Optatiuus.

Τὸ ὀπτικόν.

ἐν ἑς. καὶ παρ.	{	λέγοιμι	λέγοις	λέγοι
			λέγοισιν	λεγοίτην
		λέγομεν	λέγοιτε	λέγοιν.
πρὸς αὐτὸν καὶ ὑπὸν.	{	λελέχοιμι	λελέχοις	λελέχοι
			λελέχοισιν,	χοίτην
		λελέχομεν	λελέχοιτε	χοιν.
ἀόρ. α	{	λέξαιμι	λέξαις	λέξαι
			λέξαισιν	λεξάιτην
		λέξαιμεν	λέξαιτε	λέξαιεν.
ἀόρ. β		λέγοιμι vt præsens.		
μέλλ. α	{	λέξοιμι	λέξοις	λέξοι
			λέξοισιν	λεξοίτην
		λέξομεν	λέξοιτε	λέξοιν.
μέλλ. β	{	λεγοίμι	λεγοίς	λεγοί
			λεγοίσιν	λεγοίτην
		λεγοίμεν	λεγοίτε	λεγοίεν.

Τὸ ὑποτακτικόν.

ἐν ἑς. παρ. ἐάν	{	λέγω	λέγῃς	λέγῃ
			λέγῃσιν	λέγῃσιν
		λέγωμεν	λέγῃτε	λέγωσι.
παρ. ὑπὸν. ἐάν	{	λελέχω	λελέχῃς	λελέχῃ
			λελέχῃσιν	λελέχῃσιν
		λελέχομεν	λελέχῃτε	λελέχῃσι.
ἀόρ. α	{	λέξω	λέξῃς	λέξῃ
			λέξῃσιν	λέξῃσιν

L

λέξωμεν

INSTIT. GRAEC.

ἀόρ. β	λίξωμεν	λίξῃτε	λίξωσι.
	λέω	vt in praesenti.	
	τό ἀπερέμφατον.		
εἰς. παρ.	λέειν.		
παρ. ὑπόρ.	λελεχέναι.		
ἀόρ. α	λίξαι.		
ἀόρ. β	λερεῖν.		
μέμ. α	λίξειν.		
μέμ. β	λερεῖν.	τέλος.	

πρὶ τῶν παθητικῶν ῥημάτων.

ἢ praesens à praesenti, praeteritū à praeterito, futurū à futuro, & sic de singulis actiuis, à quibus passiva ducuntur. talia etiam erunt αὐτοανερμηκὰ nam in significatione tantū actiua, sequuntur tamen inflexionem passivam.

habēt duas tantum personas, secundā, & tertiā. à prima fit secundā τὴν πρῆν Ionicè mutato o E. in e, & deletio μ. ab Ionica voce τὴν πρῆν interposita τ fit Δ. τὴν πρῆν.

1. versa diphthongo αι. P.

μ, & ν.

PASSIVORVM omnes voces idem habent initium, & augmentum quod Actiuorum: quippe quæ analogiam seruant priorum suorum temporum vnde ducuntur, & tenores in eadem vocali retinent in qua actiua, nisi numerus auctior, aut quantitas syllabarum impediāt.

Horum dualia tres personas recipiunt, praeterquam in Aoristis, quæ actiuorum more coniugantur, Thema verbi habet διάθειν μαι quæ apud Latinos est, R. coniugatur autem sic.

παθητικὰ τοῦ ὀείσκειν. ὁ οἰεῖται.

τὴν πρῆν	ab actiua sua persona versa ω in o, & addita μαι.
τὴν πρῆν	à sua etiā actiua mutata ei in diphthongum impropriam η.
τὴν πρῆν	per analogiam in αι, vt prima persona, sed praeposita τ.
τὴν πρῆν	à prima sing. passiuī versa diphthongo in e, & addita θον.
τὴν πρῆν	ὁμοφωνα.
τὴν πρῆν	à tertia sing. ται in ὄν versa.
τὴν πρῆν	à prima sing. vt in Duali, & addita θαι.
τὴν πρῆν	à secunda Dualis ὄν in e versa.
τὴν πρῆν	à tertia sing. εἰ ο verso, & interposito ν.

ἐν τὴν πρῆν duabus litteris superat Actiui parataticū μ, & η interiectis in postrema

- E.** { ma syllaba ante ν . atque hinc. Ionicè o in ϵ verso, & $\mu\omega$ in ν verso, ynde. $\epsilon\tau\upsilon\pi\tau\omicron\upsilon$ inter Ionicam finale syllabā posito τ . in o fit secunda paratatici $\epsilon\tau\upsilon\pi\tau\omicron\epsilon\theta\upsilon\nu$ à prima sui sing. ω in $\epsilon\theta\upsilon\nu$ versa. $\epsilon\tau\upsilon\pi\tau\omicron\epsilon\theta\upsilon\nu$ à secunda sui sing. $\omega\nu$ mutata in $\epsilon\theta\upsilon\nu$. $\epsilon\tau\upsilon\pi\tau\omicron\epsilon\theta\upsilon\nu$ à tertia sui sing. ω in $\theta\upsilon\nu$ versa.

REGVLA DE DVALI PASSIVO.

Secundæ, & tertiæ dualium tunc sunt $\delta\mu\phi\omega\nu\alpha\iota$ cum tertia pluralis exit in α , alias tamen variæ sunt quemadmodum in hoc loco.

- F.** { $\epsilon\tau\upsilon\pi\tau\omicron\mu\epsilon\theta\alpha$ à prima Dualis $\omega\nu$ in α conuerso. $\epsilon\tau\upsilon\pi\tau\omicron\theta\epsilon$ à secunda Dualis versa $\omega\nu$ in ϵ . $\epsilon\tau\upsilon\pi\tau\omicron\nu\omega$ à tertia sing. mutato ϵ in ω , & interposita ν .

$\delta\pi\alpha\kappa\epsilon\acute{\iota}\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$.

Paracimenus est à suo actiuo mutata α in $\mu\omicron\iota$, vt $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha$ $\tau\epsilon\tau\upsilon\mu\mu\omicron\iota$. Characteristicam autem coniugationis primæ mutat in μ $\chi\epsilon\chi\epsilon\mu\omicron\iota$ secundæ in γ $\lambda\epsilon\lambda\epsilon\gamma\mu\omicron\iota$ tertiæ in σ $\eta\kappa\omicron\upsilon\sigma\mu\omicron\iota$.

In verbis per ω $\kappa\alpha\theta\alpha\rho\acute{\omicron}\nu$ existente pen. paracimeni $\iota\omicron\gamma\alpha$, nihil addetur $\tau\omega\mu\omicron\iota$ (excepto $\eta\kappa\omicron\upsilon\kappa\alpha$, $\eta\kappa\omicron\upsilon\sigma\mu\omicron\iota$) vt $\tau\epsilon\pi\omicron\iota\eta\kappa\alpha$ $\tau\epsilon\pi\omicron\iota\eta\mu\omicron\iota$. At existente breui addetur σ , vt $\tau\epsilon\tau\epsilon\lambda\epsilon\kappa\alpha$ $\tau\epsilon\tau\epsilon\lambda\epsilon\sigma\mu\omicron\iota$.

Verba quartæ coniugationis, quorum characteristicæ est λ aut ρ , easdem etiam seruant in paracimeno passiuo ante $\mu\omicron\iota$, vt $\epsilon\sigma\pi\tau\epsilon\alpha$ $\epsilon\sigma\pi\tau\epsilon\mu\omicron\iota$ $\epsilon\tau\alpha\lambda\epsilon\alpha$ $\epsilon\tau\alpha\lambda\epsilon\mu\omicron\iota$.

Vbi in paracimeno actiuo à verbis in $\nu\alpha$ non seruatur characteristicæ ν , abiicitur etiam in passiuo, vt $\kappa\epsilon\tau\iota\nu\alpha$ $\kappa\epsilon\tau\iota\mu\omicron\iota$. at versa in γ actiue, vertitur passiuè in μ , vt $\phi\alpha\acute{\iota}\nu\omega$ $\pi\epsilon\phi\alpha\chi\epsilon\alpha$ $\pi\epsilon\phi\alpha\mu\omicron\iota$.

Dissyllabā primæ coniugationis in o mutantia ϵ pen. præsentis in paracimeno actiuo, idem ϵ recipiunt in passiuo, vt $\tau\epsilon\mu\pi\omega$ $\tau\epsilon\mu\pi\omega\mu\omicron\iota$ $\tau\epsilon\mu\phi\alpha$ $\tau\epsilon\mu\phi\alpha\mu\omicron\iota$.

Habentia in pen. præsentis duas consonantes: quarum altera sit ρ : vocalem syllabæ illius si ϵ fuerit vertunt in α , vt $\tau\epsilon\phi\omega$ $\tau\epsilon\phi\alpha$ $\tau\epsilon\phi\alpha\mu\omicron\iota$. est igitur prima persona

mutantur characteristicæ in suas medias. ϕ ρ antisticecha media habet μ . & κ hêt σ . χ mutatur in suâ anti t. mediam γ . in $\chi\alpha$ desinētia actiua assumūt γ . vt $\omega\tau\epsilon\chi\alpha$ $\omega\tau\epsilon\chi\alpha\mu\omicron\iota$ & $\epsilon\lambda\kappa\upsilon\sigma\mu\omicron\iota$ $\chi\epsilon\lambda\alpha\sigma\mu\omicron\iota$.

hoc vide in formatione paracimeni.

hoc vide in formatione paracimeni.

hoc vide in formatione paracimeni.

hoc vide in formatione paracimeni.

hoc vide in formatione paracimeni.

hoc vide in formatione paracimeni.

hoc vide in formatione paracimeni.

hoc vide in formatione paracimeni.

hoc vide in formatione paracimeni.

hoc vide in formatione paracimeni.

hoc vide in formatione paracimeni.

INSTIT. GRAEC.

paracimeni palsiui.

γέρεχμμαι φ verso in μ

λέλεγμαι χ in γ

ἤκουσμαι κ in σ

πέπεισμαι σ ablato ob pen. longā quia est in ω purum.

πέτελεσμαι σ addito ob pen. breuem

ἔσπρμαι seruata liquida quia est in ρω.

ἔφαλμαι seruato λ quia est in λω

κέκριμαι ablata ν quæ non seruatur in actiuo

πέφαμμαι γν versa in μ

πέπεμμαι ε seruata, vt in præsenti actiuo

τέτμμαι ε versa in α ob consonātem ρ simul cum alia consonante in pen actiui.

DE SECUNDA PERSONA PARAC.

Secunda persona paracimeni huius accipit caracteristicam futuri suæ coniugationis, vt

γέρεχμμαι γέρεχθαι à prima.

λέλεγμαι λέλεξαι à secunda.

πέπεισμαι πέπεισαι à tertia.

ἤκουσμαι ἤκουσαι à tertia.

Quartæ coniugationis verba habentia caracteristicam λ, & ρ, adiscunt præterea σ, vt

ἔφαλμαι ἔφαλσαι.

ἔσπρμαι ἔσπρσαι.

Verba in νω, quæ in paracimeno mutantur in γ recipiunt illud ī pfona secūda paracimeni palsiui addito euā σ, vt

πέφαμμαι πέφανσαι. à πέφαγχα.

quæ ν abiiciunt admittunt tantummodo σ, vt

κέκριμαι κέκρισαι. à κέκριχα.

ita, & in verbis in μω, vt

γενέμμαι γενέμισαι.

DE TERTIA PERSONA PARACIMENI.

Tertia persona pro coniugatione varias consonantes admittit. prima enim ante ται habet π

secunda habet κ

tertia habet σ

vt γέρεχπαι, λέλεκται, πέπεισαι.

λ, & ρ

λ, & ρ quartæ coniugationis seruantur ante ται, vt ἴψαλ-
ται ὁ παρται.

mutantia in actiuo paracimeno in γ retinent in tertia
passiui ante ται, vt πέφανται.

quæ abiiciunt v exeunt simpliciter in ται κένριται.

Prima persona paracimeni passiui in μου purū, in ται pu-
rum tertiā formabit, vt πεποιήται.

hæc regula perti-
net ad verba in
ω κεντρών
quæ variā habet
hæc tertiā vocē.

DE DVALI PARACIMENI.

Terminatio dualium personarum est in θον per θ, quarū
prima est à prima singularis versā diphthongo in ε, &
addita, quam diximus, syllaba θον, secunda vero, & ter-
tia, quæ sunt ὁμόφωναι à tertia singularis descendūt ται
in θον versā, & tenui, si qua fuerit ante τ versā in suam
aspiratam, vt πέτυπται πέτυφθον, λέλεκται λέλεχθον.

πέτυμμεθον.

DE PLVRALI PARACIMENI.

Prima pluralis est à prima dualis versā on in α, vt πέτυμμε-
θον πέτυμμεθα. Secūda eandem sequitur regulam quā
reliquæ dualis voces, præterquàm in fine vbi on in ε
vertitur πέτυφθον πέτυφθε. Tertia fit à tertia singula-
ris additis α, & ν ante ται, vt πέτυπται πέτυφανται mutata
tenui in suam aspiratā. Sed communiter vbi in duas
consonantes desinat tertia singularis, circumscribitur
tertia pluralis per verbum substantiuum, passiuum, &
participium præteriti apato genere personæ, & rei il-
li de qua est sermo, vt πετυμμένοι εἰσι.

πέτυφαται
etiam Ionicè
iidem σ in θ
conuertūt in ver-
bis habentibus
ζ ī præsentī,
vt πεφραδα.

DE PRÆTERITO plusquam perfecto.

Hoc tempus fit à suo passiuo perfecto mutata finali di-
phthongo, in prima persona singularis in ω per ν, in
secūda autem, & tertia in ο, & in tertia dualis pro ο as-
sumit ν, & coniugatur hoc pacto.

E. { μμεν ἴσο ππο
Δ. ἐπτυ { μμεθον φθον φθην
Ε. { μμεθα φθε φαρ, vel πετυμμένοι ἦσαν.

Ὁ ἄορις. α.

Aoristus formatur à tertia paracimeni passiui singularis
numeri abiecta consonante augmenti, & ται in θω
versā, & tenui, si qua ibi fuerit in suam aspiratam, vt

ita vt erit tertia
paracimeni, varia
etiam erit prima
Aoristi inde est
ita, vt habet de-
ducitur.

L iii πέτυπται

INSTIT. GRAEC.

τι τυπῶ ἐτύφθω, coniugabis autem sic.

Ε.	λω	ης	η
Δ. ἐτύφθ.	ησεν	ησεν	ήτω
Π.	ημεν	ητε	ηθεν.

Ο' αόριστος β.

Aoristus secundus formatur à suo actiuo mutata *ον* in *λω*,
ut ἐτυπῶν ἐτύπλω. atque ita coniugatur.

Ε.	λω	ης	η
Δ. ἐτύπ.	ησεν	ησεν	ήτω
Π.	ημεν	ητε	ηθεν.

Ο' μέλλων α.

Hoc tempus formatur à secunda persona primi aoristi
passiui abiecto augmento, & additis à tergo duabus
syllabis *ομαι*, ut ἐτύφθης τυφθήσομαι. & sic coniugatur,
ut praesens.

Ε.	ομαι	η	είτω
Δ. τυφθήσ.	ομεθον	εσθον	εσθον
Π.	ομεθα	εσθε	οντα.

Ο' μέλλων β.

i. ablato augmē-
to, & addita
ομαι à tergo.

Futurum secundum eadem ratione qua primum fit à se-
cunda persona secundi Aoristi, & coniugatur, ut pra-
sens ἐτύπης τυπήσομαι.

Ε.	ομαι	η	είτω
Δ. τυπήσ.	ομεθον	εσθον	εσθον
Π.	ομεθα	εσθε	οντα.

Ο' μετ' ὀλίγον μέλλων.

f. passiu.

Atticum hoc tempus fit à secunda persona paracimeni in-
terposito *ο*, & *μ* ante *α*, ut πέτυφαι πετύφομαι. tantum-
modo inuenitur in passiuis, & coniugatur, ut praesens.

Ε.	ομαι	η	είτω
Δ. πετύφ.	ομεθον	εσθον	εσθον
Π.	ομεθα	εσθε	οντα.

DE IMPERATIVO PASSIVORVM

Præsens, & imperfectum formatur à paratatici secunda
persona abiecto augmento. coniugatur autē, ut acti-
uum sed verso *τ* in *σθ*.

Ε. τυπῶ

- E. $\begin{cases} \text{ον} & \text{έδω} \\ \Delta. \text{τυπ} & \text{έδων} \\ \Pi. & \text{έδωθεν.} \end{cases}$ $\begin{cases} \text{τυπ} & \text{έδω} \\ \text{τυπ} & \text{έδω} \end{cases}$ $\begin{cases} \text{τυπ} & \text{έδω} \\ \text{τυπ} & \text{έδω} \end{cases}$
- Ο' $\pi\epsilon\mu\epsilon\lambda\lambda\epsilon\nu\omicron\varsigma$ καὶ ὑποσυντέλιος fit à secunda præteriti perfecti indicatiui versa finali diphthongo in o, vt $\pi\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha\iota$ $\pi\epsilon\tau\upsilon\phi\omega$. ab eodẽ Indicatio formatur tertia persona $\tau\epsilon\iota$ in $\tau\omega$ conuersa, & tenui in suam aspiratam, vt $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha\iota$ $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\omega$. reliqua ad præsentis inflexionem declinantur.
- E. $\begin{cases} \text{φω} & \text{φω} \\ \Delta. \text{τέτυ} & \text{φω} \\ \Gamma. & \text{φω} \end{cases}$ $\begin{cases} \text{φω} & \text{φω} \\ \text{φω} & \text{φω} \end{cases}$ $\begin{cases} \text{φω} & \text{φω} \\ \text{φω} & \text{φω} \end{cases}$
- Ο' $\alpha\delta\epsilon\iota\varsigma$ α. in prima persona formatur à tertia Aoristi primi indicatiui additione syllabæ π, vt $\tau\upsilon\phi\omega$ $\tau\upsilon\phi\omega$. cætera coniugantur, vt in actiuo.
- E. $\begin{cases} \text{π} & \text{τω} \\ \Delta. \text{τ\upsilon\phi\omega} & \text{τω} \\ \Pi. & \text{τω} \end{cases}$ $\begin{cases} \text{π} & \text{τω} \\ \text{π} & \text{τω} \end{cases}$ $\begin{cases} \text{π} & \text{τω} \\ \text{π} & \text{τω} \end{cases}$
- Ο' $\alpha\delta\epsilon\iota\varsigma$ β. eadem ratione à secundo indicatiui passiuī deducitur, vt $\tau\upsilon\phi\omega$ $\tau\upsilon\phi\omega$.
- E. $\begin{cases} \text{π} & \text{τω} \\ \Delta. \text{τ\upsilon\phi\omega} & \text{τω} \\ \Pi. & \text{τω} \end{cases}$ $\begin{cases} \text{π} & \text{τω} \\ \text{π} & \text{τω} \end{cases}$ $\begin{cases} \text{π} & \text{τω} \\ \text{π} & \text{τω} \end{cases}$

DE OPTATIVO PASSIVORVM.

Optatiui passiuī penultima est oi: κατὰ λήξιν vero $\mu\omega$ præterquam in Aoristis, habent enim ei diphthongum, & ω syllabam finalem. & flectuntur omnia seruando diphthongum suam hac ratione.

- E. $\begin{cases} \text{τυπ} & \text{μω} \\ \text{τυπ} & \text{μω} \\ \text{τυπ} & \text{μω} \end{cases}$ à prima præsentis $\mu\omega$ in $\mu\omega$ versa, & addito i post o, vnde

- Δ. $\text{τυπ} & \text{μω}$ abiectione $\mu\omega$, & addito atque hinc
- Π. $\text{τυπ} & \text{μω}$ addito τ ante o.
- Δ. $\text{τυπ} & \text{μω}$ vt in præsenti pas
- Π. $\text{τυπ} & \text{μω}$ suo indicatiui
- paracimenus circumscribitur per participium passiuum, & substantiuum verbum.

E. $\pi\epsilon\tau\upsilon\mu\omega$

INSTIT. GRÆC.

quæ habet tercia
personâ in paraci
meno ætuo totâ
habent inflexio-
nem suam, vt

πετυμμεν, ῥο.

ab indicatiui Aor-
isto ablato aug.
& interposita di-
phthongo ei

ante η, & vt

indicatiuus suus
inflectitur.

ab indicatiuo suo,
vt primus. & vt

quæ sequuntur à
suis indicatiuiis
formantur.

E.		ος εἶλω	εἶης	εἶη
Δ.	πετυμμεν	ω	εἶητον	εἶητην
Π.		οι εἶμεν	εἶητε	εἶηθεν.

Αόριστος α.

E.		ειλω	ειης	ειη
Δ.	τυφθ		ειητον	ειητην
Π.		ειμεν	ειητε	ειηθεν.

Αόριστος β.

E.		ειλω	ειης	ειη
Δ.	τυπ		ειητον	ειητην
Π.		ειμεν	ειητε	ειηθεν.

Μέλλων α.

E.		οίμω	οίο	οίω
Δ.	τυφθης	οίμεθον	οίοθον	οίοθην
Π.		οίμεθα	οίοθε	οίωθε.

Μέλλων β.

E.		οίμω	οίο	οίω
Δ.	τυπης	οίμεθον	οίοθον	οίοθην
Π.		οίμεθα	οίοθε	οίωθε.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

E.		οίμω	οίο	οίω
Δ.	πετυφ	οίμεθον	οίοθον	οίοθην
Π.		οίμεθα	οίοθε	οίωθε.

DE SUBIUNCTIVO PASSIVORVM.

si ante με,
vel consonâs, vel
υ, veldiphth.

habes υ præ-

cedat. aliâs eni ha-

bet suas voces, vt

ἰαν πεπιδ-

με.

Præfens subiunctiui similis est vbiq̃ue Indicatiuo, tantū
vertito in ω, & ε in η. Præteritum circumscribitur, Aorī
sti autem seruant a ctiua[m] formam inflectendi.

Ο' ἐνεσώς καὶ πρῶτα ληκός.

E.		ωμε	η	ητε
Δ.	ἰαν τυπ	ώμεθον	ηθον	ηθον
Π.		ώμεθα	ηθε	ωντε.

Παρακείμενος καὶ ὑποδοσιν τέλειος.

E.		ος ὦ	ῆς	ῆ
Δ.	ἰαν πετυμμεν	ω ῆτον		ῆθον
Π.		οι ὦμεν	ῆτε	ῶσι.

Αόριστος α.

E.		γω	ῆς	ῆ
----	--	----	----	---

Δ. ἰαν

Δ. ἐάν τυφθ	{	ῥον	ῥον
Γ. ὠμεν		ῥτε	ῥσι.
		Ἀόεισος β.	
Ε. ὦ	{	ῥς	ῥ
Δ. ἐάν τυπ		ῥον	ῥον
Γ. ὠμεν	ῥτε	ῥσι.	

DE INFINITIVO MODO PASSIVORVM.

Tempora modi huius fiunt à secūda persona pluralis numeri suorum primitiuorum verso & in *αι* diphthongū: præterquàm in Aoristis, in quibus formatio fit à ter-
tia singularis numeri addita *ναι*, & sunt hæc.

etiam suorū pri-
mitiuorum.

εἰς αἰς καὶ πῖστ.	τυπῖσθαι.
πῖστ. καὶ ὑπόρσ.	πετυφθαι.
ἀόεισος α.	τυφθῆναι.
ἀόεισος β.	τυπῆναι.
μέλλων α.	τυφθῆσεσθαι.
μέλλων β.	τυπῆσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων.	πετυφῆσεσθαι.

Παθητικὸν τοῦ ῥήματος λέξεσσι.
τὸ ὀρίσθον.

εἰς αἰς	{	λέξεσσι	λέγει	λέγεσθαι
	{	λεξόμεθον	λέγεσθον	λέγεσθον
	{	λεξόμεθα	λέγεσθε	λέγεσθε.
πῖστ.	{	ελεγομῶ	ελέγου	ελέγο
	{	ελεξόμεθον	ελέγεσθον	ελέγεσθον
	{	ελεξόμεθα	ελέγεσθε	ελέγεσθε.
πῖστ.	{	λέλεγμει	λέλεξαι	λέλεξαι
	{	λελέγεσθον	λέλεχθον	λέλεχθον
	{	λελέγεσθε	λέλεχθε	λέλεχθε vel λελεγμέ- (νοι εἰσὶ.
ὑπόρσ.	{	ελελέγμει	ελέλεξω	ελέλεξω
	{	ελελέγεσθον	ελέλεχθον	ελέλεχθον
	{	ελελέγεσθε	ελέλεχθε	ελέλεχθε vel ελελεγμέ- (νοι εἰσὶ.
ἀόρ. α.	{	ελέλθω	ελέλθης	ελέλθῃ
	{	ελέλθῃτον	ελέλθῃτω	ελέλθῃτω
	{	ελέλθῃμεν	ελέλθῃτε	ελέλθῃτε.
ἀόρ. β.	{	ελέλθω	ελέλθης	ελέλθῃ
	{	ελέλθῃτον	ελέλθῃτω	ελέλθῃτω

M

Lέλεξα

INSTIT. GRAEC.

	λέγῃμεν	λέγῃτε	λέγῃσιν.
μέμ. α	{ λέγῃσομεν	λέγῃσιν	λέγῃσιν
	{ λέγῃσομεθον	λέγῃσιν	λέγῃσιν
	{ λέγῃσομεθα	λέγῃσιν	λέγῃσιν
μέμ. β	{ λέγῃσομεν	λέγῃσιν	λέγῃσιν
	{ λέγῃσομεθον	λέγῃσιν	λέγῃσιν
	{ λέγῃσομεθα	λέγῃσιν	λέγῃσιν
μετ' ολίγ.	{ λέξομεν	λέξεσθαι	λέξεσθαι
	{ λέξεσθαι	λέξεσθαι	λέξεσθαι
	{ λέξεσθαι	λέξεσθαι	λέξεσθαι

τὸ προσηκόν.

ἀντὶς καὶ πρὸς.	{ λέγειν	λέγειν	λέγειν
	{ λέγειν	λέγειν	λέγειν
	{ λέγειν	λέγειν	λέγειν
πρὸς ὑπόρ.	{ λέγειν	λέγειν	λέγειν
	{ λέγειν	λέγειν	λέγειν
	{ λέγειν	λέγειν	λέγειν
ἀόρ. α	{ λέγειν	λέγειν	λέγειν
	{ λέγειν	λέγειν	λέγειν
	{ λέγειν	λέγειν	λέγειν
ἀόρ. β	{ λέγειν	λέγειν	λέγειν
	{ λέγειν	λέγειν	λέγειν
	{ λέγειν	λέγειν	λέγειν

τὸ οὐκ ἔκπικόν.

ἀντὶς καὶ πρὸς.	{ λέγειν	λέγειν	λέγειν
	{ λέγειν	λέγειν	λέγειν
	{ λέγειν	λέγειν	λέγειν
παρ' ὑπόρ.	{ λέγειν	λέγειν	λέγειν
	{ λέγειν	λέγειν	λέγειν
	{ λέγειν	λέγειν	λέγειν
ἀόρ. α	{ λέγειν	λέγειν	λέγειν
	{ λέγειν	λέγειν	λέγειν
	{ λέγειν	λέγειν	λέγειν
ἀόρ. β	{ λέγειν	λέγειν	λέγειν
	{ λέγειν	λέγειν	λέγειν
	{ λέγειν	λέγειν	λέγειν

μέμ.

μέλλ. α	{	λεχθήσοίμεθον	λεχθήσοισιν	λεχθήσοισιν
	{	λεχθήσοίμεθα	λεχθήσοιθε	λεχθήσοιντο.
	{	λεχθώμεν	λεχθήσοιο	λεχθήσοιτο
μέλλ. β	{	λεχθήσοίμεθον	λεχθήσοισιν	λεχθήσοισιν
	{	λεχθήσοίμεθα	λεχθήσοιθε	λεχθήσοιντο.
	{	λελέξοίμεν	λελέξοιο	λελέξοιτο
μετ'όλιγ. μέλλ.	{	λελέξοίμεθον	λελέξοισιν	λελέξοισιν
	{	λελέξοίμεθα	λελέξοιθε	λελέξοιντο.
Τὸ ὑποτακτικόν.				
αἰετ. πρῶτ.	{	λέγωμεν	λέγη	λέγηται
	{	λέγωμεθον	λέγησιν	λέγησιν
	{	λέγωμεθα	λέγηθε	λέγωνται.
παρ. ὑπορ.	{	λελεγμένος	ὦ ἦς	ἦ
	{	λελεγμένῳ	ἦτον	ἦτον
	{	λελεγμένοι	ὦ μὲν ἦτε	ὦσι.
αἰετ. α	{	λεχθῶ	λεχθῆς	λεχθῆ
	{		λεχθῆτον	λεχθῆτον
	{	λεχθῶμεν	λεχθῆτε	λεχθῶσι.
αἰετ. β	{	λεγῶ	λεγῆς	λεγῆ
	{		λεγῆτον	λεγῆτον
	{	λεγῶμεν	λεγῆτε	λεγῶσι.
Τὸ ἀπαρέμφατον.				
ἐνεστὶς καὶ πρῶτ.		λέχεται.		
παρ. καὶ ὑπορ.		λέλεχθε.		
αἰετ. α.		λεχθῆναι.		
αἰετ. β.		λεγῆναι.		
μέλλ. α.		λεχθήσεσθαι.		
μέλλ. β.		λεχθήσεσθαι.		
μετ'όλιγον μέλλων.		λελέξεσθαι.		

τὸ δὲ πρὸς μέσων ῥημάτων.

Modorum omnium Præsentia, item Indicatiui paratati-
cus mutuatur medium à passiuis, vt τὴν πρῶτην
Præterita actiuam formationē susci-
piunt: Aoristi vero, & Futuri passiuam.

Medius paracimenus fit à suo Actiuo: pen. vocali versa
in o, & admissa characteristica Aoristi secundi, vt λέ-
χαι λέλοχα: τὴν τε φάτιν τε παρ. exceptis βλάπτω, καλῶ, κρύ-
πτω, M ii πῶ,

i, qua, & passiva,
& actiua esse pos-
sunt: vnde com-
munia etiam vo-
catur, vt apud La-
tinos. deducitur
autē ab actiuis.
& habet eadē cha-
racteristica, in el-
ligo in futuro, &
Aoristo secundo.
intellige si fuerit
in Actiuo, in quo
fuerit futurū dis-
syllabum.

INSTIT. GRÆC.

habentia α
pen. illud seruāt,
vt ἐλάλα πρæ
ter δάλλω qđ
facit τέλλω.
horū verborū cha
racteristica est vo
calis, aut diphthō
gus, vt λυω
λέλυα.

τέτυφα facit
ἐτέτυφειν.
ita τέτυπα ἐτε
τύπειν.

ἐτύφα adde
μὲν ἐτύφα μὲν.

ἐτύφον inter
pone μὲν, erit
ἐτύφω μὲν.
vel ἐτύφω.

τύφω adde μαι,
& muta ω in
ο fit τυφόμεαι.

τυφώ verte ω
in ου erit τυ
φώμεαι, vt su
periori futuro.
vel τυφείαι.

præfens habet idē
quod passiuum.
paracimēnū ser
uat cōiugationē
actiuam, vt

πῶ, σὺ αὖ πῶ. quæ à paracimeno actiuo nihil differunt.
præterea penultimans diphthongus αι in suam impro
priam vertitur, vt χείνω κέχνηα. At ex verbis in ω purū
pauca habent præteritum medium. habentia autē ni
hil ab actiuo nisi ablatione & diuersa, & varia sunt, vt
ἤκουα ἤκουα. deniq; ei in οι vertitur, vt πέπεικα πέποιδα.
coniugatur autem, vt Actiuum.

E.	α	αδ	ε
Δ.	πέτυπ	αρον	ατον
Π.	αμην	ατε	ασι.

Plusquàm perfectum eodem modo à suo medio fit, vt ab
actiuo actiuum.

E.	ειν	εις	ει
Δ.	ἐτέτυπ	ειρον	είτω
Π.	ειμην	ειτε	ειθεν.

Aoristus primus à suo actiuo formatur addita μω, coniu
gatur autem, vt passiuum.

E.	άμω	ω	αδ
Δ.	ἐτύφ	άμεθον	αδον
Π.	άμεθα	αδε	ανθ.

Aoristus secundus item à suo actiuo descendit interpo
sita μν ante ν, & sequitur coniugationem passiuī, vt

E.	όμω	ου	εθ
Δ.	ἐτύπ	όμεθον	εθον
Π.	όμεθα	εθε	ονθ.

Futurum primum fit ab actiuo suo addita με.

E.	ομεαι	η	ετ
Δ.	τυφ	όμεσθον	εθον
Π.	όμεθα	εθε	οντ.

Futurum secundum fit pariter à suo Actiuo versis circū
flexis in ου diphthongum.

E.	ούμαι	εἰ	εἴται
Δ.	τύπ	όμεσθον	εἴθον
Π.	όμεθα	εἴθε	οὐνται.

DE IMPERATIVO MODO MEDIORVM.

Aoristus primus fit à suo Actiuo versa finali in αι diph
thongum, & in cæteris vocibus mutato τ in σθ, vt τυ
φον

ἄρον τυλάει : τυλάτω τυλάδω, & coniugatur vt A ἄιου. πῦτυφε πῦτυπῦ.
 Aoristus secundus formatur eodem modo, quo primus, mutata finali in
 vt τυπέ τυπέτω : τυποῦ τυπέω. diphth. ου.
 & coniugatur, vt
 DE OPTATIVO MODO MEDIORVM. præsens imperati
 ui passiui.

Optatiuus modus mediorum habet in pen. diphthongum οι : præterquàm in Aoristo primo quod est αι. for
 matur enim ab Actiuo suo addita ν, & coniugatur pas
 siuè hoc pacto.

τυλάει	{	μελω	ο	ζ
		μεδον	δον	δλω
		μεδα	δε	νω.

præsens est idem
 passiuum.
 paracimenus est,
 vt actiuus.
 coniugantur oīa
 eodem modo, vt
 præsens optatiui
 passiui.

Aoristus secundus eodem modo quo primus, vt τυποιμι
 τυποιμῶ οιο οιω, & quæ seq.

Futurum primum fit à suo indicatiuo addito i post ο, & Medio.
 μοι in μω verfa, τυφομοι τυφοίμω.

Futurū secundum fit etiam à suo indicatiuo v subiuncti
 ua verfa in ι, & μοι in μω, vt τυποῦμοι τυποίμω.

idem quod ad vo
 cē cū Aoristo se
 cundo, sed variū
 accentu.

DE SUBIUNCTIVO MEDIORVM.

Subiunctiuus modus, præterquàm in paracimeno sequi
 tur coniugationem præsentis subiunctiui passiuorū.
 Paracimēpus flectitur, vt actiuum seruata tamen conso
 nante medii, vt supra in aliis modis.

unde fit οἱ πε
 ελοπαμένον.
 præsens, vt i aliis
 modis idem est
 quod passiuum.

Aoristus primus, & secundus fit à suo actiuo indicatiui
 ablato augumēto, & α, vel ον mutata in ω, & addita μοι
 ἢ τυλά τυλάωμοι : ἢ τυπῶ τυπώωμοι.

πετυφω acti
 uè πετυπω.

E.	{	ωμοι	η	ηται	pari ratione seruata
Δ.	τυλ	ωμεδον	ηδον	ηδον	characteristica con
Γ.		ωμεδα	ηδε	ωνται.	iugabis secundum.

DE INFINITIVO MEDII.

Infinitiui media tempora fiunt à suis indicatiuis, vt passi
 ua, formantur enim à secunda pluralis indicatiuorum
 suorum mutata ε in αι excepto paracimeno, quod fit à
 tertia addita ναι πῦτυπε πῦτυπῖναι.

ειεως	τυπῖναι.
πῦκ.	πῦπῖναι.
αόρ. α	τυλάειναι.
αόρ. β	τυπέειναι.

INSTIT. GRAEC.

μέμ. α

τυπιδαι.

μέμ. β

τυπιδαι.

μίσσα του ῥήματος λέγομαι.

Τὸ ὀριστικόν.

ἐνισως	λέγομαι	λέγει	λέγειται
	λεγομεθον	λέγεσθον	λέγεσθον
	λεγομεθα	λέγεσθε	λέγονται.
πρ. α.	ἐλεγομην	ἐλέγου	ἐλέγετο
	ἐλεγομεθον	ἐλέγεσθον	ἐλέγεσθον
	ἐλεγομεθα	ἐλέγεσθε	ἐλέγοντο.
πρ. β.	λέλογα	λέλογας	λέλογε
	λελόγαμεν	λελόγατον	λελόγατον
	ἐλελόρειν	ἐλελόρεις	ἐλελόρει
ὑπορ.	ἐλελορειμεν	ἐλελόρεισθον	ἐλελορείτω
	ἐλελορειμεθα	ἐλελόρειτε	ἐλελόρεισθε.
	ἐλέξαμην	ἐλέξω	ἐλέξατο
αόρ. α	ἐλέξαμεθον	ἐλέξασθον	ἐλέξασθον
	ἐλέξαμεθα	ἐλέξασθε	ἐλέξαντο.
	ἐλεγόμην	ἐλέγου	ἐλέγετο
αόρ. β	ἐλεγόμεθον	ἐλέγεσθον	ἐλέγεσθον
	ἐλεγόμεθα	ἐλέγεσθε	ἐλέγοντο.
μέμ. α	λέξομαι	λέξει	λέξεται
	λεξόμεθον	λέξεσθον	λέξεσθον
	λεξόμεθα	λέξεσθε	λέξονται.
μέμ. β	λεξούμαι	λεγει	λεγειται
	λεξούμεθον	λεγεσθον	λεγεσθον
	λεξούμεθα	λεγεσθε	λεγούνται.

Τὸ παρακλιτικόν.

ἐνισως καὶ πρ. α.	{	λέγου	λέγεσθον
		λέγεσθον	λέγεσθον
		λέγεσθε	λέγεσθον.
πρ. β. καὶ ὑπορ.	{	λέλογε	λελογέτω
		λελόγατον	λελογέτω
		λελόγατε	λελογέτω.
Ε. α Δ. αόρ. α	{	λέξει	λέξατο
		λέξεσθον	λέξατο
		λέξεσθε	λέξατο.

Γ.

Γ.	Ι	λέξαται	λεξάσθαι.
Ε.		λεξού	λεξούτω
Δ.	ἀόρ. β {	λέγεσθον	λεγιέσθων
Γ.		λέγεσθαι	λεγιέσθαι.

Τὸ δὲ πικρὸν.

Ε.		λεγοίμην	λέγοιο	λέγοιτο
Δ.	ἐνισως {	λεγοίμεθον	λέγοισθον	λεγοίσθην
Π.		λεγοίμεθα	λέγοισθε	λέγοιντο.
Ε.		λελόγοιμι	λελόγοις	λελόγοι
Δ.	παρὰ κ. {		λελόγοισιν	λελογοίτῃ
Π.		λελόγοιμην	λελόγοιτε	λελόγοιν.
Ε.		λεξαίμην	λέξαιο	λέξαιτο
Δ.	ἀόρ. α {	λεξαίμεθον	λέξαισθον	λεξαίσθην
Π.		λεξαίμεθα	λέξαισθε	λέξαιντο.
Ε.		λεγοίμην	λέγοιο	λέγοιτο
Δ.	ἀόρ. β {	λεγοίμεθον	λέγοισθον	λεγοίσθην
Π.		λεγοίμεθα	λέγοισθε	λέγοιντο.
Ε.		λεξοίμην	λέξοιο	λέξοιτο
Δ.	μέλλ. α {	λεξοίμεθον	λέξοισθον	λεξοίσθην
Π.		λεξοίμεθα	λέξοισθε	λέξοιντο.
Ε.		λεγοίμην	λεγοῖο	λεγοῖτο
Δ.	μέλλ. β {	λεγοίμεθον	λεγοῖσθον	λεγοῖσθην
Γ.		λεγοίμεθα	λεγοῖσθε	λεγοῖντο.

Τὸ ὑποτακτικόν.

Ε.	ἐάν {	λείπωμαι	λείγῃ	λείγῃται
Δ.	ἐνισως {	λείπόμεθον	λείγησθον	λείγησθον
Π.		λείπόμεθα	λείγησθε	λείγῃνται.
Ε.	ἐάν {	λελόγω	λελόγησ	λελόγη
Δ.	πρὸς κ. {		λελόγησθον	λελόγησθον
Π.		λελόγωμην	λελόγητε	λελόγωσι.
Ε.	ἐάν {	λέξωμαι	λέξῃ	λέξῃται
Δ.	ἀόρ. α {	λέξωμεθον	λέξησθον	λέξησθον
Π.		λέξωμεθα	λέξησθε	λέξῃνται.
Ε.	ἐάν {	λείπωμαι	λείγῃ	λείγῃται
Δ.	ἀόρ. β {	λείπόμεθον	λείγησθον	λείγησθον
Π.		λείπόμεθα	λείγησθε	λείγῃνται.

Τὸ

INSTIT. GRAE C.

τὸ ἀπαρέμφατον.

ἐνισως	λέγεσθαι.
παρκα.	λελογέναι.
ἀόρ. α	λέξασθαι.
ἀόρ. β	λεξέναι.
μέλλ. α	λέξεισθαι.
μέλλ. β	λεξεῖσθαι.

circūflexa vocan-
tur quod cōtracta
syllaba illustantur
elisa vocali, ut
ποιῶ.

πρὸς τῆς σιωπηρῶν ἢ πρὸς τῶν μὲν ῥημάτων.

Verba, quæ contrahuntur sunt desinentia in ω purum
tertiæ coniugationis, nec tamen omnia, sed quæ ha-
beant immutabiles α aut ε aut ο ante ω. vnde tres erunt
eorū coniugationes, quæ à themate præsens digno-
scentur, in αω, εω, οω, ut βοάω, ποιέω, χρυσέω.

In omnibus horum modis præsens tantum, & paratati-
cus contrahuntur.

Aoristo, & futuro secundo, nec non paracimeno medio
carent hæc verba, exceptis quæ in prima, & secunda
coniugatione contractionem habēt primæ vocis per
ω non purum, ut μυκῶ μυνκῶ à qua voce cōtracta fit fu-
turum secundum pariter μυνκῶ. Aoristus autem secun-
dus, & paracimeno medius descendunt à suis actiuis
elisa vocali pen. cum conson. sequenti, ut ἐμύκησα ἔμυ-
κον : μὲμύκηκα μὲμύκηκα, ω sequente characteristicam cu-
iusque coniugationis fit contractio semper in idem ω
sed circumflexum.

in tertia cōiuga-
tione nanque in-
ueniuntur.

DE PRIMA CONTRACTORVM.

à verbis in
αω.

Prima habet contractiones duas { α & sunt hæc
ω

idē facito in pas- suis vbi inuenies cōcursum voca- liū in his tēperi- bus quæ supra cō- trahi diximus. flectantur cetera iuxta formatio- nes, quas indica- uimus.	ἀεί	ᾶ	βοάεις,	ᾶς	ἐνισως ὀρίς.
	ἀε	ᾷ	βοάειν,	ᾶτον	
	ἀη	α	βοάητον	ᾶτον	ἐνισως ὑποτ.
	ἀη	ᾶ	βοάη	ᾶ.	
	ᾶω	ᾶ	βοάω	βοᾶδ	ἐνισως ὀρίς.
	ᾶο	ᾶ	βοάομεν	βοᾶμεν	
	ᾶου	ᾶ	βοάουσι	βοᾶσι	
	ᾶοι	ᾶ	βοάοιμε	βοᾶμε.	δύκην.

DE

Secunda habet contractiones sex, diphthongos scilicet

à verbis Ioh.
horum futurū fa-
cit in nouo ver-
tendo & in u.

quatuor, tres proprias $\left\{ \begin{array}{l} ei \\ oi \\ ou \end{array} \right.$ vnā impropriam & vo-
cales duas & o .

ἐε	εἶ	ποιέων	ποιέων	ἐνς. ὀρ.
ἐει	εἷ	ποιέει	ποιεῖ	
<hr/>				
ἐοι	οἷ	ποιέοιμε	ποιοῖμε	ἐνκτ.
<hr/>				
ἐο	ου	ἐποίουν	ἐποίουν	πρῶτ. ὀρ.
ἐου	οῦ	ποιέουσι	ποιοῦσι	ἐνς. ὀρ.
<hr/>				
ἐη	η	ποιέης	ποιῆς	ἕστ. τ.
<hr/>				
ἐη	η	ποιέον	ποιῶν	
<hr/>				
ἐω	ω	ποιέω	ῶ	

Tertia habet cōtractiones tres, diphth. s. duas $\left\{ \begin{array}{l} ou \\ oi \end{array} \right.$ & ω. à verbis ī óω.

όε	οῦ	χρυσός·αν	σολίαν	ολίς. όρ.
όο	οῦ	χρυσόμην	σολίμην	
όου	οῦ	χρυσόουσα	χρυσόουσα	
<hr/>				
όει	οῖ	χρυσόεις	χρυσόεις	
όοι	οῖ	χρυσόοιμην	σολίμην	ευκτ.
όη	οῖ	χρυσόη	χρυσόη	ἄποτ.
<hr/>				
όη	ὲ	χρυσώητε	χρυσώητε	
όω	ὲ	χρυσώω	χρυσώω.	

cætera ex regula
superius petenda
sunt, & in voce
actiua, & passiua.
Doricè **ᾠῆς**
monophthongū.

Ε. Κλίσις τοῦ ῥήματος βοάω.
 Δ. ὡς τὸ { βοάω ὧ, βοάεις ἄς, βοάει ᾗ,
 Π. βοάετε ᾗτε, βοάουσιν ᾧτιν, βοάουσιν ᾧσι.

N

E. 130

INSTIT. GRAEC.

E.	ἰβόχων, ἰβόχον ας, ἰβόαι α,
Δ.	πῶατ. { ἰβόχον ἄτον, ἰβόχτιω ἄττω,
Γ.	{ ἰβόχον μιν ἄμιν, ἰβόχτε ἄτε, ἰβόχωνων.
πῶακ.	βεβόχον
ὑπόρ.	ἰβεβόχον
ἀόρ. α	ἰβόχον
μέλ. α	βόχον

vide vt supra.

τέλος βίβονα.
ἐγγίνα, πῶα δὲ
ἄτη.

E.	βόαι α, βόαιτω ἄτω,
Δ.	ἐνέσ. πῶ. { βόαιτον ἄτον, βόαιτων ἄτων,
Π.	{ βόαιτε ἄτε, βόαιτῶν ἄτων.
πῶακ. καὶ ὑπόρ.	βεβόχον
ἀόρ. α	βόχον.

τὸ δὲ βόχον.

Atticè, & Aeolicè	E.	{ βόχοιμι ὦμι, βόχοις ὦς, βόχοι ὦ,
βοάοιω facit	Δ.	{ βόχοιτον ὦτον, βόχοίτῳ ὦτῳ,
βοάω Doricè, ita & in aliis circumflexis, & per eandem analogiā in omnibus personis praesentis optatiui.	Π.	{ βόχοιμιν ὦμιν, βόχοιτε ὦτε, βόχοιεν ὦεν.
	πῶακ.	βεβόχοιμι.
	ἀόρ. α	βόχοιμι.
	μέλ. α	βόχοιμι.

τὸ ἄπο βόχον.

E.	{ βόχῳ ὦ, βόχῃς ὦς, βόχῃ ὦ,
Δ.	ἐνέσ. ἐὰν { βόχον ἄτον, βόχον ἄτον,
Γ.	{ βόχον μιν ἄμιν, βόχῃτε ἄτε, βόχῃσι ὦσι.
πῶακ.	βεβόχον.
ἀόρ. α	βόχον.

τὸ ἄπαρ ἰμφοχον.

ἐνέσ. ὦς	βοάειν βόχον.
πῶακ.	βεβόχον.
ἀόρ. α	βόχον.
μέλ. α	βόχον.

hoc praeter regulam.
item verba in λῶ, & ρῶ.
purū hypermorphosyllaba.
ἀκροῶ, & μα-

Hæc futurum habent in η, in quam migrat α indicatiui, paucis exceptis eam seruantibus, vt γηλάω γηλάσω. facit autem in α, si in prima voce verbi praecesserit ὦ circumflexum vel ε, vel ι soluta, aut diphthongus, vt ἰάω ἰῶ ἰάσω. At ἀλοάω utroque modo facit ἀλοάσω, scilicet & ἀλοήσω.

παθῶ-

- ΓΑΓΗΠΗΓΑΝΡΗΜΑΤΟΣ ΒΟΑΟΜΟΙ. κροῶ etiā in
 Ε. βοάομαι ὡμαι, βοάη ᾧ, βοάειται ἄται, α, formāt fu-
 Δ. νήσως { βοαόμεθον ὡμεθον, βοάειθον ᾧθον, βοάειθον ᾧθον turū, cætera
 Π. βοαόμεθα ὡμεθα, βοάειθε ᾧθε, βοάωνται ὧνται. in n.
 Ε. { ἐβοαόμην ὡμην, ἐβοάου ὦ, ἐβοάειν ᾧν, (ἀδην,
 Δ. ΠΡΑΤ. { ἐβοαόμεθον ὡμεθον, ἐβοάειθον ᾧθον, ἐβοάειθον
 Π. { ἐβοαόμεθα ὡμεθα, ἐβοάειθε ᾧθε, ἐβοάωντο ὧντο.

ΠΡΑΚ. βοήομαι. }
 ὑπόρ. ἐβεβοήμην. } vt supra in passiuo-
 ἀόρ. α ἐβοήθην. } rum formatione do-
 μέλ. α βοηήσομαι. } cuimus.
 μετ' ὀλίγον μέλ. βεβοήσομαι.

Τὸ προτακτικόν.

- Ε. βοάου ὦ, βοάειν ᾧ, βοάειν ᾧ, (δην.
 Δ. ν. ΠΡΑΤ. { βοάειθον ᾧθον, βοάειθον ᾧθον,
 Π. βοάειθε ᾧθε, βοάειθον ᾧθον.
 ΠΡΑΚ. βοήοσο, βοήοτω.
 ἀόρ. α βοήητι.

Τὸ δυνκτικόν.

- Ε. βοαόμην ὡμην, βοάοιο ᾧ, βοάοιο ᾧ, (δην.
 Δ. ν. ΠΡ. { βοαοίμεθον ὡμεθον, βοαοίμεθον ᾧθον, βοαοίμεθον ᾧθον
 Γ. βοαοίμεθα ὡμεθα, βοαοίμεθε ᾧθε, βοαοίμεθε ᾧθε.
 ΠΡΑΚ. ὑπόρ. βεβοήμην.
 ἀόρ. α βοηθείν.
 μέλ. α βοηήσοίμην.
 μετ' ὀλίγ. μέλ. βεβοηήσοίμην.

Τὸ ὑποτακτικόν.

- Ε. βοάομαι ὡμαι, βοάη ᾧ, βοάειται ἄται,
 Δ. ν. ΠΡ. { βοαόμεθον ὡμεθον, βοάειθον ᾧθον, βοάειθον ᾧθον,
 Γ. βοαόμεθα ὡμεθα, βοάειθε ᾧθε, βοάωνται ὧνται.
 ΠΡΑΚ. ἐὰν βεβοάμαι.
 ἀόρ. α βοηθῶ.

Τὸ ἀπρέμφοτον.

- νήσως βοάειν ᾧθαι.
 ΠΡΑΚ. βεβοήθαι.
 ἀόρ. α βοηθῶναι.
 μέλ. α βοηήσασθαι.

N ii μετ'

INSTIT. GRAEC.

μετ' ὀλίγ. μέλ. βεβοῦσθαι.

Formula verborum secundæ coniugationis circumflexorum.

τὸ ὀριστικόν.

Ε.	ποιέω ὦ, ποιεῖς εἷς, ποιεῖ εἷ,	} vt supra in Actiui declinatione.
Δ. εἷς.	ποιέειν εἶν ὁμόφωναι.	
Π.	ποιέομεν οὖμεν, ποιεῖτε εἴτε, ποιοῦσι οὖσι.	
Ε.	ἐποιέον οὖν, ἐποιέουσιν, ἐποιέει.	
Δ. πᾶτ.	ἐποιέειν εἶν, ἐποιεῖτω εἴτω,	}
Π.	ἐποιέομεν οὖμεν, ἐποιεῖτε εἴτε, ἐποιέον οὖν.	
πᾶκ.	πεποίηκε.	
ὑπὸρ.	ἐπεποίηκεν	
ἀόρ. α	ἐποίησα.	}
μέλ. α	ποιήσω.	

τὸ προσκλιτικόν.

Ε.	ποίηει, ποιέτω εἴτω,	}
Δ. εἷς. πᾶ.	ποιέειν εἶν, ποιέειν εἴτων,	
Π.	ποιέετε εἴτε, ποιέειν εἴτων.	
πᾶκ. ὑπ.	πεποίηκε.	}
ἀόρ. α	ποίησον.	

Reliquis caret.

τὸ ὀκτικόν.

Ε.	ποιέοιμι οἶμι, ποιεῖς οἷς, ποιεῖ οἷ,	}
Δ. εἷς.	ποιέοιεν οἷον, ποιέοιεν οἷων,	
Π.	ποιέοιμεν οἶμεν, ποιεῖτε οἷτε, ποιεῖον οἷον.	
πᾶκ.	πεποιήκοιμι.	}
ἀόρ. α	ποιήσοιμι.	

τὸ ὑποτακτικόν.

Ε.	ποιέω ὦ, ποιέης ἥς, ποιέῃ,	}
Δ. εἷς.	ποιέειν ἥν, ὁμόφωνα.	
Π.	ποιέωμεν ὦμεν, ποιέητε ἥτε, ποιέωσι ὦσι.	
πᾶκ.	πεποιήκασι.	}
ἀόρ. α	ποιήσω.	

τὸ ἀπαρέμφατον.

μηφορεῖνενον	εἷς. πᾶτ.	ποιεῖν εἶν.
δακτύλιον.	πᾶρακ. ὑπὸρ.	πεποιηκέναι.
Dores dicunt	ἀόρ. α	ποιήσω.
ποίη.		

μέλ.

μέμ. α ποιήσιν.

Horum futurum est per e quæ sit ex pen. vocali præsen-
tis, exceptis paucis, quæ eandem pen. feruant, simulq;
etiã in u vertere possunt, vt αινέω, αινέσω, & αινήσω.

& si qua alia sunt, vt { καλέω, καλέσω, & καλήσω.
κρέω, κρέσω, & κρήσω.
φρονέω, φρονέσω, & φρονήσω.

Παθητικὰ τοῦ ῥήματος ποιέομαι.

Ε. ποιέομαι οὔμαι, ποιήῃ, ποιέται εἶτα,
Δ. εἴς. { ποιέμεθον ἔμεθον, ποιέειδον εἶδον, eadē est tertia vox.
Π. ποιέμεθα οὔμεθα, ποιέειτε εἶδε, ποιέοντα οὐντα.
Ε. { ἐποιέομαι οὐμίω, ἐποιέου οὐ, ἐποιέω εἶδε,
Δ. πρ. α. { ἐποιέμεθον ἔμεθον, ἐποιέειδον εἶδον, ἐποιέειδον εἶδον,
Π. { ἐποιέμεθα οὔμεθα, ἐποιέειτε εἶδε, ἐποιέοντο οὐντο.
πρ. α. πεποιήμαι.
ὑπ. ἐπεποιήμι.
ἀόρ. α. ἐποιήθην.
μέμ. α. ποιηθήσομαι.
μετ' ὀλίγ. μέλ. πεποιήσομαι.

Τὸ πρ. α. κληνόν.

Ε. ποιέου οὐ, ποιέειδω εἶδω,
Δ. εἴς. { ποιέειδον εἶδον, ποιέειδων εἶδων,
Π. ποιέειτε εἶδε, ποιέειδων εἶδων.
πρ. α. πεποίησο. ἀόρ. α. ποιήθητι.

Τὸ δυν. κληνόν.

Ε. ποιέομαι οἰμίω, ποιέοιο οἶο, ποιέοιτο οἶο,
Δ. εἴς. { ποιέομεθον οἰμεθον, ποιέοιδον οἶδον, ποιέοιδον οἶδον,
Π. ποιέομεθα οἰμεθα, ποιέοιτε οἶδε, ποιέοιντο οἶντο.
πρ. α. πεποιήμι.
ἀόρ. α. ποιηθείω.
μέμ. α. ποιηθήσοίμι.
μετ' ὀλ. μέλ. πεποιήσοίμι.

Τὸ ὑποτακ. κληνόν.

Ε. εἰαὶ { ποιέωμαι ὠμαι, ποιήῃ, ποιήται ἦται,
Δ. εἴς. { ποιέωμεθον ὠμεθον, ποιήειδον ὠδον, ποιήειδον ὠδον,
Π. ποιέωμεθα ὠμεθα, ποιήειτε ἦδε, ποιέωνται ὠνται.
πρ. α. εἰαὶ πεποιώμαι.

N iii

ἀόρ. α

INSTIT. GRABC.

ἀόρ. α	ποιήσῃ.
	τὸ ἀπαρέμφατον.
ἐνῆς.	ποιέειναι ποιέειναι.
πῶς.	πεποιήσῃ.
ἀόρ. α	ποιήσῃ.
μέλ. α	ποιήσῃ.
μετ' ὀλίγ.	πεποιήσῃ.

Formula verborum tertiae coniugationis inflexorum.

τὸ δεικτικόν.

Ε.	χρυσάω, χρυσάεις οἷς, χρυσάει οἱ.
Δ. ἐνῆς.	χρυσάειν οὐκ, χρυσάειν οὐκ,
Γ.	χρυσάειν οὐκ, χρυσάειν οὐκ, χρυσάειν οὐκ.
Ε.	ἐχρυσάειν οὐκ, ἐχρυσάειν οὐκ, ἐχρυσάειν οὐκ,
Δ. πῶς.	ἐχρυσάειν οὐκ, ἐχρυσάειν οὐκ, ἐχρυσάειν οὐκ,
Γ.	ἐχρυσάειν οὐκ, ἐχρυσάειν οὐκ, ἐχρυσάειν οὐκ.
πῶς.	κεχρυσάειν.
ὑπὸρ.	ἐκεχρυσάειν.
ἀόρ. α	ἐχρυσάειν.
μέλ. α	χρυσάειν.

vt in grauitonis.

τὸ περὶ αὐτὸν.

Ε.	χρυσάειν οὐκ, χρυσάειν οὐκ,
Δ. ἐνῆς.	χρυσάειν οὐκ, χρυσάειν οὐκ,
Π.	χρυσάειν οὐκ, χρυσάειν οὐκ,
πῶς.	κεχρυσάειν.
ἀόρ. α	χρυσάειν.

τὸ δὲ πικρὸν.

Ε.	χρυσάειν οὐκ, χρυσάειν οὐκ,
Δ. ἐνῆς.	χρυσάειν οὐκ, χρυσάειν οὐκ,
Π.	χρυσάειν οὐκ, χρυσάειν οὐκ,
πῶς.	κεχρυσάειν.
ἀόρ. α	χρυσάειν.
μέλ. α	χρυσάειν.

τὸ ἀποτὰ πικρὸν.

Ε.	ἐκ χρυσάειν οὐκ, χρυσάειν οὐκ,
Δ.	ἐκ χρυσάειν οὐκ, χρυσάειν οὐκ,
Π.	ἐκ χρυσάειν οὐκ, χρυσάειν οὐκ,
πῶς.	ἐκ χρυσάειν οὐκ.

πῶς.

πρ. έαυ	κεχρυσώκω.
αόρ. α	χρυσώσω.
	Τὸ α' πρὶ μφάτῳ.
ενες.	χρυσόειν χρυσούν.
πρ ακ.	κεχρυσώκέναι.
αόρ. α	χρυσώσαι.
μέλλ. α	χρυσώσειν.

Hæc seruant pen. vocalem præsentis o, cui apposita σ, faciunt futurum, vt χρυσώω χρυσόσω.

Παθητικὰ τὸ ῥήμα εἰς χρυσόμομαι.

Ε.	χρυσόμομαι σὺ μοι, ὅη οἶ, σόεισσι σὺ ται,
Δ. ενες.	χρυσόμομεθον οἴμεθον, ὅεισθον οὔσθον, ὅεισθον οὔσθον,
Γ.	χρυσόμομεθα οἴμεθα, ὅειθε οὔειθε, ὀνίτῃσιν οὔντῃσιν.
Ε.	ἐχρυσοίμην οἴμην, σόου σὺ, σόεισσι σὺ,
Δ. πρ ακ.	ἐχρυσόμομεθον οἴμεθον, ὅεισθον οὔσθον, ὀείσθῃσιν οὔσθῃσιν,
Γ.	ἐχρυσόμομεθα οἴμεθα, ὀείθε οὔειθε, ὀοντῇσιν οὔντῇσιν.
πρ ακ.	κεχρυσώμομαι.
ἐπιδρσ.	ἐκεχρυσώμην.
αόρ. α	ἐχρυσώθην.
μέλλ. α	χρυσώθησομαι.
μετ' ὀλ.	κεχρυσώσομαι.

vt in passiuo grauitonorum.

Τὸ παθητικόν.

Ε.	χρυσόεισσι σὺ, χρυσοείδω αὐτά, αὐτά, αὐτά,
Δ. ενες.	χρυσοείδον ῥυθον, χρυσοείδων οὔσθων,
Π.	χρυσοείδε οὔειθε, χρυσοείδωσιν οὔειθασιν.
πρ ακ.	κεχρυσώσω.
αόρ. α	χρυσώθηπ.

Τὸ δὲ παθητικόν.

Ε.	χρυσοίμην οἴμην, ὀοιο οἶο, ὀοιτῇσιν οἶτῃσιν,
Δ. ενες.	χρυσοίμεθον οἴμεθον, ὀοισθον οἶσθον, ὀοισθῇσιν οἶσθῇσιν,
Π.	χρυσοίμεθα οἴμεθα, ὀοιθε οἶειθε, ὀοιντῇσιν οἶντῇσιν.
πρ ακ.	κεχρυσώμην.
αόρ. α	χρυσώθειν.
μέλλ. α	χρυσώθησομαι.
μετ' ὀλ.	κεχρυσώσομαι.

Τὸ ὑποτακτικόν.

Ε.	χρυσώμομαι ὡμοι, ὅη οἶ, ὀνίτῃσιν ὀνίτῃσιν,
Δ. ενες.	χρυσώμομεθον ὡμεθον, ὀνίσθον ὡσθον, eadē est tertia vox.
Π.	χρυσώμομεθα ὡμεθα, ὀνίθε ὡειθε, ὀνίτῃσιν ὀνίτῃσιν.
πρ ακ.	κεχρυσώμομαι.

αόρ. α

INSTIT. GRAEC.

ἀόρ. α χρυσάω.
 τοῖ ἀπαρέμφατον.
 εἰς. χρυσοῦσαι χρυσάσαι. πᾶσι. κεχρυσάσαι.
 ἀόρ. α χρυσάσθηναι.
 μέλλ. α χρυσάσθαι.
 μετ. ὁλ. μέλλ. κεχρυσώσεσθαι.

Media horum verborum formabis, ut supra in verbo τῶ
 πῶ indicatum est.

ἔστι τῶ ἐν μέσῳ εἰς μ.

A T E R T I A barytonorū quemadmodū circumflexa de-
 scēdunt verba in μ, deducta à verbis habētibus
 characteristics ante ω, unde in cōiugationes qua
 tuor secabuntur, quarum erit.

prima à verbis in αω, ut ἰσάω ἰσημι.
 secunda à verbis in έω, ut ἴθιω τίθημι.
 tertia à verbis in ὀω, ut διδῶ διδωμι.
 quarta à verbis in υω, ut ζεύγνυμι.

Formātur autem mutatis suis characteristicis vocalibus
 in suas longas, & addito μ pro ω, ut ostendimus. præ
 terea prima syllaba est. per ἀντιπλάσιασµὸν in tribus
 primis coniugationibus. id autem duobus modis effi-
 citur, aut repetenda consonante initiali, versaq; in te-
 nuem si aspirata fuerit, & apposito ι, ut ἴω τίθημι, vel
 præfixa ι verbo incipienti à vocali, vel à cōsonantibus
 his simul, ut ἴω ἴημι ἴσάω ἰσημι. tantumq;ue tria habent.

tempora { ἐνέστωτα cætera pete ex regula
 πρῶτον γένεσιν
 ἀόριστον δὲ ἴσθαι.

Tribus itaque his modis Reduplicatione, scilicet muta-
 tione vocalis brevis in longā, & versione ω in syllabā
 μ, fit prima persona horū verborum, ut τίθημι. unde
 τίθης mutando μ in σ, atque hinc
 τίθης addendo ι, ad secundam personam.

Dualis sequitur coniugationem aētiuam seruata chara-
 cteristica sua breui, ut τίθειν τίθει.
 idem accidit in plurali, præterquā in tertia voce ubi
 habentia characteristicam i adsumunt, quæ autem o
 admit-

atque hæc est
 propriè.

hæc vero impro-
 priè.

admittunt v, vt τίθμεν, τίθετε, ἔθεσι, vel ἔθεσι. vt ἰδῶμεν.
 Paratatici persona prima fit à præsenti mutata μ in ν, &
 addito à fronte augum. quemadmodum in barytonis
 dictum est, vt τίθμεν.

ἰδῶν unde est secunda persona v verso in σ

ἰδῶς quo ablato fit tertia ἰτίθ.

Δ. ἰτίθεσθαι ἰδῶν servata breui vocali, vt in præsenti. τίθειν. πρ.

Π. ἰτίθμεν ἰτίθετε ἰτίθεν. ἰταθείω. ὑπ.

Aoristus secundus fit à futuro barytoni sui verbi, versa vltima syllaba in ω, & adiecto augmento à fronte, vt

E.	τι	ω	ης	η	servata eadem coniu-
Δ.	εθ	μεν	ετε	εθω	gandi forma, quæ in
Π.				εθω.	paratatico.

τὸ πρῶτον. ὁ ἐκείνους.

E.	τι	ω	ης	η
Δ.	εθ	μεν	ετε	εθω
Π.				εθω.

τὸ πρῶτον. ὁ ἐκείνους.

E.	τι	ω	ης	η
Δ.	εθ	μεν	ετε	εθω
Π.				εθω.

τὸ πρῶτον. ὁ ἐκείνους.

E.	τι	ω	ης	η
Δ.	εθ	μεν	ετε	εθω
Π.				εθω.

τὸ πρῶτον. ὁ ἐκείνους.

E.	τι	ω	ης	η
Δ.	εθ	μεν	ετε	εθω
Π.				εθω.

τὸ πρῶτον. ὁ ἐκείνους.

E.	τι	ω	ης	η
Δ.	εθ	μεν	ετε	εθω
Π.				εθω.

τὸ πρῶτον. ὁ ἐκείνους.

E.	τι	ω	ης	η
Δ.	εθ	μεν	ετε	εθω
Π.				εθω.

τὸ πρῶτον. ὁ ἐκείνους.

ab extrema syllaba primitivi indicativi mutata in ἡ, vt ἰδῶμεν τίθειν.

τίθειν. πρ. α. ἰδῶμεν. ὁ ἐκείνους. α. a prima pl. ralis præsentis indicativi abiectis

μ, & ε, & supposito in ipso locum i, & η, vt τίθμεν ἰδῶμεν.

τίθειν. πρ. α. ἰδῶμεν. ὁ ἐκείνους. α. a præsenti prima mutato μ, in ω.

τίθειν. πρ. α. ἰδῶμεν. ὁ ἐκείνους. α. ab aoristo indicativo abiecto augmento, & vltima versa in ω, vt

τὸ ἰδῶμεν.

INSTIT. GRAEC.

τὸ ἀπὸ ἐμφαζόν.

πρῶτον. πρ.

οὐκ.

πρῶτον.

πρῶτον. αὐτ. α

αὐτ. β

θεῖναι.

πρῶτον. μέλ. α

πρὸ τῆς παθητικῆς ῥημάτων εἰς με.

Prima persona horum verborum fit à prima actiui ver-
sa με in μου, & correpta longa in suam propriam, vt

E. { τίθεμαι vnde mutata με in σ, fit secunda persona
τίθεις vel τίθῃ
τίθεται verso σ in τ.

Δ. { τίθεσθαι } hæc imitantur passiuæ verborum in
τίθου } ω βαρύνον.

Π. { τίθεσθαι
τίθου }

Parataticus fit à præsentis mutata με in μω, & adiecto à
fronte augmento suo, vt τίθεμαι.

E. { ἐπείμω atque hinc μω in σω versa fit secunda vox
ἐτίθεισ vel ἐτίθου
ἐτίθειτο mutato σ in τ.

Δ. ἐπείμεθον ἐτίθειτον ἐπείθεν.

Π. ἐπείμεθα ἐτίθειτε ἐτίθεντο.

Aoristum secundum video à plerisq; præcipueq; doctis-
simis non formari. quod si tamen placet deducito à
paratatico ablata anadiplosi, vt ἐπείμω, & quæ seq.

Denique cætera sume ex regula barytonorum seruata ta-
men semper characteristica vocali, etiam in paracime-
no vbi pro η, fiat diphth ei, vt πείθω, vt in actiuo etiā
πείθει, per ei non η.

ἐπείμω. ὑπ.

ἐπείμω. αὐτ. α

πρῶτον.

μέλ. α

vel α in ver-

bis in αω.

vel α in ver-

bis in όω.

πείθω. πρ.

optatiui præteri-

ti perfecti.

τὸ περισπῶν.

E. { εἶσο εἶδο
Δ. τίθ { εἶδον εἶδων } reliquis caret.
Π. { εἶδε εἶδον. }

τὸ ὀκτώκων.

E. { εἶμω εἶω εἶτο
Δ. πθ { εἶμεθον εἶδον εἶδην
Π. { εἶμεθα εἶδε εἶτο. }

τὸ ὑποτακτικόν.

Β.	εἰν	ᾶμε	ἢ	ἦτε
Δ.	ἔσθ	ᾶμεθον	ἦσθον	ἦσθον
Π.		ᾶμεθα	ἦσθε	ᾶντε.

κ. τῶμα. π.

τὸ ἀπαρέμφατον.

ἐν. τίθεσθαι.

cæteras coniugationes pari ratione declinabis seruata
vocali breui, præterquàm in singulari præsentis indi-
catiui, vt ἴσθον ἴσθον } ab ἴσθμι ita

διδόνον διδόνον } διδῶμι

in cæteris personis numeris, & temporibus: omnia
enim habent eandem κατάληξιν.

ῥήμα ὑπαρκτικόν. ἐν. τῶς.

Β.	εἰμι	εἶ	ἔσθ
Δ.		ἔσθον	ἔσθον
Π.	ἴσμεν	ἔσθε	εἰσθ.

παράτακτικὸς καὶ παρὰκ.

ὑποδ.

Β.	ᾶ	ἦς	ἦ	vel ᾶ
Δ.		ἦσθον	ἦσθον	
Π.	ἦμεν	ἦτε	ἦσθε	vel ἔσθον.

ἦμεν	ἦσθον	ἦσθον
ἦμεθα	ἦσθε	ᾶντε.

ἦμι Doricè

pro εἰμι.

εἶ vel εἰς.

εἰμὲν vel εἰμῆς

Doricè.

ἔσθ pro εἰσθ.

Doricè ἦμεθα

pro ἦμεν.

ἄρχεται alia.

Β.	ἴσμεν	ἴσθ	ἴσθ
Δ.	ἴσμεθον	ἴσθον	ἴσθον
Π.	ἴσμεθα	ἴσθε	ἴσθον.

ἴσθον τε ποε-

ticè.

τὸ παρατακτικόν. ὁ ἐν. τῶς.

Β.	ἴσθ	ἴσθ	ἴσθ
Δ.		ἴσθον	ἴσθον
Π.		ἴσθε	ἴσθον.

τὸ ὑποτακτικόν. ὁ ἐν. τῶς.

Β.	εἶν	εἶς	εἶ
Δ.		εἶσθον	εἶσθον
Π.	εἶμεν	εἶτε	εἶσθον.

Μέλων.

εἶμεν, εἶτε, εἶσθ
per synaresim.

Β.	ἴσοιμεν	ἴσοις	ἴσοις
Δ.	ἴσοιμεθον	ἴσοισθον	ἴσοισθον
Π.	ἴσοιμεθα	ἴσοισθε	ἴσοισθον.

Ο ἱ τὸ

INSTIT. GRAEC.

$\eta\sigma\alpha$ pro $\eta\varsigma$, E. ω
 Aeolicè. Δ. $\eta\varsigma$ η
 $\eta\sigma\iota$ Ionicè. Π. $\omega\mu\epsilon\lambda\epsilon\iota$ $\eta\tau\epsilon$ $\omega\sigma\iota$.
 $\eta\sigma$ Poëticè, $\tau\omicron\alpha\pi\alpha\rho\epsilon\mu\phi\alpha\tau\omicron\nu$. $\acute{o}\sigma\iota\sigma\tau\acute{o}\varsigma$.
 pro η . $\epsilon\iota\sigma\iota$.
 pro $\epsilon\iota\sigma\iota$ $\mu\acute{\epsilon}\lambda\omega\upsilon$ $\epsilon\iota\sigma\epsilon\delta\omicron\tau\epsilon$.

$\epsilon\mu\lambda\omega\iota$ Atticè. varia dialectus ita habet
 $\epsilon\mu\epsilon\iota$ Ionicè.
 $\eta\mu\epsilon\iota$ Doricè.

in prima persona paratatici
 tertia sing. $\epsilon\sigma\kappa\omicron\nu$.
 habet $\epsilon\iota\omega$.
 $\eta\iota\omega$.
 $\iota\omega$.

Dualis paratatici $\eta\sigma\omicron\nu$ $\eta\sigma\eta\nu$ per pleonasmum.
 $\epsilon\sigma\omicron\nu$ $\epsilon\sigma\eta\nu$ Ionicè.

tertia persona plur. habet $\epsilon\iota\omega$ per systolen.
 $\iota\omega$ per syncopam.

FUTURVM INDICATIVI.

prima persona habet $\epsilon\iota\sigma\omicron\mu\epsilon\iota$ Poëticè.
 $\epsilon\iota\sigma\iota\mu\epsilon\iota$ Doricè.

secunda $\epsilon\sigma\eta$
 $\epsilon\sigma\alpha\iota$ Ionicè.
 $\epsilon\sigma\eta$ Doricè.

tertia $\epsilon\sigma\epsilon\tau\epsilon\iota$ Poëticè.
 $\epsilon\sigma\epsilon\iota\tau\epsilon\iota$ Doricè.

IMPERATIVVS.

secunda persona sing. $\epsilon\iota\sigma\iota$.
 $\epsilon\iota\tau\iota$.
 $\epsilon\iota\sigma\iota$.

DE VERBIS ANOMALIS.

in $\beta\omega$ grauitona, quorum pen. sit, vel
 ϵ , vel immutabilis.
 barytona in $\alpha\eta\omega$.

$\iota\sigma\kappa\omega$ exceptis $\epsilon\eta\eta\sigma\kappa\omega$.
 $\alpha\lambda\lambda\iota\sigma\kappa\omega$.

in $\epsilon\iota\omega$ à presenti, vel futuro deducta
 præter

$\rho\acute{\epsilon}\mu\beta\omega$.
 $\sigma\acute{\epsilon}\beta\omega$.
 $\lambda\alpha\mu\beta\alpha\iota\omega$.
 $\pi\iota\nu\acute{\omega}\sigma\kappa\omega$.
 $\beta\epsilon\rho\omega\sigma\epsilon\iota\omega$.

INSTIT. GRAEC.

τυτθὸ μένος.

τυπησόμενος.

τυπώμενος.

τυπόμενος.

τυφθείς.

ἡθεῖς.

ՀԱՅՈՒՆ

ov, ov. sed in
nominat. & voca
tivo habet eandē
vocem tēpus, &
accentum.

vide Reg. ix.

3000

{ à præterito perfecto passiui.
{ à præf. passiui & medii.

Grassano } primo.
secundo.

	pari	& paulo
oi	à futuro	post fu.

medio { primo.
          { secũdo.

ab Aoristis mediis { primo.
secundo.

entium à verbo quod fit in

ab $\begin{cases} 0\omega \\ 1\omega \end{cases}$ deductis.

erbi substantiivi.

Formantur autem versa vltima syllaba temporum, vnde
descēdunt, in suam terminationem, horumq; alia mo-
uentur, vt adiectiua parium nominum: alia, vt quintæ
inflexionis nomina flectuntur, excepta fœminina vo-
ce, quæ, vt secunda æqualium, declinatur.

Horum declinatio in masculinis, & neutris eadem est : in
fœmininis vero semper est secunda, quemadmodum
supra docuimus.

Mouentur autem à genere in genus hac ratione, seruato
semper accentu in eadem syllaba.

ων poen. } vt { τῶν
          ουσα }   { τῶν
          ον   }   { τῶν.

pari ratione acuta, vt { $\begin{matrix} \tau\upsilon\pi\acute{\omega}\nu \\ \tau\upsilon\pi\circ\sigma\sigma\alpha \\ \tau\upsilon\pi\circ\sigma\sigma\alpha \end{matrix}$

$\left. \begin{array}{l} \omega\upsilon\alpha\text{ anflexa} \\ \omega\upsilon\sigma\alpha \\ \omega\upsilon\gamma\alpha \end{array} \right\} \text{ vt } \left\{ \begin{array}{l} \pi\omega\iota\omega\upsilon\alpha \\ \pi\omega\iota\omega\upsilon\sigma\alpha \\ \pi\omega\iota\omega\upsilon\gamma\alpha. \end{array} \right.$ ita etiam in tertia con-
 tractorum.

ὥς acuta	ὥς	} vt	πετυφώς
	ῥα		πετυφῶα
	ὅς		πετυφος.
αὐρ pænac. αὐ	αὐ	} vt	τυφᾶα
	αὐ		τυφᾶα
	αὐ		τυφᾶν.
μῆνος	μῆνος	} vt	τυπόμενος
	μῆν		τυπόμεν
	μῆνον		τυπόμενον.
εἰς	εἰς	} vt	τυφθεῖς
	εἶ		τυφθεῖσα
	εἶ		τυφθέν.

βοάσα,
βοάν.

vide horū decli-
nationē Reg. xix.

xxi. Reg.

vide Reg. vi.

ὄνος τὰ ὦτα κινάν.

κοσμούμενος ὑπόδος.

τοῖς ὅρ καλῶς πελάσουσι πᾶσα γῆ παῖς.

τὸ δὲ ζήνυμενον αἰωτὸν ἐκφύρει δὲ τ' ἀμελούμενον.

ἀμφοτέρω κλώπει, καὶ ὁ δεξιόμενος, καὶ ὁ κλέψας.

ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῶ βουλόθεν κακίστη.

μηδίσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

θεὸς ἀπὸ μηχανῆς ἐπιφανείς.

Περὶ αὐτῶν μῖα.

Αὐτῶν μῖα καὶ τὸ ὄνομα λέγεις. ὅτι λαμβανομένη αὐτὴ ὀνόματος.

Pronomē sicut vox ipsa sonat, dictio est quæ pro i pso
nomine accipitur.

horū a- liud est	Primitiū περὶ τυτον	ἐγώ	ego	
		σύ	tu	
		ὅς	fui.	
	Possessiuū κτητικὸν à primiti- uis	ἐμὸς	meus	
		ἐγὼ	νῶϊτόρος	
			noster	
			ἡμέτερος.	
		σὺ	σός	
			tuus	
			σφωϊτόρος	
			vester	
			ὕμέτερος.	
			vester.	
	Demonstratiū δεικτικὸν	ὅς	εἶς	
			fui.	
			σφέτερος.	
			fui.	
		οὗτος	hic	
		ἐκεῖνος.	ille.	

à genitivo

ἐμῶν.

à recto duali.

à recto plurali.

eius formatio ē,

vt superior.

[Relat.

INSTIT. GRAEC.

ἑαυτοῦ
 σημασία.
 ego }
 tu } ipse
 ille. }

Relatiuum	{	αὐτός	ipse.
		ἐμαυτοῦ	mei ipsius
Cōpositū	{	σου	tui ipsius
		ἐαυτοῦ.	fui ipsius.

accidentia habet πρὸς πρὸς ἑαυτοῦ	{	εἶδη	Species	} vt reliquæ orōnis par- tes declina- biles.
		γένη	Genera	
		αριθμοὺς	Numeros	
		πρώσεις	Casus	
		πρόσωπα.	Personas.	

κλίσις τῶν πρώτων.

habes pronomina
 prima pro posset
 suis sepe numero
 posita, vt
 πᾶσι ὑμῶν.

E.	{	ἐγώ, ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμέ, καὶ μέ.	vt in cæteris obliquis
Δ.	{	νά, νᾶν.	ablato ε, & fiunt ἑγκλι
Π.	{	ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς.	νόμῳ.

adde γε, per
 omnes casus, &
 eodem modo cō
 positiū flectito, vt
 ἑαυτοῦ.

E.	{	σύ, σοῦ, σοί, σέ.
Δ.	{	σώ, σῶν.
Π.	{	ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς.

discrepat à supe-
 riori plurali or-
 thographia τῶν.

E.	{	ὅς, οὗ, οἱ, ἐ.
Δ.	{	σφέ, σφίν.
Π.	{	σφεῖς, σφῶν, σφισί, σφᾶς.

Varia dialectus.

E.	{	ἐγώ, ἐγών, ἐγώνη.
		ἐμοῦ, μοῦ, ἐμέθεν, ἐμέθεν, ἐμῷ, μῷ, ἐμέο, ἐμέο, ἐμῷ.
Δ.	{	ἐμοί, μοί, ἐμοιγε, ἐμίν.
		νά, νᾶν, ἄμμε.
Π.	{	νῶν, νᾶν, νᾶν.
		ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν.
Π.	{	ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν.
		ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν.
Π.	{	ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν.
		ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν.

Συ.

E.	{	σύ, σύ, Doricè τύν.
		σοῦ, σέ, σέω, σεῶ, σοῦ, σοῦ Doricè, σοῦ, σοῦ, σοῦ, vel
Π.	{	σοί, σοί, Doricè.
		(σέθεν.

- σέ, γέ Doricè. γέ.
 σου.
 Δ. { σφά, σφάι.
 σφάν, σφάν.
 Π. { ὑμεῖς, ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμεῶν.
 ὑμῶν, ὑμεῶν, ὑμεῶν, ὑμῶν, ὑμεῶν.
 ὑμῶν, ὑμῶν, ὑμῶν.
 ὑμῶν, ὑμῶν, ὑμῶν.

ος.

- Ε. { ὄς.
 οὔ, ἔο, ἔο.
 οἶ, ἔοι.
 ἔ, ἔθεν, ἔ.
 Δ. { σφάει, σφά.
 σφάν, σφάν.
 σφάει, σφάει, σφάει.
 Γ. { σφάν, σφάν, σφάν.
 σφάν, σφάν, σφάν.
 σφάν, σφάν, σφάν.

ΚΤΗΛΙΚΑ POSSESSIVA.

Hæc sunt secundæ, & tertiæ nominum æqualium,

ἑμὸς, ἐμὴ, ἐμὸν. σός, σή, σόν. ἰός, ἰή, ἰόν.

cætera flectes pari ratione.

ΔΕΙΚΤΙΚΑ DEMONSTRATIVA.

οὗτος, αὗτη, τοῦτο. ἐκεῖνος, ἐκεῖνη, ἐκεῖνο.
 οὗτος, ταύτης, τούτου. ἐκεῖνου, ἐκεῖνης, ἐκεῖνου.
 expuncto τ in prima, & secunda hic sæpè deletur, ut
 voce recti singularis, fœm. aut κεῖνος.
 vox demonstr. & relativi αὗτη. &
 & αὗτη tono ipso interno scitur.

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ RELATIVUM.

Pari ratione flectito relativum, quæ superiora.

αὗτος, αὗτη, αὗτο.

ΣΥΝΘΕΤΑ COMPOSITA.

Hæc per tres casus tantummodo, eosq; unitatis numero, flectuntur.

ἐμῶν, ἐμῶν, ἐμῶν.

σῶν, σῶν, σῶν.

at tertiū hoc ἰῶν, ἰῶν, ἰῶν.

in iisdē casibus

P

plura.

pari ratione simul flecte fœm. & neutra.

ἐμῶν

σῶν

ἰῶν

ἰῶν.

Natalis loci, βάρβαρος ἐκ στείφου. Et περιφραστικῶς οἱ ἐν σοῶς. i. Stoici. Quātitatis, ἐκ διαμέτρου. Tenuς, ἐκ πώγωνος σφοῖ. Procul, & longè ab, ἐκ τῆς πῶδων ἰππεύων. Ἀνδρὸς κακῶς περὶ τόντος ἐκ πῶδων φίλοι. Εἰς ὁφθαλμοῦ. Causa efficiētis, vt ἐκ τῆς γυναικῶν ὁλλυτῶ καὶ σμός μέγας.

Ἀντὶ Pro. retribuendi vim habet. Ἀντὶ ἀγαθῶν καὶ αἰ. χάρις γὰρ ἀντὶ χάριτος ἐλθέτω. Et vicissitudinis σκια ἀντὶ τοῦ σώματος. Δεῖ τὰ βέλπιστα ἀντὶ τῆς ἡδύων, ἀλλ' μὴ ἀμφοτέρω ἴσῃ, λαμβάνειν.

Ἀπὸ Ab. motum significat à loco, aut reuera, aut per similitudinem expresso. Ἀπὸ οὐρανοῦ μέχρι γῆς. Ἀπὸ οὐνοῦ καὶ πεσσῶν. τὸ κέρδος ἡδὺ καὶ ἀπὸ φουδῶν ἐμ. Ex, quod Ouid. viuitur ex raptō. πᾶς γὰρ ἀνδρὲς ἀνὴρ ζῶει κλοπῆμων ἀπὸ χειρῶν. Præter ἀπὸ σκοποῦ: ἀπὸ καιροῦ: ἀπὸ πρᾶγματος: ἀπὸ τῆς πον. Ἀπὸ μνήμης, memoriter. Hinc etiam est ablatiuus auferendi apud Latinos. καὶ ἀπὸ νεκροῦ φέρη. Agentis personæ casum regit in passiuus, θηρῶν ἀπὸ θηρῶν ἰδῶν.

Πρὸ Ante, antequam, priusquam, nota est temporis ἰσχυρῶς περὶ μέτης. Ἀπὸ πῶς περὶ τῶν μισθίων. Loci περὶ τῶν τοῖος: περὶ θηρῶν: vicissitudinis, & commutationis. Pro. Πρὸ παιδὸς θανέιν. Γλῶ περὶ γῆς ἐλαύνεσθαι. Πρὸ δικαιωσῶν ἀδικίαν. Præstantiæ, vt Ter. Homo homini quid præstat? Δούλος πρὸ δούλου, διαπότης πρὸ διαπότη. Vtilitatis, quod Latini poetæ dandi casu exprimunt: Cic. autem in gratiam (inquit) vel causa aliorum, aut Pro. πολλὰς δὲ πρὸ αὐτοῦ τίς οὐκ εἰργάσατο, τῶν οὖν φίλος πρὸς τοὺς φίλους ἰσχυρῶς. Ordinis, ante, in primis, Primū omniū βούλου γινεῖς πρὸ πάντων ἐν ἡμῶν ἐχειν.

DATIVOS EXIGUNT.

Εν, Inter, ὅνος ἐν μελίτῃς. ὅνος ἐν πηλίκοις.

Ἰν ὥσπερ ἐν χειρὶ: ἐν νυκτὶ βελή: ἐν οὐρανῷ. Εἰς κοινωνίαν γὰρ ἡ φιλία. Ἰσότης δὲ ἐν πᾶσιν ἀρίστη. Εἰς ὁφθαλμοῖς ἡ αἰδώς. ὅνος ἐν μύρῳ. ὅνοῦς γὰρ ἡ μὲν ὅστις ἐν ἐκείνῳ θεός. Εἰς τοῖς ἀγαθοῖσι γὰρ πάντ' ἐνεσι σπώσας. Τέλος ἀκαίρος ἐν ἐροτοῖς διάνοι κακόν. Εἰς γὰρ γυναικὶ πίστιν οὐκ ἐν ἐξ ἰσότητος. Καλὸν φύτον πέφυκεν ἐν εἴῳ γυνή. Εἰς καιρῷ δίδου. Εἰς λιμνὴν πλεῖν. ὡς μέγα τὸ μικρὸν ἐστὶν ἀκαίρῳ δοθῆναι. ὅσος ἐν αὐτῷ περιφράτῃ τῷ οὐσίαν. i. Secū.

P ii E

composita nō solum permutationē et vicē, sed etiā id quod cōtrarium est significat, vt ἀντίχριστος, vt Anticato Cæsaris liber cōtra Catonem. Quint. i. composita negandi vim habet aut perficiēdi seu destruenēdi, & sciū gendi. præterā sententiā. præter tēpus, in tempestiue. præter rē, ab re. aliēnū à moribus præter cōsuetudinē. composita idem valet.

en quis consueimus agros? Virg. i. Ecl. Quā multa enim quæ nostra causa nunquā facere mus facimus causa amicorum? Cic in Læl. Virg. i. Georg. In primis venerare deos.

dicitur, et ἐν pro ἐν. composita habitū, & sitū significat.

INSTIT. GRAEC.

Εν τοῖς κειμένοις δὲ τοὺς οἰλους οὐδὲ γίγται.

Attica eclipsis εἰ ἄδου quod imitati Latini scriptores in-
quiunt, ad Dianæ, ad Castoris, ad Vestæ, & huiusmo-
di, ubi subintelligitur templum.

Circumscribit etiam aduerbia, vt εἰ τῷ μέρει. nomina, τὰ
εἰ μέρει. οἱ εἰ ἡλικία. οἱ εἰ ὄπλοις. verba, εἰ πρὸ γῶ ποιῇ. ἰ.
καταφρονεῖν: βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς εἰ τιμαῖς ἔχειν, id
est ἡμῶν.

vicissim.
singula res, quod
particularia ap-
pellant.
adulti. armati.
negligenter face-
re, despiciere.
composita comi-
tatu, & auxilium
significat.

Συνὼ Cum: iungendi, & congregandi vim habet. τὸς-
μὲν συνὼ τῷ κελεύει ἄριστον. Συνὼ τῷ θεῷ. Μηδὲν εἶναι συνὼ κέρ-
δει κεκόν.

Ἰσὼ Atticum est, idemq; valet quod συνὼ. ξὼ χάρισιν. Ita,
& in compositione.

ACCUSATIVOS POSTVLANT.

composita motu
denotat, vt
εἰσόδος.

Εἰς In. motum habet ad locum ξυρός εἰς ἀκόντω. μία δὲ παν-
τὴν εἰσόδος εἰς τὸν βίον, ἔξοδος τε ἴση. Ἀστὲρον εἰς οἶκον δέξαι.
Εἰς ἀγροαί: εἰς πόλιν. Et similitudinem motus, vt χαμεῖν
δὲ μέλων ἐλέφον εἰς τοὺς γείτονας. Quod Latinus comi-
cus aiebat, tanquam in speculum inspicere, & ex aliis
sumere exemplum sibi, ita enim valet locutio illa βλί-
ψον εἰς. Εὐφρόδιον εἰς τὸ γῆρας αἰεὶ κελεύει τίθειν. Quod pro-
spicere sibi dicitur, aut viaticum sibi parare in sene-
ctutem. Βλάπτει τὸν αἰσθα θυμὸς εἰς ὀργῶν πεισῶν. χειμῶν
μεταβάλλει ῥαδίως εἰς θυδία. Statum in loco εἰς ἀμύμη
οἰκοδομεῖν. Εἰς οὓς λέγειν: εἰς χεῖρας λαμβάνειν. Εἰς βουλήν
τελεῖν. Ἀνδράν δὲ φωνάζειν ὅρκον εἰς ὕδωρ χεράφι. Aduersus,
& in aliquem. Οὐκοῦν γέλως ἡδίστος εἰς ἐχθροὺς γελᾷ. Er-
ga οὐνοὺς εἰς τὸν πατῆρα. Argumentum, & inscriptio est
libri. De λόγος εἰς τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδράς. Idē etiam expri-
mit, quod Latini aiunt referre ad populum, ad Sena-
tum, ad Cæsarem: φέρειν εἰς τὸν ἀρχοντα. In faciem re-
spicere, Aesopianum apophthegma ita Græcè habet
οὐκ εἰς τὴν ὄψιν, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν ἀποβλέπειν χρᾶ. τὰ εἰς ἐμὲ
id est, τὰ ἐμὰ. Εἰς ἀπαντα γνῶμης notus omnibus, vel
inter omnes. Εἰς θεὸν in sacris litteris pro deo.

in harenā edifica-
re.
in aurem dicere.
in manus accipe.
in consiliū co-
aptari.
in laudem alicu-
ius rei de qua scri-
bitur, vt Hor. De
laudibus deorū,
& hominum, in-
scripsit xi. l. i. car.

quæ ad me perti-
nent.
esto mihi in deū
protektorē. pl. 30.

Εἰς Idem quod εἰς Atticè. γίγνου δ' εἰς ὀργῶν μὴ ταχὺς γ' ἀλλὰ
βραδύς. Et familiaris est iocis, vel maledictis, & impre-
catio.

cationibus. Εἰς πόδας ἐκ κεφαλῆς. Εἰς κόρακος. Εἰς ὑπὸ-
βολεύ, εἰς ἀκριβέστατον supra modum.

GENITIVO, & DATIVO INSERVIT.

Αὐτὰ denotat statum in loco, aut per locum. Αὐτὰ εἰς ἔχειν:
αὐτὰ μέσον στρατὸν. Αὐτὰ πρὸς τὰ μὲν πλεῖν. Est, & temporis no-
ta αὐτὰ πᾶν ἔτος. Αὐτὰ ἐκ τῆς ἡμέρας: αὐτὰ χρόνον. Αὐτὰ τὸν χρόνον.
Additur aliquando ipsi casus dandi, & sedes est loci, vt
αὐτὰ μέσῳ: itemq; αὐτὰ μέσῳ in eodem significatu. Αὐτὰ κρᾶ-
τος quod Latini dicunt cum potestate. exprimit etiam
eam vocem, quæ Latinè est Singuli, vel unusquisque,
vt αὐτὰ μάχην ἑλάβον. i. acceperunt singuli gladium.

GENITIVO, & ACCVSATIVO

INSERVIVNT.

Διὰ Genitiuo iuncta valet Per, & loci, aut instrumenti si-
gnificationem habet. Διὰ καὶ μαχίρων, καὶ πυρός. συβρι-
στὰ διὰ πλατείας. Διὰ τοίχου λαλεῖν. αὐτὰ δ' αὐτῶ. Regit
etiam casum materiæ, vt φάρμακον διὰ ῥόδων. Item tem-
poris διὰ βίου. διὰ μακρῶν, καὶ διὰ βραχείων. διὰ χειρὸς ἑ-
χειν. ἀΐσιν διὰ τάλους μὴ δόκει πονηρὸς ὢν. Præterea fungi-
tur officio verborum προφραστικῶς præposita ipsorum
nominibus, vt διὰ πῆλός αὐτῶ. i. πῆλός. Idemq; aduerbii,
vt διὰ ταχείων, vel διὰ ταχύος. i. ταχύος. Significat etiam
causam efficientem. Ob vel propter διὰ δὲ σιωπῆς μικρὸ
τόπον κατηγόρεσθαι. Idem valet iuncta Accusatiuo, ὡς ἡ μά-
χη διὰ τῶν ἡδονῶν λυγρὸν μεδεῖται. τὸ καλὸν δ' αὐτὸ αἶρετον. διὰ μὲν
ἢ τῶν ἡδονῶν τὰ φαῦλα περὶ τὸ μὲν, διὰ δὲ τῶν ἀντιπῶν τῶν κα-
λῶν ἀπεχόμεδε.

κατὰ In, aduersus, contra: inseruit accusationi, aut rerimi-
nationi, & ita iungitur genitiuo, vt κατὰ κτησιφῶντος,
Aeschinis oratio, qua item utimur, vt αἰεὶ κατ' ἐαυτῆς τὰ
κέρματα. Cum quid in fraudem, aut perniciem alicuius
factum significamus. ὅστις κατ' ἐτόρου δόλια μηχανεύεται,
αὐτῶν λείπει τὸ κακὸν ἀρχιπεκονῶν. Idem valet in casu ac-
cusandi, vt σόφισμα κατ' ἐαυτὸν σιωπῆσθαι. Eadem vtū-
tur etiam actores causarum in laudibus alicuius hone-
sti viri explicandis, vt Dem. ἡ γὰρ κατὰ τὰ καλίστα.
Obsecrationis particula, vt κατὰ τὸν μέγαν διός, vt

P iii Hor.

ad capite ad pedes.
ad coruos.

in ore habere per
mediū exercitū.

aduerso flumine
navigare.

quot annis.
singulis diebus.

processu temporis.
iuxta id quod e-

uenerit.
in medio.

composita, iterū,
aut retro signifi-

cat.
αὐτὰ pro σιω-
cū Dativo Hom.

α. ll.
χρυσῶ αὐτὰ

σκήπτρον.

composita, aut au-
get, aut seingit.

per tela per ignē.
Sybaritæ per pla-

teas, dicitur in fa-
stuosos.

per parietem lo-
qui.

eadem per eadē.
medicamentum

ex rosis.
per totam vitā.

pluribus verbis s.
aut paucis dicere.

esse in manibus
Cic. & est in ma-

nibus oratio. in
Cat.

vt Latini in ho-
nore habeo. i. ho-

noro
celeriter

idem est quod
οὐκ ἔστι, vt illoc.

ad Dem.

τὰ ἢ πλεῖστα
πρὸς τὸν βίον.

οὐδ' αὐτὰ τὰ
περίγραμμα ποι-

ἔμην, ἀλλὰ τῆς
ἀποβαινόντων

οὐκ ἔστι διαπονε-
μέν.

Genere fallacias
ad aliquos dolos
struere.
malum creare ali
cui, huiusmodi
dicunt Latini.
qui in alteru do
los struit, sibi in
scius malum fa
bricat.
tuo te gladio iu
gulaſti.
Laus de reb. præ
clare geſtis.
per louē maximū.
in petris ſeminas
ſub terram.
quantū in me eſt
τὸ κατ' ἐμὲ.

apud maiores no
ſtros. ſingulis an
nis menſibus die
bus. i. quodidia
nus.
i. erga res quomo
do quis debeat ef
ſe affectus.
cauſidici.
forenſia.
compoſita habet
eādē ſermō ſigni
ficationis vim.
Plaut. in Aul.
Ego iſtos noui po
lypos. qui ubi
quid tetigerint.
tenent.

De.

Ob.

Pro.
Plus.

Hor. epiſt. vad Met.

Quod te per genium, dextramq; deosq; penates

Obſecro, et obteſtor vitæ me redde priori.

vel cū aliquid iureiurando adhibito teſtamur nos
eſſe facturos, vt Ouid. ii. Met.

Per flumina iuro.

Inſera ſub terris Stygio labentia luo.

exprimit etiam locum, vt κατὰ πεδῶν ſπείρεις. Κατὰ γῆς.
Accuſatiuo iuncta valet Secundum, κατ' ἰδίαν φρόνησιν
οὐδεὶς ἐντυχῇ. Quātum, κατ' ἐμὴν μέρους κατὰ δ' ἐμὸν
μέρος χάριν χαρίζου καὶ ὅσον. ἰχθῆεις ὁμῶς. Propē, & per
locum, vt καὶ ὁδὸς. Ἀναδίν τὴ καὶ ὕβρις Νικήσασα δίκην γῆν
κατὰ πᾶσιν ἔχει. Eſt etiam nota temporis. κατὰ τοὺς πα
τρός' ἡμῶν: vnde κατ' ἔτος, κατὰ μῶνα, καὶ ἡμέραν. Κατὰ
τὸν πταμόν, quod nos dicimus, ſecundo flumine, cuius
cōtrarium eſt. Ἀγὰ τὸν πταμόν. Aduerſus, κλῆνε φίλους κα
τὰ πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἥθος. Πόρι φραſτικῶς ab officiis
nomina circumſcribit, οἱ κατ' ἄγοραν. τὰ κατ' ἀγορὰν.
Εἰ κατὰ πόδ' βᾶσιν. i. pedetentum. κατὰ πλοῦς ἔργους
multis de cauſis, vt ζῆν οὐκ ἔδει γυναικὶ κατὰ πλοῦς ἔ
ργους. Auctoritatem etiam, nomenq; ſcriptoris indicat,
vt ἐναγγέλιον κατὰ ἰωάννην. Deſideratur ſæpe in ſtructu
ra orationis per eclypſim hæc præpoſitio, vt αὐτὴς πολί
της πλοῦς ἐν τῷ ἔργῳ. i. κατὰ νόον πλὴν ἡλικίαν.

πόρι apta eſt particula ad argumenta, auctoritatesq; ſcri
ptorum adducendas, vt ſiquis citaret (exempli gratia)
Plutarchum πόρι τῆς δυωπίας. Pariter regit materiā
omnem, de qua agitur, etiam inter loquendum fami
liariter. Exprimit etiam cauſam efficientem λάτεις πόρι
τῆς κρεῶν. πόρι μνηρῶν αἰσάσεις ἰνόντα. Item in cuius gra
tiam, aut vtilitatem fiat, πόρι ſοφ' μάχομαι. quæ nota
auxiliaris appellatur. Eſt etiam comparatæ rei caſus
poſt hanc præpoſitionem, vt πόρι παντὶ σέ τίω. i. ὅπως
πόρι ἄλλων. i. præ aliis. Cum Accuſatiuo valet erga, vt
τοιοῦτος ἰγνόν. πόρι τοὺς γονεῖς, οἷους αὐτὸς ἐνέαιε. πόρι σεαυτὸν γε
νέαιε. τοὺς σεαυτὸν παῖδας.

Υπό.

Υπὸρ' idem valet, quod πορ', si cum genitiuo construitur, ὑπορ' ὄνου σκιᾶς. Υπὸρ' σεαυτοῦ μὴ φράσης ἐγκώμια. Et nota auxiliaris, cuius contrarium est κατὰ, vt illud Pauli εἰς ὁ θεὸς ὑπορ' ἡμῶν, πρὸς κατ' ἡμῶν; Cum casu accusandi id exprimit, quod in re comparata excedit, ac super eminet ὑπορ' τὸν λυγρέα. Υπὸρ' τὰς ἐν συνελίᾳ. Υπὸρ' τὰ καλὴ κράτους. Terminumq; excessus absq; alia comparatione, μὴ ὑπορ' τὸν πόδα. τὸ ὑποδήμα.

Βπὶ si cum genitiuo construitur, significat statum in loco, τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νηφόντος, ἐπὶ τῆς γλώττης ἐν τοῦ μεθοντος. Etiam μετ' ἀφορικῶς, vt βοῦς ἐπὶ γλώττης. Επὶ ξυρῶ ἵσταται ἀκμῆς. Tempus ἐπὶ χρόνον. ἐπὶ ἀρχόντος κοσμοῦ. Imperium, & potestatem, ἐπὶ πάντων μόνος ὁ θεός. Eadem significat, si ei addatur Dativus. locum βοῦς ἐπὶ φάτνῃ. τὸ ἐπὶ τῇ φακῇ μύρον. causam instrumentū, & argumentum ἐφ' οἷς γρ' μὴ φρονεῖ σιγαῖν φιλαδ, & denique modum, & rationem rei agendæ: ἐχθροὺς ἀμύνου μὴ ἐπὶ τῇ σεαυτοῦ βλάβῃ. accessione præterea, ἐπὶ τοῖς ad hæc. ἐπὶ νόσω πόσων. in quo significato ponitur etiam in casu accusandi μὴ πῦρ: ἐπὶ πῦρ. valet etiam contra, vel aduersus aut in aliquem, vt ἐπ' αἰσὶ διςυχοῦν μὴ πλάσσης κερκόν. idēq; cum Accusatiuo, vt μάχομαι ἐπὶ τὰς ἡδονάς. Et cum eodem casu significat motum per locum, θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥίπης πλέης. Et causam efficientem ἐπὶ αἵματι huius ergò.

GENITIVO, DATIVO, & ACCUSATIVO. INSERVIVNT.

Πρὸς Ad, accusatiuo iuncta significat motum, & ad res, & ad personas ἡδέως μὲν ἔχει πρὸς ἅπαντας. Ἀγεί τὸ θεῖον τοῦς ἱεροὺς πρὸς τὴν δίκην. Ἀγεί δὲ πρὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν χρόνος. Μὴ κατόκει μακρὰν ὁδὸν πρὸς τοὺς διδάσκειν τὴν χρησίμην ἐπαγγελιομύους. Aduersus μὴδ' ἡρακλῆς πρὸς δίκην. πρὸς κέντρ' λακτίζειν. πρὸς ἡὸν ὀργὴν οὐκ ἔχει χρῆστος πατήρ. Canere ad cytharā, πρὸς αὐλὸν ἀδελν πρὸς ἐρραγίαν ἀδελν. Viuere à opinione, πρὸς τὴν δόξαν ζῆν. In comparatione οὐδὲν πρὸς τὴν πρῆμνοντος αὐ. nulla à proposito οὐδὲν πρὸς ἔργον, οὐδὲν πρὸς τὴν χόρδην. Per nonnulla πρὸς οὐδὲν.

de asini vmbra, vt de lana caprina. composita auget primitiuum. plusquā, & super.

ultra. ac ultra crepidā.

composita significat in aut super

bos in lingua. in summum discrimen.

vt Ter.

in tēpore ad eam veni, quod rerum omniū est primū. idēq; quod Latini omīssa præpositione dicunt Cos. Planco.

& huiusmodi.

bos ad præsepe.

Ter. in And.

Ne ad morbum

hoc etiam.

conuiciari miseris.

composita auget significatione partit illius cum qua componitur. idē ferē modis, quos dicemus de ea ad composita.

Quint. sermonibus, & opinionibus vulgi se dare. nihil est si compararetur eum.

INSTIT. GRÆC.

pro ratione officii.

in deum.

ante regem.
sub dio.
quæ inter. nō est
amicitia.
propterea.
ad gratiam loqui
iudicare, versari
cum aliis, agere.
vt Virg.
Et quis consueui
mus agros?
mea hoc interest;
ad amicum.

per Iouem.
per deos.
hominis interest.
haud te dignum,
facinus te indi-
gnum.
Eud. in Comm.
ab agnatis, & co-
gnatis.

dicitur, & de re-
bus anima carēti-
bus, vt patrio ser-
mone. La cosa fa-
per me.

αὐδὲν. πρὸς ἀλλήλους mutuo, inter se, inuicem. secum πρὸς
ἑαυτὸν. Pugnare cum aliquo πρὸς τίνα μάχεσθαι. πρὸς τὸ
προσῆκον, idem quod κατὰ: πρὸς ἀξίωμα respectu digni-
tatis. πρὸς ἀρετὴν pro meritis. πρὸς ἀλήθειαν secundum
veritatem. πρὸς τὸν πολλὸν λόγον, vt vulgo increbuit ru-
mor, pro eo quod vulgò dicitur. Valer etiam In, & Cō-
tra, vt πρὸς θεόν. πρὸς φάρμακα contra venena. Declarat
etiam rei agendæ rationem, & modum, πρὸς ἀκρίβειαν
diligenter. πρὸς τὸ ἐναντίον in contrarium. Animi affe-
ctionem, vt πρὸς ὀργὴν iracundē: πρὸς ἔχθραν inimico
animo. Tempus πρὸς βραχύ paulisper. πρὸς ὀλίγον pa-
rumper. πρὸς καιρὸν πονεῖν tempestiuum laborem cape-
re. πρὸς τὸ πρῶν in. præsens. πρὸς τὸ γῆρας, in senectute
πρὸς διονυσίαν, sub Dionysia. statum, πρὸς εὖχος πάρεστι τῇ
περίγμῳ i hoc statu res sūt. Apud quē: πρὸς τινὰ εἰπεῖν,
apud aliquē loqui. πρὸς βασιλείαν. Vbi πρὸς ὄν ἀδρά. i. ἔσθι.
Erga quē ἡδέως μὲν ἔχει πρὸς ἅπαντας. Cū quo πρὸς κείρα
κείρι. πρὸς κρῖνα κρήτιζι. ἱρῆς πρὸς αἰνότητι. ἢ πρὸς ὑμᾶς
φιλεία. Cuius ergὸ. πρὸς τῶν. i. ἐν. πρὸς τῶν. πρὸς χάριν
λίγην, διοῦζειν, ὁμιλεῖν, περὶ εἶν. In cuius utilitatē πρὸς ὄν.
officium. εὖχος πρὸς ἐμὲ. erga quid. ἰσχυρὸν εἶδε πρὸς τῇ
χρησὶ περιγμῶν. Denique hac particula fermē vtimur,
quoties patrio sermone nostro obuiam venit præpo-
sitio illa, quæ ex vocali A constat, vt [à casa: à lume di
torcia:] πρὸς οἶκον: πρὸς φίλον: πρὸς φῶς βασιλεῖν, lumi-
ne prænio ire. Genitiuo iungitur, & est iurandi aduer-
bium πρὸς Ἰουδῆος: πρὸς Ἰσθμίων. Significat etiam perso-
nam agentem, item officium πρὸς ἀνδρὸς ἔστι. alienum
ab officio, & dignitate μηδενὸς πρὸς σοῦ. Originem ge-
neris, stirpis, & familiæ, vt nos dicimus [da lato di pa-
dre, o di madre] πρὸς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν: & πόριφρασι-
κῶς οἱ πρὸς ἀμᾶτος. i. οἱ συγγενεῖς. Exprimit etiā id, quod
Latini inquit ab animo, à corpore valere. πρὸς τὸν σώ-
ματος ὑπαίνειν. Item commodum, gratiam, studium, vt
ab aliquo stare, velle πρὸς τινος εἶναι. i. partibus eius fa-
uere. Sed Græcè ponitur etiam passiuē, vt πρὸς Διὸς εἶ-
ναι, esse in tutela Iouis. Denique personam agentem in
passiuis,

passiuis, & eadem fermè, quæ supra in casu Accusandi explicauimus. Datiuo si præponatur, adiunctiuæ parti culæ vim habet, πρὸς τὸν τοῖς. πρὸς τὰ θύμῃ πέτρῃν τίθεισθαι, μὴ πρὸς πέτρῃ τὰ θύμῃν.

adhæc.

Παρά quando cum genitiuo constituitur, præponitur di- ctionibus, in quibus progressus, & exitus à persona significetur, vt. ἄτε πάντα: ἄτε πάντῃ: οὐτε πρὸ πάντων. Δάμ βανε καὶ βουλῇ πρὸ οἰκέτου εὐφρονέοντος. Δόρον πρὸ ἑχθροῦ μή- ποθ' ἡγήσῃ φίλον. Σοφοῦ πρὸ ἀνδρὸς χρησφόντι μακθάνειν. Βοή- θειά μου πρὸ κυρίου. Cum Datiuo valet APUD, etiamq; ad personas refertur πρὸ τῷ κυρίῳ ἑλίου. Ἀργαλέον φρονέον- τα πρὸ ἄφροσι πόλ' ἀργυρῶν, καὶ σίγα'ν αἰεὶ: ἔστιν γὰρ αὐτῶν ἀνα- γων. Οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς φαῦλοι, πρὸ ὅχλῳ μουσικώτεροι λέγειν. Κύνων πρὸ ἀνθρώποις. Personam agentem καλὸς γὰρ θεοαγαθὸς πρὸ ἀνδρὶ σπουδαίῳ χεῖρς ὀφειλομένη. Cum Accus. valet Præter, Extra. Μὴ δαπανᾷ πρὸ καυρόν. Ρῆμα πρὸ καυρόν ἐι- φθὲν ἀνακρίπει βίον. πρὸ τὸ μέλος φθιγγόμενος. ὃ πρὸ ἡλικίαν νοῦς μῦσος ὑβριζόμενος. Valet etiam motum ad locum: itē Apud, Secus: πολλοὺς μὲν ὁ πρὸ γλῶττι, πόριπας δὲ ὁ πρὸ δό- λατῶν ἡδιστος. Θαρβεία δὲ πρὸ κρητῆρα φωνὰ γίνεσθαι. Ἡ περ- φύρα πρὸ τῷ περφύραν διακριτέα. Παρά πρὸν βακχολύειν. Tempus πρὸ τὸν βίον. Eadem utimur in deducendis vocibus à primitiuis suis, πρὸ τὸ λέγειν ὁ λόγος. Præter aut contra, vt πρὸ τῶ νόμου. Præ aliis πρὸ τῶν ἐτόρων.

compositacōtra-
riū significat sim-
plicis.
comparationem,
transgressionem,
intensionem.
a vel ab.

Μετὰ quando præponitur Genitiuo, valet Cum, vt rerū idē valet σὺ.
quādam societatem, & communionem significet. Ἡδὺς composita valet
Cū, Trans, Post.
μετὰ φίλων βίος. Πρήξεις δ' αἰσχρόν, μήτε μετ' ἄλλῃ, μήτ' ἰδίοις.
μετὰ οὐσίῳ ὅστις ἔσθ', καὶ μετ' ἀνδρὸς ἀδῶν. ἀδῶος ἔσθ'. Καὶ
μετὰ ἐκλεκτοῦ ἐκλεκτὸς ἔσθ', καὶ μετ' εὐλοῦ διασφύει. Οὐ-
δεὶς μετ' ὀργῆς ἀσφαλῶς βουλόμενος. Idem significat, si ad-
datur ei Datiuus, vt καὶ μετὰ τοῖσιν πίνει, καὶ ἔδιδαι, καὶ με-
τὰ τοῖσιν ἔξε, καὶ ἀνδανε τοῖς ὧν μεγάλη δύναμις. Cum Ac-
cus. valet Post, μετὰ πόλεμον ἢ συμμαχίᾳ. μετὰ τῇ δεινῇ
φρονιμώτερος.

Υπο à vel ab: particula, i quā resoluuntur passiuæ, quæ agē
tē psonā collocat, cū hac ppositione in genitiuū, vt ὑπο-
τ' ἀνάγκῃς πάντα διαλθ' ταχὺ. Cū eodem casu significat ante-
ante-

composita valet
subter, & aliquid
minuit simplicis
dictionis, aut clā.

INSTIT. GRÆC.

eulum quid fieri
significat.

in suâ potestate,
vel in suâ ditione
redegit, suâ ditio
nis fecit.

labor supra labo-
rem.

composita valet
idē, & quod Lati
ni paulo immuta
ta voce dicūt am
bi, ut ābi dexter

ἀμφιδέξιος,

ἀμφίβιος.

pariter terra, ma-
riq; viuens.

in cōpositione re
manet α, vt

δικαιος.

ἀδικος.

cuirespōdet apud
Latinos In, vt iu-
stus iniustus.

Sed in eo lōge fe-
liciores sunt Græ-
ci Latinis.

vel ἐκθς, vt
infra,

Atticè αἰν τῷ
πεῖς.

veleis, vel
πῶς.

lapides ad filum.
amicus vsque ad
aras.

quandiu viuam.

μέχρι νῦν
hactenus.

μέχρι οὗ
donec.

inter incudem, &
malleum.

antecedētem causam, vt ἔπο τ' ἀνάγκης καὶ πλείονος καὶ καὶ. Ob vel propter. valet etiam locū, ἔπο τῆς σέως sub
tecto, quod idem significat cū Datiuo ἔπο παντὶ λίθῳ
σκόρπος οὐδὲι. potestatē, & imperium ὑφ' αὐτῶ vel cum
Accus. ὑφ' αὐτὸν. & subter, vt ἔπο γλῶ.

Ἀμφὶ Circum, eodem modo, cumq; eadem significatione
comperies, qua particulam πῶς, & ἔποδ. cum Geniti-
uο ἀμφὶ πόνον ὁ πόνος accessiōnem significat. cum Dati-
uo πῶς φραστικῶς οἱ ἀμφὶ λόγοις ὄντες litterarum studiosi.
pariter cum Accusatiuo τὰ ἀμφὶ τῶς ἀγροῦς. i. res rusticæ.
Et ἀμφὶ τὰ τῶς ἐλλώων ἐπιδίδωμι in Græcis litteris
proficio.

EX ADVERBIIIS PRAEPOSITIONES.

Ἀνθ' auferēdi pticula est, seu ἀπὸ δρηλικὸν μέρος: Sine: ἀβςq;
Ἀνθ' δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ εἶν ποτ' αἶ. Οὐδ' ἀνθ' χρόνον φίλος.
Οὐδὲν ἀνθ' καμάρου πέλει ἀνδράσιν εὐπέτες ὄρρον. Οὐκ ἀνθ'
δικτέως. Προταχόρασ' ἔλεγε μηδὲν εἶναι μήτε τέχλῳ ἀνθ' μελέ-
της: μήτε μελέτῳ ἀνθ' τέχνης.

Χωεῖς eiusdem significationis cum eodem casu iungitur.
ἄλυσον ἔξεις τὸν βίον χωεῖς γάμου. Πόνου τοι χωεῖς οὐδὲν
εὐτυχεῖ.

Ἐξω extra, longe ab aliquo loco, iungitur genitiuo. ἔξω
βελάν. Πέπλωκα ἔξω τῆς κακῶν. Γλάσσαι δ' οὐκ ἔξω φρενῶν.

Ἄλῃς Satis. ἄλῃς σπουδῆς. Ἄλῃς σπουδῆς. Cic. ad Att.

ὥς Ad. ὁμοίος ὥς τὸν ὁμοίον. Εἰς τὸν πειραιᾶ. Ἀεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγε
θεὸς ὥς τὸν ὁμοῖον.

Prop' Propè, iuxta: καλοῖός ποτὶ καλοῖόν. Τὸν λίθον ποτὶ τῶ
σπέρρον.

Μέχρι vsque ad aliquem locum: ἀπὸ οὐρανοῦ μέχρι γῆς. Μέχρι
βωμῶν φίλος. Vel tempus: μέχρι ζωῆς. Εἴληπε πάντα μέχρι
γῆρας θνητὸς ὄν. Valet etiā Tenus: ὁμφαλοῦ μέχρι. vt Cat.

Nutricum tenus extantes egurgite cano.

Ἀτὸρ Absque, Sine. μὴ θύειν ἀτὸρ ἀλφειῶν.

Μετὰ Inter, In medio μετὰ τοῦ ἀκμῶνος, καὶ σπύρας. Με-
τὰ λόγων inter loquendum.

Πόρρω longe ab, procul: πόρρω διός τε, καὶ κεραυνοῦ.

Ἐγγὺς propè: ἐγγὺς πόλεως.

Ἀπ' ἀνθ' αἶ

Ἀπὸνθε longè, & procul: ἀπὸνθε νειὼν procul à naui-
bus. Hom. i. H.

Ἐκτὸς, idè quod ἔξω, vt paulo supra ἐκτὸς τῶν ἐλαίων. Καλῶς
μὲν φέχουσιν ἀλλ' ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ. Θεοῦ μὲν ἐκτὸς οὐδεὶς ἐντυ-
χεῖ βροτὸς. Χάρει ἐκτὸς aduerbium motus de loco.

Προπαύριθεν ante: & per apocopen πρόπαρ. τῆς δ' ἀρ' ἐτῆς ὕ-
δρωτα θεοὶ προπαύριθεν ἔδθηκαν, idem valet ἔμπροσθεν: ἔμ-
προσθεν σου corā te. Ἐνεκα aut εἵνεκα, vel εἰνεκα finalis par-
ticula est, id ipsum ostendens, quò dirigātur actiones.

Πολλοὶ γυναικῶν δυσυχούσιν εἵνεκα.

Sedes obliquorum, post præpositiones occupant etiam
elegantissime Infinita. quem modum nos Florentini
paissim imitamur, nempe apud quos Græcæ locutio-
nes multo magis sunt quàm Latinis, aut fortasse aliis
peculiares.

Larghe promesse con l'attener corto. Dant.

Senza passar per vn di questi gradi. Dan.

Tornate à riuedere i vostri lidi. Dan.

Per far vna leggiadra sua vendetta. Pet.

Enel fuggir del sole

La rouina del mondo manifesta. Pet.

Denique ne singulis repetendis molestus sim, confere-
mus Græca cum nostris.

ὀξύς θεοῦ δ' ὀφθαλμὸς εἰς τὸ πᾶν ὁρᾷ.

Acuto ha l'occhio Iddio à veder tutto.

Ma voi torcete alla religione

Tal, che fu nato à cingersi la spada. Dan.

ἅπαντες ἐσμεν εἰς τὸ νοθετεῖν σοφοί.

Al dar legge, e sgridare ogn' vno è sanio.

Che piu largo fu Dio à dar se stesso Dan.

In far l'huom sufficiente à rileuarsi,

Che se gli hauesi sol da se rimesso.

Αἰχρὸν γὰρ θεὸς μὲν ἐμπόρους τηλικαῦτα πέλαια διαπράξεν ἐνέκα
ἐν πλείω ποιῆσαι τῷ ὑπαρχόντων οὐσίαν, θεὸς ὁ νεωτέρους μὴ-
δε ἴσας καὶ γὰρ πρεῖα ἀπομύειν, ἐπὶ τῷ βελτίῳ καὶ κατὰ
Q ii στω

vel ἀπὸνθε

idè qđ χῶρις.

extra oleas: extra
terminum.

vt Ter. exi foras
sceste.

hæc pars variis
modis eleganter
vsurpatur.

in sacris litteris
abundat hic græ-
cismus. Sed vnus
Horatius Latino-
rū omniū maxi-
me græcizat. Vt
melius quicquid
erit pati, infiniti-
nus pro subiuncti-
no, vt nos per me
patire.

Tib.
hic satus ad pacē.

Latinè resoluun-
tur hæc per Gerū
diū, per Supinū,
aut per Verbum
ipsum, aut Part.
Venio visurus.
venio aīo vidēdi.
venio visum.
venio, vt vidē.

INSTIT. GRAEC.

σε πλὴν ἐκ τῆς διάνοιαν.

Per bene star si scende molte miglia.

ἐκ τοῦ εἰσορᾶν ὅτι γίνεται ἀνθρώποις ὁρᾶν.

Del suo bel viuer gia cogliendo i frutti. Per.

κατ' ἀναστροφὴν etiam subiungitur praepositio casui suo, ut apud Latinos.

Errabant aetifatis maria omnia circum.

excipe particulā Transfertur autem eius tonus in priorem syllabam.

δια, vt differat ab accusatiuo nominis ζεις.

ἐπὶ τίνος ἀπορροασιόν μοι μάλλον, ἢ τέχνην πέρι;

οὐδ' ἄσδν ἢν ὁδ' ὅστις ἀνδράδης γαῖς

πικρὸς πολίταις ὅστις ἀμαθίασ' ὦρ.

DE ADVERBIO πορὶ ἐπερήματα.

ΕΠΙΡΡΗΜΑ μέρος ἐστὶ λόγου ἀπὸ τῶν καλεσθῆναι ῥήματα λεγόμενον, ὁῖον ἐπίθετον αὐτοῦ. Orationis est pars indeclinabilis, quae praedicatur de verbo tāquām adiectiuum ipsius.

hēt accidētia { significationē multifariam
σημασία πολυχῶς.
ἡ ἐπιμέλεια { formationem ab oībus orōnis partib.
χηματισμόν. ἀπὸ πάντ' ἢ τ' λόγῳ μερῶ.
νῦν, τότε, ποτε, ἤδη, ἤδη ἐκ τοῦ μοῦ, ἤδη νῦν, ἀρ-
πι, προοῦν, πρότερον, πρὶν, αὐτίκα, αὐτίς, ἐν-
δύς, ἐντέως, ὑβρίφνης, ὑβρίπνης, πρᾶχρημα,
τάως, ἔως, ἡνίκα, πηνίκα, ἔπειτα, μετέπειτα, ἐ-
πεί, ἐπειδὴ, σήμερον, μεθαυριον, χθες, παρ-
χθες, πάλαι, ἀρτίως, πρῶτί, ἐστέρας, ἐφόσον,
αἰεὶ, αἰεὶ αἰεὶ, ὅφρα, ὅφρα, ἄψι.

μὴ πρὸ τῶν
εἰς βουλήν πα
ρέλθης πρὶν
αὐτὴ κληθεῖς.

σημασια του
χρόνου.
aduerbia; quae
significatiua
sunt Tēporis.

τοπικῶν ἁείσας
εἰσὶ ἱεῖς.
ἐν τῷ πῶ.
εἰς τόπον.
ἐκ τόπου.
οἴκοι.
οἴκοι.
οἴκοι.

loci. τοῦ τόπου

ἐν τῷ πῶ, τῷδε, ἐκεῖθεν, ἀντὶ τοῦ, ἵνα, ἐνθα, διένρω,
ἐκεῖ, ἐκεῖσε, ἐκεῖθεν, εἰσω, ἔσω, ἔξω, ἀντὶ τοῦ, τοῦ,
ὅπου, ὅθεν, πόθεν, ἀντὶ τοῦ, ἀντὶ τοῦ, ἀντὶ τοῦ,
ἐμπροσθεν, ὀπίσθεν, ἐγγύς, πόρρω, οὐδαμῶς,
οὐδαμῶς, ὀπίσθεν, ἐνθα, ἐπὶ κεινῶ, μακρᾶν, ἐκδε-
ξιᾶν, ὑβρίφνης, πανταχῶς, περὶ τῶ, vel πορ-
τό τῶ, εἰσω τῶ, περὶ τῶ, περὶ τῶ.

ἀντὶ καὶ κῆτω, vt nos dicimus [da Herode à Pilato.]

ἅμα πρόσω, καὶ ὀπίσω. ἐγγύς, καὶ πόρρωθεν.

τὸ ἀκαίρον πανταχῶς λυπηρόν. οἴκοι τὰ μιλήσια.

Quali-

Qualitatis ποιότητος	{ οὐ, καλῶς, ἡδύως, σοφῶς, παιδιῶν, ἀπαιδιῶν, τῶς, αἰσχρῶς, ἱκανῶς, πλουσίως, ἀφθόνως, ῥαδίως, ῥαδίως, ἐν χῶρῶς, λεπτῶς, ταπεινῶς. κρείττον, τεθνήκει καλῶς, ἢ ῥῶ αἰσχρῶς, ἀπαξ, δῖς, τῖς, τετρίως, τετράκις, ὀλιγάκις. ἀριθμῶς { δῖς παῖδων οἱ γέροντες. δῖς καὶ τῖς τὸ καλόν. Congregandi ἀθροίως. ἅμα, ὁμοῦ, συλλήβδην, ἄλλως. Ordinandi { ἐξῆς, ἐφεξῆς, πάλιν, λοιπὸν, πρῶτον, ὁλίγον, τῖ- τάξις { ζῶν, & huiusmodi. ἐπὶ ὁλίγον, [se nō alla prima alla secōda.]	ab adiectiuis no- minibus deducū- tur à genitiuo plu- rali, vt plurimū. à nominibus nu- meralibus ducun- tur. plerāque habes à nominibus ordi- nalibus.
Affirmandi βεβαιῶς. δηλαδὴ, δὴ ποῦθεν, πάντως, ὄντως, ἤ.	vel κατὰ φά- σιν.	
Negandi ἀρνήσας. οὐ, οὐχί, οὐκ ἔστιν, οὐδὲ μὴ, ἢ καὶ, οὐτε, οὐδέ.		
Prohibendi ἀπαγορεύσας. μηδὲ μὴ.		
Interrogandi ὅπως, ποῦ, πόθεν, ἢ.		
Demonstrandi δείξας. ἰδοὺ, ἴνι, ὧδε, ἐκεῖ, ἐνθάδε.		
Vocandi κλῖσας. ὦ, ὅ.		
Indicandi διασαφῶς. ἤτοι, οἷον, τοῦτέστιν, εἰς τὸ.		
Optandi ἐν χῶς. εἰθε, ὡφελον.		apud Latinos sūt interiectiones.
Dolendi χεῖλαισμον. ἄ, ὦ, ἰού, οἶμοι, φεῖ.		
Admirandi θαυμασμον. ὦ, φεῖ, βαβαί.		
Stuporis ἐκπληξίως. ἄ, ἡράκλεις.		
Furentis θειασμον. ἐν οἶ, ἐν αἶ.		vt bacchantes.
Positionis θιάς. τυπῖον, χεχπῖον, ἀναγνωσίον, καὶ τὰ λοιπὰ πῶς καὶ ἄλλοι ῥήματα πάντων.		hæc sunt Latina gerundia quibus Græci carent, in quorū loco vtun- tur aduerbiis.
Euentus εἰς σμον. ἴσως, τίχα, τυχόν.		
Iurandi καταμαίσας. νή, μά.		
Comparandi συγκρίσας. μᾶλλον, ἢ πῶς, πλεον, καὶ πλεον, καὶ πλεον, πλεον ἢ, οὕτω ὥς. ἅμα θέρσον καὶ σαρφίσον, φιλεῖ δὲ αὐτὸ πλεον οὐδὲ οὐδὲνα.		ducūtur à cōpara- tīuis, & exigūt ge- nitium.
Hortandi πειθελεύσας. ἄγε, ἐν γέ, φέρε, δέ, εἰα.		
Similitudinis ὁμοιώσας. ὡς, ὡς ποῦ, οὕτως, καὶ, καὶ ποῦ, ἢ, ἢ ὡς ἄλλω κόσμῳ.		hic etiam habes quæ morē, & con- suetudinē signifi- cāt, vt ἐλληνιστῶν Græcorū more.
Exceptionis ὑπερέσας. πλεον.		καὶ ἡδὲν more canum.
Diuisionis διαίρεσας. ἀλλο, χωρὶς, διχῶ.		vel ὑπερέσας.
Remissiui αἰσας. ἡρέμα, ἡσυχῇ, μόλις, μόλις, κατὰ μικρόν, βα- δύ, βραδέως, ὥς, ἀπειδέ, βραδέως.		
Intentiui ὠτίσας. λίαν, ἄγαν, πάνν, πάντῃ, παντελῶς, παντα- χῶς.		

Q iii

πάσι,

INSTIT. GRAEC.

πασι, μάλιστα, πρόσθρα, ἄλιν, μηδὲν ἄγαλ.
 Dubitandi διαθείσας. vt σχεδὸν.
 Deprecandi ἀποφείψας. ἡράκλεις, ἀπομον.

DE CONIUNCTIONE πρὸς συνθεσίου.

μῶς
 potius.

Συνθεσις ἐστὶ λέξις ἀκλις συνθετικὴ τῶ ἐπὶ τῶν τῶ λόγῳ μερῶν.

Coniunctio vox est indeclinabilis; quæ cæteras orationis partes coniungit, ac connectit, cui vnum tantum est acci-

dens. f. figura ἁπλῆ { ἀπλοῦν simplex ἐπεὶ.
 { συνθετὸν composita ἐπειδὴ.

nam, ut copuladuas orationis partes simul coniungit, ut casus, & natura. ambulat, & legit. fortiter, & cōstāter, nec tantum verba, sed & sensum.

Coniunctionum usus in oratione varius est, diuersisq; fungitur officiis: ideo aliæ vocantur à Latinis Grammaticis.

CONIUNCTIVÆ, à Græcis συμπλεκτικοί. μετ', δέ, τε, κί, ἀλλά, ἄρα, αὐτάρ.

aliæ Disiunctivæ διαζευκτικοί. ἢ, ἢτοι, ἢ: dum enim coniungunt voces, seiungunt sensum, duarum enim rerum alteram veram, alteram non veram esse significat, vt ἢ πόλεμος, ἢ εἰρήνη. ἢ νύξ, ἢ ἡμέρα.

Continuatiuæ (vt vocant) συναπτικοί. εἰ, εἴπερ, εἰδὴ, εἰδὴπερ. nam demonstrant ordinem rerum, qui necessariò consequi debet, si re vera factum id est, quod antecedit, vt εἰ ἀγνώσκεις μανθάνεις.

Subcontinuatiuæ ὑποσυναπτικοί. ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ἐπεὶπερ, ἐπειδὴπερ. nam quare id, quod dicimus, consequatur, ostendunt, vt ἐπειδὴ περὶ μάχης, σοφὸς γέγονε.

sunt etiā eadē finales, vt esse oportet, ut uiuas, nō uiuere, ut edas, & cōditionales (ut ita dicam). i. quæ legem, & conditio nē, qua aliquid. sit agēdū ostēdit, ut si te inde eximerim, ego pro te moriam. Ter:

Causales αἰπολοιοί. ἵνα, χέ, ὅπως, ὥρ, ὅτι, διότι, οὕτως, vel ὥς, ὅφρα. nam quare id, quod dixerimus, verum esse cōfirmari possit, aperiunt: iccirco, & rationales appellātur.

Μηδὲν πονηρῶ πέφυκα μὴτε πρὶς αὐτοῦ, μὴτε συνήγορε. δὲ εἰς ὥρ κ' αὐτὸς τοιαῦτα πέφυκεν, οἷά περ αὐτὸς πεφύκει βοηθός.

Collectiuæ συλλογιστικοί. ἀρχ, ἀλλά, ἀλλὰ μὲν, ὅν, τοίνυν. τοιγαροῦν. colligunt enim quid potissimum ex iis, quæ præmissa sunt, concludi possit. quæ etiam illatiuæ, seu rationales ab aliis grammaticis appellantur.

Dubitatiuæ ἀπορηματικοί. ἄρα, εἴτε, μή, μὴ. denotant enim siquid ambiguum est, an fiat, an sit factum, vel an sit futurum.

Ambiguum Climene precibus Phaëtonis, an ira

Mota

Mota magis dicti sibi criminis. Ovi. l. Met.

Expletivæ πρὸς πληρωματικοί. διὰ τοῖς δὴ ταῖς, πρὸς, πῶ, μὴ, αὐ, ἔν, γέ. nam ornatus gratia, aut causa metri, adhibentur, & si orationem nihil adiuuant. ὅπλον τὸ λόγος ἀνδρὶ τὸ μὴ τὸν δὲ σιδήρου.

Adversatiuæ ἐναντιωματικοί. ὁμῶς, καὶ τοί, καὶ πρὸς, ἐμπης. nam superiori sententiæ adversantur. τὸ μὲν λέγουσιν, ἀλλ' ὁμῶς οὐ λίσσεται περὶ τῶν.

Diminutivæ (ut vocant) ἐλαττωτικοί. πρὸς, ὅμως, γέ, καὶ γοῦν, εἰς, αὐ, ἀλλὰ μὴ, ἀλλ' οὐ, τὸ ἐλάττω, ὑπελάχιστον. nam superioris sententiæ aliquid imminutum esse ostendunt, ut Ter. Saltem accuratè, ut metui videar.

Discretivæ διακριτικοί. ἀλλὰ, ἢ, ὅμως, γέ. pluribus enim propositis, repudiatisq; iis, quæ non volumus, quod reliquum est nobis placere significant, vel cum interrogatione, ut πῶς ἢ τοῖς νενικημένοις ὁδῶν; vel cum affirmatione.

ἀλλ' ὅς τις δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὅς τις ἀδίκων, ἀλλ' ὅς τις ἀδίκῃ διατάμενος οὐ βούλεται. quæ etiam eligendi vim habent.

μᾶλλον εὐλαβοῦ ἢ ὀρῶν, ἢ κίνδυνον.

μᾶλλον ἀποδέχου δίκαιαν πέναν, ἢ πλοῦτον ἀδίκον.

Denique ἐὰν subiunctivis temporibus præponitur, ut particula c v m apud Latinos.

Postremo ἀδυναμικὸς appellatur, quasi Potentialis: indicat. n. vim, & potestatem agendi. μολὶς γὰρ αὐτὸς ἐκ ταῦτης τ' ἐπιμελείας τὰς τ' φύλακας ἀμαρτίαν ἐπιπρατήσιν.

Sunt autē ἢ ordine orationis aliæ { ὁμογενεῖς περὶ τῶν κοινῶν. ὑποτακτικαὶ ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν. κοινῶν.

Subiunctivæ sunt μὴ, δέ, τε, γάρ, & Expletivæ omnes.

Respondent etiam sibi inuicem κατ' ἀπόδοσιν, ut μὴ δέ, οὐ ἀλλὰ, & huiusmodi, quæ tali artificio sunt in oratione collocatæ, ut sibi eleganter, necessarioq; respondeant, quemadmodum in iis exemplis, quæ paulo ante citavi, perspicui potest.

iunguntur cū aliis, ut ὁμῶς δ' ἔν. ὁμῶς μὲν οὐ. ὁμῶς μὲν. ὁμῶς μὲν τοί. ὁμῶς καὶ. ὁμῶς μὴ. ἀλλ' ὁμῶς. tamen.

Brēnus ad Rom. Quid nisi viciis dolor?

ἐπιτελεῖται.

quæ possunt ordiri clausulam. quæ nunquam in capite clausulæ ponuntur. quæ vel primum vel secundū locū occupare possunt.

LIBER TERTIVS.

ACTENVS explicauimus singulas orationis partes, simulq; earum accētus, & ex qua materia ipsæ constituerētur, ac quomodo formarētur, aperuimus. nunc igitur ab iisdem elementis iterū repetere, & ordiri præceptiones has nō alienum duximus, ne quod dedita opera omisimus, vt vitaremus fastidium, per imprudentiam lapsi intactum, aut inchoatū reliquisse videamur. erunt itaque hæc, quæ sequuntur, diligenter animaduertenda, cumq; iis locis conferenda, quorū ipsa erūt explicationes. prima igitur pag. hæc adnotabis.

P A G. I.

Arist. 1. Poet.

Στοιχεῖον μὲν ἔνδον φωνῇ ἀδιαίρετος· οὐ πᾶσα δὲ, ἀλλ' ὅς τις πέφυκε σιωπῇ τὴν πνεύσαι φωνήν.

Elementum est vox indiuidua: non omnis autem, sed ex qua natura fit, vt nascatur intelligibilis vox.

Theod. 4.

Ἀμερὴς τῆς ἀνθρώπου φωνῇ. inseparabilis hominis vox.

Φωνήεντα.

Arist. 1. Poet.

Ἔστι δὲ φωνήεν μὲν ἀπὸ προσβολῆς ἔχον φωνὴν ἀκουσίων. est autem vocale quidem, quod sine ictu habet vocem, id est absque vllius litteræ auxilio.

Σύμφωνα.

Theod. 4.

τὰ ἀποκλοῦντα φωνὴν οὐκ ἀπὸ τῆς τῆς φωνηέντων ἐπιπλοκῆς. quæ nō perficiunt vocem absque vocaliū cōnexionē.

Ἡμίφωνα.

Theod. 4.

Ἀποφει πλιώτερον. quæ perfectius strepunt, & immutabiles appellantur aliæ, quia non migrant in alias consonantes.

Ἀφωνα.

Arist. 1. Poet.

Ἀφωνον δὲ, τὸ μετὰ προσβολῆς καὶ αὐτὸ μὲν οὐδὲ μίαν ἔχον φωνήν: μετὰ δὲ τῆς ἔχοντων ἑνὶ φωνῇ πνεύμενον ἀκουσόν. muta est quæ cum ictu per se quidem nullam habet vocē: cum his autem, quæ habent aliquam vocem, efficitur huiusmodi, vt exaudiri possit. vide Cæl. li. 29. c. xliii.

Ἀποφει

Ἄσφοδι ἀπλῆστον, quæ imperfectius strepunt.

Theod. 4.

Præponuntur in dictione tenues aspiratis, vt ἰάκχος. tamen φ, & χ præponuntur sequente θ, vt φθορά, & χθρὸς. harum mutarum quæ denso aut tenui spiritu efferuntur rationem etiam apud Latinos observare admodum proderit. longe enim alia est vocum illarum significatio quæ tenui, aut aspirationis notam admittente littera scribuntur, vt charus, & carus: charitas, & caritas: & alia huiusmodi super qua re, & si non solum de mutis, sed de ipsis etiam vocalibus loquitur, habes pulcherrimum epigramma apud Catullum, qui Arrium quendam imperitum, nulliusque litteraturæ hominem his quidem verbis irridet.

Chonimoda dicebat siquando commoda vellet

Dicere, & hinsidias Arrius insidias.

Et tum mirifice sperabat se esse locutum,

Cum quantum poterat dixerat hinsidias.

Credo sic mater, sic liber auunculus eius,

Sic maternus avus dixerat, atque avia.

Hoc misso in Syriam requierant omnibus aures,

Audibant eadem hæc leniter, et leuiter.

Nec sibi post illa metuebant talia verba,

Cum subito affertur nuncius horribilis,

Ionios fluctus, postquam illuc Arrius isset,

Iam non Ionios esse, sed Hionios.

Diphthongus duarum vocalium cōplexio est, quæ vnus tantum referunt vocem.

Propriæ ducuntur ex tribus præpositiuis, & subiunctiuis duabus: quarum præpositiua bis, subiunctiua ter repetuntur.

q in diphthongo impropria est præpositiua.

Geminus punctus super alteram vocalium diæresis appellatur, qua soluitur diphthongus, vt ὀφεί. duæ enim non amplius in vnam cōeunt.

Syllaba improprie dicitur *μυροχρῆματος*, id est, quæ ex

R

vna

vide Aug. Pol.
Miscap. xix.

INSTIT. GRAEC.

vna tantum littera constituitur.

P A G. II.

τόνος appellat Quintil. lib. i. cap. v. Tenores, quos antiqui (vt ipse comperisse se ait) à Græca voce deducētes nomen, tonores dicebant. Cic. vocat sonos in Oratore. quorum apices aut eleuant, aut deprimunt syllabā, & qui anflexus vocatur medius inter hos, ex acuto, & graui componitur.

Deus pastōrū nā
si inflecteretur ya
lefet omne.

citra cōplexū ora
tionis, nā ibi mu
tantur in graue.

Doricē sunt
πιδάξινονα, vt
ἀχίλλους.

trissyllaba qua
tuor fæminina
παχυτής
αἰόροτης
βραδυτής
ἀθανάτης.

ὀξύτρα
Acuta

excipe partici
pia quæ sunt

Monosyllabæ pd. { positione ἄλς
vocali φελῶ
Dualia in ὠ. κελῶ { dipht. nō cōtracta. χείρ.

Peregrina nomina plæraq; , vt δαβίδι.
Fæminina in αὐ quintæ inflexionis. παλλάς.
Eiusdem inflexionis nomina in αν. πάν.

Patronymica { in ἄς ἱλίας
in ἰς νεσπείς.

Participia { in ὡς masc. vel ον neutra a ctiui
paracimeni τε τυφῶς τε τυφόν, seu
medii, vt τε τυπῶς τε τυπός.
vel ab aoristo secūdo a ctiuo τυ
πῶν τυπόν.
in vs verborū, in μι, vt ξιγῆς.

in οὐς βασιλῶς.
in ὡ σαπῶ, & ἰ ὡς fæm. quintæ αἰδῶς.
in ὦν πῶρικη cōtētiua (vt vocāt) &
his similia, vt κοιπῶν ἀπαπῶν.

in ἡς primæ contractorum ἀλιθῆς.
Noīa { in { τῆρ pleraq; σωτῆρ πτερ μήτηρ
σῆρ σοφιστῆρ θυγατῆρ
triu m generum ἡδῆς.
in vs { dclinata p διχαμῆς χαμῆδης.
ultima producta παλῆδης.

Acuta { ὠ, quæ ex se neutram vocē non for
mant αὐχῶ.
is pleraque ἀκρῆς.

Genitiui dissyllabi in ὅς γεχῆς γεχός.
Genitiuus

Genitiuus Atticus nominum tertiæ, qui est in $\pi\rho\sigma\upsilon\lambda\alpha$, vt $\omega.\beta\upsilon\gamma\epsilon\omega\kappa\upsilon\lambda\alpha\omega$. $\pi\rho\sigma\upsilon\lambda\alpha$, vt $\sigma\alpha\varsigma\sigma\alpha\gamma\beta\varsigma$.

Verbalia i $\begin{cases} \eta\chi\epsilon\chi\phi\eta. \\ \tau\eta\varsigma\text{ substantiua } \pi\omicron\iota\eta\tau\eta\varsigma. \\ \sigma\tau\varsigma\text{ adiect. } \chi\rho\iota\varsigma\tau\varsigma. \\ \delta\varsigma\text{ } \theta\epsilon\delta\varsigma. \end{cases}$

Noia adiectiua in $\begin{cases} \mu\eta\varsigma\text{ substantiua } \lambda\omicron\sigma\mu\omicron\varsigma. \\ \kappa\omicron\varsigma\text{ } \kappa\alpha\kappa\omicron\varsigma, \& \text{ possessiua } \alpha\pi\eta\kappa\omicron\varsigma. \\ \lambda\omicron\varsigma\text{ } \kappa\alpha\lambda\omicron\varsigma. \\ \rho\omicron\varsigma\text{ } \phi\alpha\lambda\delta\omicron\varsigma. \\ \nu\omicron\varsigma\text{ dissyllaba pleraq; } \lambda\epsilon\iota\nu\omicron\varsigma. \end{cases}$

ita, & neutra vox $\kappa\alpha\kappa\omicron\varsigma$. $\kappa\alpha\lambda\omicron\varsigma$.

simplicia, quæ exeunt in $\rho\acute{\iota}\nu$, vt $\rho\acute{\iota}\nu$.

Indefinita dissyllaba, vt $\pi\omicron\iota\omicron\varsigma\tau\eta\sigma\varsigma$.

tria participia præsentis indicatiui $\iota\omega\acute{\nu}\kappa\iota\omega\acute{\nu}\epsilon\omega\acute{\nu}$.

Imperatiui quinq; secundæ personæ præsentis $\epsilon\acute{\iota}\pi\epsilon, \lambda\alpha\beta\epsilon, \epsilon\lambda\theta\epsilon, \epsilon\upsilon\rho\epsilon, \iota\delta\epsilon$.

pænacuta enim, & pænâflexa interrogatiua fierent, vt $\pi\omicron\iota\omicron\varsigma$ $\tau\eta\sigma\varsigma$.

Pronoiamini $\begin{cases} \text{primæ psonæ} \\ \text{secundæ} \end{cases}$ $\begin{cases} \epsilon\acute{\gamma}\omega\epsilon\mu\omicron\iota\mu\epsilon. \\ \text{præterq; i genii.} \\ \alpha\upsilon\sigma\omicron\iota\sigma\epsilon. \end{cases}$

Aduerbia $\epsilon\acute{\iota}$, & $\nu\alpha\acute{\iota}$.

Cōiūctiones $\begin{cases} \sigma\upsilon\mu\pi\lambda\epsilon\kappa\tau\iota\kappa\alpha\acute{\iota} & \text{copulatiuæ.} \\ \delta\iota\alpha\zeta\omicron\upsilon\lambda\iota\kappa\alpha\acute{\iota} & \text{dissunctiuæ.} \\ \eta\delta\iota\alpha\zeta\omicron\upsilon\pi\iota\kappa\eta, \text{ vel } \delta\iota\alpha\sigma\alpha\phi\eta\pi\iota\kappa\eta. \end{cases}$ $\text{excipe } \eta\theta\iota.$

quæ habet vim exponendi.

R E G V L A.

Acutæ voces in apostropha reiciunt tenorem in syllabâ præcedentem : $\pi\omicron\lambda\lambda'\epsilon\acute{\nu}\kappa\alpha\kappa\omicron\iota\sigma\iota\theta\upsilon\mu\omicron\varsigma\epsilon\upsilon\nu\eta\theta\epsilon\iota\varsigma\omicron\rho\alpha$. præter solas præpositiones, in quibus accentus simul eliditur cum vocali

$\omicron\upsilon\theta\epsilon\iota\varsigma\omicron\upsilon\delta\epsilon\nu\mu\epsilon\tau'\omicron\rho\gamma\eta\varsigma\beta\omicron\upsilon\lambda\epsilon\upsilon\epsilon\tau\alpha\iota$.

longa ante finalem longam. $\omega\eta\epsilon\acute{\rho}\alpha\mu\lambda\eta\varsigma$.

admirantis est.

productam habentia ultimam. $\alpha\rho\iota\sigma\tau\epsilon\lambda\eta\varsigma$.

dissyllabæ voces vtræque breui. $\lambda\omicron\gamma\tau\varsigma$.

exceptis deriuatiuis, vt

dissyllabæ vtræque producta. $\tau\upsilon\pi\tau\omega$.

penultima producta positione, sequente $\sigma\phi\omicron\varsigma$.

correpta. $\alpha\rho\tau\varsigma$.

penultima correpta sequente producta. $\lambda\epsilon\acute{\iota}\tau\omega$.

R ii | au

INSTIT. GRÆC.

exceptis deriva-
tiis.

ἀδῆμος, &
τὸ ἀδῆμος.

παροξύτονα
penacuta

aucto numero syl-
labarum in obli-
quis, ut
βήματα.

Adiuvocoquod
est adiuv vocis.

αἰ finita, & composita δῆμόπαι.
ας διούμαβα. καλχας. (eis:
is appellatiua ὄως, & ppria is correpta. πάλ-
ως propria composita cum voce neutra δῆ-
μοσθενος.
λω cōposita, & quorū est neutra vox ἴνρω,
τὸρλω: finita in ξαῖπαξ, πὸρδιξ.
in ων { κνεία θῶν.
ἐπίθετα ἐνδαίμων.
ἐθνικά πέντων.
Superdissyllabi genitiui αἰάντων.
Datiui in ασι παῖσι.
Indicatiui præsēs actiuū minoris numeri.
Futurum primum actiuū eiusdem numeri
Aoristus medius, & pass. ἐντῆαμω, ἐντῆθην.
ὁ ὑπὸρσιωπέλιος ἐπὶ τῶν.
Participia actiua ἰων præsētis τῶντων.
Participia primi futuri τῶντας.
Participia præteriti passivi πετυμένος.
Cōpar. & superl. scēm. σοφοτῶρα σοφώτατη.
producta in penultima sequente correpta
in polysyllabis ἀνθρῶπος.
Comparatiui, & superl. rectus masculinus.
Possessiua in εἰον. αἰάντεον.
Propria, seu adiectiua deducta à paracime-
no passiuo verborum cōiugationis quar-
tæ διόφαντος, ἀλχας.
adiectiua composita ἀμονσος, &
substantiua ἐμμετον.
ī is hypdissyllaba, quæ flectūtur p. δ. ἄδωνος.
quæ ex circumflexo acutam faciunt.
INDICATIVI in verbis barytonis acti-
uæ vocis dualis, & pluralis numerus præ-
sentis, & futuri primi.
Paratatici, & Aoristi vtriusque omnia præ-
ter tertiam dualis.
Paracimeni actiui, medii, & passivi omnia,
ita

ita & in verbis in μ .

Hyper syntelici actiui, & medii secunda dualis, reliquæ pluralis.

ita, & parat. act.
in d. in uerbis in
 μ ,
& Aor.ii.

IMPERATIVI secunda sing. & dual. reliquæ plural. & actiuorum, & comm. sed & passiuorum in aoristis, & in paracimeno: semper enim Passiuus, & Med. paracimenus sequitur modos actiuos.

OPTATIVI prima sing. secunda dualis, reliquæ plural. præter futurum secundū.

adde in uerbis in
 μ primam
sing.

SVBIVNCTIVI dualis, & pluralis numerus.

INDICATIVI in verbis Mediis, & passiuis omnia, præter secundam sing. in præfenti, & in utroque futuro in passiuis, & primo in mediis, & olī futuro passiuorū.

ita, & præfens act.
verborū in μ .

Paratatici, & aoristi vtriusq; in mediis, tertia sing. prima, & secunda dualis, reliquæ pluralis.

i paratatico med.
& pass. verborum
in μ adde
secundam sing.

Futuri secundi in verbis mediis prima dualis, & pluralis.

OPTATIVI omnia præter primam sing. & tertiam dualis: sed in mediis excipe futurum secundum: & in passiuis vtrumq; aoristum.

SVBIVNCTIVI, vt indicatiui exceptis aoristis passiuis.

habet futurū se-
cundū primā dua-
lis, & pluralis.

INFINITA excepto aoristo secundo in mediis, & utroque in passiuis, & secundo futuro in mediis.

Hyper syndelici passiuī, vt medii optatiui præf. vtriusque Aoristi passiuī indicatiui secunda dualis, reliquæ pluralis.

Præfentis imperatiui passiuī secunda dualis, reliquæ pluralis.

Aoristi vtriusq; optatiui dualis, & pluralis.

Indicatiui hyper syndelici substantiui verbi

R iii prima

Antepena
cuta
πρῶταρο-
ξίνορα

INSTIT. GRÆC.

sunt enim paro-
xytona, vt
πετυμένος.

correpta sūt acu-
ta, vt
βαν̄ pro ἔβαν̄.

in quouis nume-
ro sunt inflexi
hi casus.
excipe οὐ̄,
ἰδού̄, ἰού̄.
sing. dual. plur.

inflexa
πελαγῶμενα

adde. his futurū
quartæ cōiugatio-
nis, vt. φελάω
cum suis partici-
piis.

prima dualis, & pluralis.
Futuri eiusdem modi omnia præter secun-
dam minoris numeri.
Imperatiui præsentis vltima pluralis.
Optatiui præsentis secunda dualis, reliquæ
pluralis.
Futuri omnia præter primā singularis, &
tertiam dualis.
Infinitiuus, ἔσθαι.
Indicatiuus præsentis actiuæ, & passiue vo-
cis verborum in μ.
Participia in μένος, iis exceptis, quæ à para-
cimenō passiuo deducuntur.
Aduerbiū temporis σήμερον.
Monosyllaba simplicia πᾶς, πᾶν, μὺς, σπύς,
βοῦς, πῦρ.
Monosyllaba contracta φῶς, νοῦς.
Monosyllaba ex aphæresi producta φῶ
pro ἔφω.
Synæresis verborū, & nominū ex acuto, &
nomina aliqua in ῦς, vt ἰχθύς. (gravi.
Genitiui, & Datiui primæ, sec. & tertię in-
flexionis, si tñ à recto oxytono descēdāt.
Diphthōgus finalis, cū subiūctiuā φεῖν.
Vtriusque articuli genitiuus, & Datiuus.
Pronominum primæ, & secundæ personæ
genitiui numeri singularis, & dualis, cæ-
tera pluralis.
Pronominis, quod Latinis est S v i, geniti-
uus, & datiuus, minoris numeri: maioris
vero nominatiuus, & genitiuus.
Futuri secūdi indicatiui, & optatiui, in ver-
bis barytonis actiuæ vocis. nec non vtri-
usque aoristi subiunctiui passiuorum vni-
tatis numerus.
Secundi aoristi vox secunda minoris nume-
ri imperatiui modi in verbis mediis. ita &
alterius

alterius futuri indicatiui.

Omnes voces futuri alterius in modo optandi exceptis primis. (uorū.

Secundiaoristi, & futuri infinitiua vox acti

Aduerbia qualitatis formata à genitiuo inflexo maioris numeri.

verso v in α,

vt ὁρῶν

ὁρῶς.

Participia à verbis circumflexis, vt ποιῶν,

& à ii futuro i verbis barytonis, vt τυπῶν.

producta natura ante finalem correptam. vt pleraq; nomi-

Futuri secundi indicatiui, & optatiui Dua num in α. in

lis, & pluralis numerus in verbis actiua 1. Reg. pag. 19.

vocis.

penanflexa

πεπλευσῶ

μυλῶ

Vterque aoristus infinitiui passiui, & alterum futurum medii.

Secundæ, & tertiæ personæ futuri alterius in verbis mediis in modo optandi.

itē Vterq; aoristus subiunctiui in passiuis.

Muliebris generis participia paracimeni actiui, & medii: & aoristi vtriusque, & futuri alterius actiuorum.

Sed de his hactenus, nec enim consilium nostrum est omnia obseruare restricte, in eoq; operam nostram ludere, quod minime est necessarium. planius enim artium omnium magister vsus omnia explicabit, quæ nunc colligere, & in præcepta communia, vt ratio harum institutionum exigeret, operosius longe esset conferre, quàm vt à me dici vix possit. cuius rei testem habeo grauissimum, nec postremum inter laudatos viros Aldum Manutium, qui super hac re breuiter, & cōmode duobus versibus quid sentiret aperuit, ait. n.

Non valet accentus millesima pandere Graios

Pagina: Romanos vna, brevisq; potest.

Tenores hos imutāt sæpius, & ab eo, quod indicauimus,

ιδίωμα proprietates linguæ.

συνθεσις Cōpositio.

διαφορὰ Differētia.

quod supra docuimus.

vide Cyrilli opusculū de his vocib.

quæ accētū variant significatum.

diuer-

dialectus quinq;

Attica

Dorica

Ionica

Aeolica

Communis.

aut aduerbio ὡς ὡς ἐστ' ἄπιστον ἢ γυναικεία φύσις.

seu pronomini ὅς· τὸ δ' ἐστὶ ὁ λέγμεν καλόν.

vel conjunctioni ἀλλὰ, aut εἰ.

ἀλλ' ἐστὶ καὶ καλός, εἰ ἐστὶ κ' ἀγαθός.

sive proparoxytonis vocibus. ἐν δὲ περὶ προσηγορίῃς ἐστὶ πῖς
χαρίς.

Tollitur tenoris acuti apex si antecesserit oxytona di-

ctio αὐτὸς γὰρ πῖ δὲ τὴν ἀνθρώπου ἡδίων ἴση.

excipe finita in εἰς. αἰεὶ δὲ ὁ σωθεὶς δὲ τὴν ἀχάριστος φύσει.

item si præmissa fuerit dictio anflexa

χρεῖτον σιωπῶν δὲ τὴν ἢ λαλεῖν μάττω.

τὸ μὴδὲν εἰκὴ πανταχοῦ δὲ τὴν χρῆσιμον.

Transmittit acutum in postremam antecedentis, seu an-

tepenacuta dictio illa fuerit. γλώσσης περὶ πατρός δὲ τὴν ἀδ-

αμῆς δίκαιός δὲ τὴν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν· (λεξια.

ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖ διωκόμενος οὐ βούλεται.

μακρότερον δὲ τὴν ἵον δὲ τὴν φέφειν.

seu fuerint comparatiua, aut superlatiua

βέλτερον δὲ τὴν σῶμα γ' ἢ ψυχὴ νοσεῖν.

ἢ τὴν δὲ τὴν δὲ τὴν νοῦν ἔχειν.

ἀριστὸν δὲ τὴν παντ' ἐπιστάσαι καλὰ.

aut penanflexa πέναν φέρειν καὶ γὰρ δὲ τὴν δύσκολον.

idem patitur si additum fuerit particulæ ὅς quæ grauē

in acutum mutat, ut νοσεῖν γὰρ δὲ τὴν κρεῖττον ἢ οὐσίαν ἔχειν.

πάντη γὰρ δὲ τὴν, πάντα τε βλεπεῖ θεός.

& in apostropha. οὐκ ἐστὶν ὑπερβαλὼν κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ.

post paroxytona nihil patitur

ἰσχυρόν ὁ νόμος δὲ τὴν, ὡς ἀρχόντ' ἔχει.

REGVLÆ DE TENORIBVS.

In singulis vocibus apices accentuum tres ad summum

affixos esse comperies, δασείαν scilicet, vel βαρεῖαν, si vo-

calis auspicabitur dictionem: secundo tonum, quem

ratio vocis postulat: tertio ἑγκλισιν, aut ἀποστροφῶν, ut

πῶς οὐσεβείας τε καὶ δικαιοσύνης διὰ δὲ τὴν ἀναγνώσκον

ἐκείνος δὲ οἶός δὲ τὴν, τῶν τε λέγει, καὶ περὶ τῆς (πολλὰ.

Penacutæ, dictiones, cum encliticæ vocis accentum reci-

piunt, transmittunt tenorem suum in antepenultima.

S

Anflexæ,

τὸ θεῖον ὡς ἐστὶ
φθονόρον.

& particulā δὲ
nā recipit grauē
accentū naturā.

INSTIT. GRAEC.

ambabus prod.
altera correpta.
altera prod.
ambabus corr.

synenclitica.

DE TEMPORIBVS.

portus Alexādreā
supplex Hor. iiii.
car.

nā cæcidit prōdu
ſa , eſt à verbo
cædo.

Troie renascens alite lugubri.   Fortuna. & quæ seq.

dam fatis terris ni
uis, atq; diræ.

ὡς αἰδώς καὶ
αἰσχύνῃ διαφέ-
ρει.

sunt breues:

vocali vel diph-

thogo producta.
consonate dupli

ci, aut pluribus

aliis sequentibus

[illegible]

Correptæ sunt, quæ vocalem breuem, aut ancipitem habent natura correptam.

Communes sunt, quæ corripī, & produci possunt. corripī natura, produci positione in eadem, aut aliis dictionibus. Cōmunis etiam est, quilibet vocum finis in carmine

mine pedem inchoans.

Syllabæ, quibus binæ vocales per *συνίησιν*, vel *συνικφά-
υσιν* coalescunt, sunt communes, vt *χρυσός* dissyllabū,
quia *ε*, & *ω* copulantur.

Liquida post muram, breuem vocalem antecedentem,
communem faciunt. item quæ mutæ ambæ *κτ*, *π*: vel
vtraque liquida, vt *μν*, sed præcipue cum prima fuerit
in ordine *ν*, aut *ρ*.

Quanta est anceps vltima in recto singulari nominum,
& participiorum imparium, tanta est in obliquis, quæ
incremento fit penultima. At, quæ habent duplicem
consonantem producunt quidem rectum, obliquos
verò corripunt, exceptis dissyllabis masculinis, vt *ἰω-
ρᾶς*, quæ vbiq; *α* habent natura productum.

Anceps initialis thematis corripitur, in præteritis autem
augumenti gratia producitur.

Anceps diphthongo soluta corripitur.

Poëtæ in iis vocibus, quæ tribus correptis syllabis con-
stant, primam, seu tertiam producunt, vt *ἀδαντος*. aut
mediam potius, si anceps fuerit. adhuc producunt ali-
quando breuem inter duas longas, & pro Dactylo aut
Spondeo proceleumaticū collocant, vt Poëta noster

Labar ariete crebro Ianua.

Vocalem breuem producit aliquando sola consonas im-
mutabilis, & in eadem, & aliis dictionibus.

SYLLABAE PRODUCTAE

Omnis syllaba circumflexa, & omnis contracta est lon-
ga. *α* Doricum pro *α* producitur.

PRIMAE.

Dissyllabæ breues quarum posterior per apostropham *οτ* pro *οπ*.
tollitur, producunt aliquando primam.

bitēporeas di-
ximus voca-
les quæ vel

{	producuntur	{	semper sequēte <i>γ</i> aut <i>ρ</i> .
	corripiuntur		v sæpius sequente <i>σ</i> .
			sæpius, & ante vocales,
			& cōsonantes, exceptis
			iis, quas supra produ-
			ctas esse docuimus.

cæsura Latini ap-
pellat, quæ apud
Homerum etiam
in vocali suapte
natura breui pro-
ducitur.
coniunctas intel-
lige: nam citra cō-
plexum, produ-
cuntur.

excipe finita in
υρ, & *αλς*,
quæ producuntur
in rectis, & in ob-
liquis breues sūt.

initialem vocant
quæ initio poni-
tur.
thema vocat pri-
mam vocē verbi.

ii. *Ac.*

nisi positio impe-
diat.

S ii ME.

INSTIT. GRAEC.

MEDIAE SYLLABAE.

Omne participium actiuum muliebris generis producit pen. ita, & passiuum in aoristis: & omnia in vniuersum medias vocales suas seruant. eiusdem quantitatis cum suis temporibus, & simplices vocales positione producant.

quod eras
ἐσῆς.

A Ionicum in praeeteritis corripitur, vt ἐσῆς, ita & participia, vt ἐσῆς.

Bitemporæ ante uocales sæpius corripiuntur.

α ante β semper corripitur. i, & υ sæpius.

α ante μ in verbalibus in αμα producit.

ἐν μέσῳ.

ante ε producit, & υ ante σ præter verbalia in ως: cæterum his exceptis, sæpius corripiuntur.

VLTIMAE SYLLABAE.

Participia masculina actiua producant ultimam, neutra corripiunt.

Omnia nomina virilis, aut muliebris generis finita in immutabilem, producant ultimam. neutra corripiunt.

Anceps finalis in nominibus neutris non contractis corripitur.

excipe participiū
fut. τυποῦν.

Participia fœminina in α. & neutra quælibet nō contracta corripiunt ultimam.

A finita oxytona, & anflexa producantur: item vox fœminina adiectiuorum, & substantiua nomina in δα, θα, & ρα non præcedente diphthongo nisi in polysyllabis in α purum: articulus dualis fœmininus, vocatiui primæ, & secundæ inflexionis: Doricus gen. sing. primæ αἰνεῖα. Accusatiuus nominum in ως, qui Ionicè corripitur.

αυ finita corripiuntur. excipe Rectos, & Accusatiuos casus virilis generis.

item excipe

ὁ μάκαρ.

ὁ δαίμων.

ὁ δαίμων.

ὁ δαίμων.

ὁ δαίμων.

αυ exceptis neutris producit.

αο corripitur præterquam in rectis minoris numeri in circumflexis, & barytonis, & genitiuis, & Accusatiui nominum parium, & articulo fœminino τῆς, & participii masculini actiui recto casu. & Accusatiuis maioris numeri pronominum ἐγώ, σὺ, ὅς.

Defi-

LIBER TERTIVS.

71

Definentia in *ι*, & *η* corripuntur præter *δικατάληκτα*. vt excipe
δελων, & aduerbia demonstrandi, vt *κρί*. *ὑμῖν*
ἡμῖν.

is } corripuntur { præter monosyllaba.
u } { excipe tertias personas verborum in *μ*. *ἐφ*
ω } { eorundem excipe primam. *ἐφω*.
ω } { præter *ἀνρς*, & *ἄλρς*, & monosyllaba, *φόρκς*
 & participia, & *δικατάληκτα*. *φόρκω*.
 vñ producitur.

REGVLA.

Vocalis, seu diphthongus, & si natura, aut contractione
 longa, sequente vocali in eadem, aut aliis dictionibus
 corripitur. vt Virg. illud

Insula Ionio in magno.

In Græcis vñcibus nulla fieri consuevit elisio vbi nō fue-
 rit apostropha. quam committunt Latini vñque in
 carmine, nisi per poëticam licentiam imitati fuerint
 Græcos, vt

Et succus pecori, & lac subducitur agnis. Vir. Buc.

DE VOCIBVS, QVAE DENSO AVT
 tenui spiritu scribuntur.

Recti spiritus retinetur in obliquis.

In verbis spiritus thematis seruatur præter *ἔχω ἔσω*, vt dif-
 ferat ab aduerbio *ἔσω*. idem accidit in augmento, & va-
 riatione vocalium, vt *ἔχω εἶχον, ἀμάρταν ἡμάρτανον*.

ē addita verbis per pleonasmum retinet spiritum præsen-
 tis indicatiui, vt *ὄρα ὄρων ἔωρων*.

Deriuatiua non immutatis principiis seruant spiritum
 primitiui. ὦ tenui spiritu scribitur, præter *ὦρα*, & deri-
 uata ab ea, vt *ὦραϊος*.

Δασυνούμνα.

Omnis articulus à vocali incipiens.

Pronomina à vocali excepta ē incipientia, quæ tamen in
 voce huius pronominis ē scribitur denso cum cæteris,
 quæ secum componuntur, vt *ἔω πός*. excipe etiam *ἐώ πός*
 quod tenui scribitur.

Coniunctiones causales, vt vocant, præter *ὅφρα*.

S i i i Voces

excipe quæ recto
 imparē obliquū
 faciunt per variā
διαλέκτων, vt
ἀγχίους
ἀγχίσου
ἀγχίσο.
 sed tamen in fine
 dictionis aliquan-
 do producitur,
 præsertim sequē-
 te diphthongo in
 alia dictione.

ē media aut
 finalis nō recipit
 aspirationem.

simul autē addi-
 tur grauis tenor
 subiunctiuis, vt à
 præpositiuis di-
 gnoscantur, vt
ὁ ὁ
ἡ ἡ
 & huiusmodi
 alia.

INSTIT. GRAEC.

pro ὅσος Voces per aphæresim incipientes à vocali : ὅσος ἡνίκα.
 πηνίκα. Numeralia omnia, excipe ὀκτώ, & ὀνεία, & eorum deriva-
 excipe ὄφρα tiua.
 pro ὄφρα ᾠ ante β ῥ ῑ μ ῖ ῑ π.
 & ἡμος εἰ ante α, excipe ἰάν, ἰάρ, ἰών.
 pro τῆμος ante ξ. ante κ præter ἐκυρός, ἐκεχυεία.
 ante λκ: ὁστ: φ: ὦ præter ἰω ἰώ.
 excipe quæ sunt ἡ ante β: γ præter ἡράδιος: κ excipe ἡκα: δ: σ excipe ἡσίφισι
 per pleonasmū, vt quia thematis sui spiritū seruāt. & ἴαρε ante ρ: ante π.
 ἡβαιόν. i ante μ sequente vocali: π geminum: & binas consonan-
 tes, vt π: σ præter ἴσρος.
 ὁ κελτεῖς πλειονασμὸν ὁρῶσιν ὁπτόδος.
 ante ρκ: ρμ: σ vocali sequente, præter ὀσίεις.
 ὕλονύμηνα.
 excipe quæ ha- Præpositiones, & coniunctiones omnes.
 beat v. ᾠ in compositione, præter ἀθροισκόν. excipe ἄλυσις, & ἀδής.
 ᾠ ante α non sequente ρ, nam scribitur denso, vt ἄβρα.
 ante γ: præter ἀγνός καὶ ἄπος, & deriuata, vt ἀγνότης.
 ante δ: præter ἀδής καὶ ἀδρός.
 i. σέκομυ. ante ε: ζ præter ἄρομυ: θ: ι: κ: λ non sequente μ. excipe
 ἄλς, ἄλς, ἀλίξω, ἄλομυ, ἄλυσις, ἄλω, ἄλως, ἀλικάρναστος.
 ante μ: præter ἄμα, cum compositis: ν præter ἀδάνω.
 ξ: ω: π: excipe ἄπαξ, ἀπλοῦς, ἀπασ, ἀπαλός, ἀπτομυ.
 ante ρ: nisi sequantur μ. aut π. ante σ, vel τ: excipe ἄπτα,
 & ἄτρός pro ἄπνα, & ἔτρός. pariter ante φ, χ, ψ, ω.
 εἰ ante ε: præter ἐβδόμενος ἐβδομήκων τε ἐβραῖος.
 γ δ. excipe ἔδος, ἔδαφος, ἐδείττει, ἐδρα.
 οἱ εἶνς item ante ε: præter ἐέλδωρ, ἐέλδομυ, & εἶνς.
 εἶνς ante ζ, η, θ, ι, & ante λ simplex, vel geminū non sequente
 bonus filius. κ. quædam tamen densum spiritum recipiunt, vt ἱλ-
 vt ἑλκος. λω, ἐλλὰς, ἐλενή, ἐλικαῖν, ἐλλήσποντος, & huiusmodi.
 huleus. ante μ, vel ν: excipe ἐνικα, ἐνός, ante ξ, excipe ἐξ, ἐξω, ἐξίς, ἐ-
 ξίς, ἐξῆς. ante π: præter ἐνομυ.
 ante ρ: excipe ὄρκος, ὄρμης.
 vt ἐστὶ vesta ante σ, non sequente τ, ante τ: præter ἐτοίμως ἔτρός
 excipe verbum ἔταρος.
 substantium. ante ν, φ: præter ἐφθός, & ante χ.
 sequente π

ῑ ante.

	α inuenitur tantū inter declinandū, vt ἡ ᾱ iui.	nonnunquā scribitur denso, vt εἰς ἄνδρος.
	δι præter ἡδονῆς, ἡδονῆς, & confimilia.	
ante	ε ξ η θ ι λ excipe ἥλος, ἥλιος.	
	μ excipe ἡμέρας, ἡμέρας, ἡμῶν.	
	ν ρ π præter ἡπαρ, & inde deriuata.	
	ρ excipe ἡρῶδης, ἡρῶδανός, & huiusmodi	
	τ υ, & φ præter ἡφῆστος, & confimilia.	ante geminum
	χ ω.	π denso scribitur.
	α β γ, δι non sequēte ρ, vt ἰσθῶ. tamē ἰσθῶς	vel ἰσθῶ qd̄ est fudo.
	& ἰσθῶς tenui scribuntur.	& deriuata corū.
ante	ε præter ἰσθῶς, ἰσθῶς, ζ, η præter ἰσθῶς.	
	θ κ excipe ἰσθῶς, ἰσθῶς, ἰσθῶς, ἰσθῶς.	
	λ præter ἰσθῶς, ἰσθῶς.	
	μ sequēte consonante ν, præter ἰσθῶς aduerbiū.	π si est geminum denso scribitur.
	ξ ο π. σ η δ sequēte τ: præter ἰσθῶς. τ υ φ χ ψ ω.	pariter si cū τ coniungitur.
	α præter ὄα. β γ δι præter ὄδης, & eius deriuata, & composita: θ excepta ὄθων.	
	κ præter ὄκοις, ὄκοις, ὄκων.	
	λ excipe ὄλος, ὄλμος, ὄλκός, ὄλκός.	
	μ non sequente α, aut η, aut ι, aut ο, vel ω:	
ante	ν ξ π non sequente λ, aut ο: vel ὦς.	
	ρ præter ὄρῶς, & quæ inde ducuntur, ita & ὄρῶς	
	ὄρῶς, & non habentia μ post ρ.	
	σ sequente consonante præter ὄστος.	
	τ præter ὄπε ὄμ, & ab eis deducta, & composita.	
	φ χ ψ.	ὄπ, & pronomine, & coniunctione, præter hæc tenui scribuntur.
	α in monosyllabis articuli	
	aut sequēte μ, & in verbo αἰ-	
	ρίομα cum compositis; & de-	
	ductis ab eo.	
ex diphthongis	οἱ articulus, & pronomen.	
scribuntur alia	οὐ articulus item, & pronomen, & οὐνεκα.	
	αω præter αὐτῶ pro αὐτῶ.	
	ει excipe εἰλιος, εἰλίω, εἰλίη.	
tenui	εἰλίω, εἰλίω, εἰλίω, εἰλίω.	

INSTIT. GRAEC.

εις nome na
merate.

μην, εμα, εμενος, εις, ειρητη.
ον excipe ονεισκα.

VBI VTANTVR GRAEGI DI-
phthongis impropriis.

per synalcepham.
vt fiat crasis.
χαττοι pro
και εττοι.

IVNCTIS duabus dictionibus, quarum prima defi-
nat in diphthongum cuius subiunctiva sit, i: secunda
vero incipiat à vocali, quæ per aphæresim deleatur, fit
impropria diphthongus subscripto i, vocali suæ, vt
κατω, καμε, pro και εγω, και εμε.

Idem seruatur quando vocalis diphthongi præpositiua
deletur. subscribitur enim vocalis dictionis sequen-
tis, si eadem fuerit cum ea, quæ expungitur: vt

καμαθης, pro και αμαθης.

καμαθης ορων ετοδ εκ αυ δυναιτο προς τα κοιν ατελιπειν.

Vbi obseruandum breuem vocalem, vt fiat diphthogus
impropria, in longam verti: vt

κωλίζα. i.
και ολίζα.

η κοιλία και πολλα χωρει κωλίζα.

το πολλα περπειν κωδισαοσ πολλα εχει.

Pariter sequente diphthongo initiali, cuius præpositiua
elidatur, manente vocali antecedente superioris vocis,
vt ο αηλος ωηλος, subscripto i, idem seruatur vbi di-
phthongi duo concurrant, alterius quorum subiun-
ctiua alterius ppositiua deleatur, vt οι αηλοι ωηλοι.

vt in. 1. 2. 3. decli-
natione æquali.

Præter synalcepham subscribuntur Datiui in α, η, ω, & Da-
tiuis similia aduerbia πανταχι.

secundæ, & tertiæ personæ indicatiui, & sub-
iunctiui modi in verbis circumflexis actiuis,
& passiuis.

α
habent infinita eorundem. βοαν.

θραξ.

quæ diphthongum propriam destruunt.

ραον, & eius composita, ab eoq; deducta.

αδης, αδω, ασμα, αει.

μενοσι.

Datiui Ionice in ησι.

Parataticus, quod destruit augmēto diphtho-
gum propriam αιδω, ηδον.

η
habent Secundæ, & tertiæ personæ in passiuis, quæ
definunt in η τυπη τυπη.

in

in perfectis optatiui ante ultimam syllabam

πεποιμῶ.

quæ propriam diphthongum destruunt εἶδεν

ἦδεν.

Secunda vox dualis numeri, & rectus, & vocatiuus pluralis nominum quartæ inflexionis.

τοῖν μενέλεων

οἱ μενέλεω

ὦ μενέλεω

sunt enim a propria diphthongo tertiæ, vt

τοῖν μενέλαοιν

οἱ μενέλαοι

ὦ μενέλαοι

idem accidit in hac voce

ὄφρων. nā est

a propria diphth.

ὄφριον.

Secunda vox dualium in contractis nominibus secundæ classis.

Verba, quæ augmenti gratia in præteritis destruuntur præsentis.

habent

Secunda, & tertiæ personæ subiunctiui verborum in µ tertiæ coniugationis.

Secundæ personæ passiuorum eorundem.

Optatiui passiuæ vocis verborum, quæ circumflexa appellantur in coniugatione secunda.

Quæ destruunt diphthongum propriam.

Apostropha, quam vocant, familiaris est & frequens comicis Latinis, antiquis præsertim, vt passim in Plautinis fabulis reperitur.

Atat illic huc ituru'st i. iturus est. ita'st. pro ita est.

Certu'st hominē eludere. i. certum est. pergin' pro pergis ne.
& huiusmodi ubi non vocalis tantum, sed & consonans deleri consuevit.

Atqui nos patrio sermone idem facimus, & in metris, & in oratione soluta, & familiari, quotiescunque vocalium concursus inter duas dictiones obuiā veniunt, vt
Era'l grand' huom che d' Africa s' appella.

T

Superest

INSTIT. GRAEC.

Supereſt nunc vt videamus quàm variis modis affician-
tur dictiones, ꝑter eos quos docuimus ſupra in expli-
candis illis notis, quæ *πρῶτα* vocantur. Sunt autem *xx*
& ſecantur primo in

Quantitatem.	ποσὸν	ποιὸν	Qualitatem.
Defectus. i. ablatio elemētū, vel tēporū vel elemētōrū diminutio. ablatio geminataz vel simplicis syllabaz initio dictionum. ablatio elemētū i principio dictionis. cū producta vocalis bitēporea corripitur, aut producta natura sit brevis. abiectio syllabaz i medio dictionis. de hac infra.	ἀλλεία huius spēs sūt ix.	ἀλλείονα πρὸς his aduersatur	vbi abundat vel tēpus, vel elementa.
1 Ἄρσις. βλήμηνος βεβλημένος	1 Ἀναδίπλωσις ἐπὶ τυμὸν ἔτυμην	1 Ἀναδίπλωσις ἐπὶ τυμὸν ἔτυμην	alterna prolatio prima rū, vel secundarū syllabarū, per easdē vel similes vocales; & cōsonāte s. addit capiti quod aphare sis aufert. quando correpta vocalis etiamq; bitemporea producitur.
2 Ἀφαίρεσις. κείνος ἐκεῖνος	2 Πρόδοσις. δαμάσμαι	2 Πρόδοσις. δαμάσμαι	vbi abundat syllaba in medio dictionis.
3 Συζολή. ζορόν ζηρόν	3 Ἐκτασις. κάρη κέρη	3 Ἐκτασις. κάρη κέρη	resolutio diphthōgi vel syllabaz in duo.
4 Συγκοπή. κράμμερος κακόμερος	4 Ἐπέκτασις. ἀδελφεὶός ἀδελφός	4 Ἐπέκτασις. ἀδελφεὶός ἀδελφός	additio vocalis in medio non faciens syllabam.
5 Συναλοιφή. · · · · ·	5 Διαίρεσις. παῖς παῖς	5 Διαίρεσις. παῖς παῖς	additio consonantis additione non faciens syllabam.
6 Ἐμληψις. χεράον χεράϊον	6 Παρεΐθεσις. ξεῖνος ξεῖνος	6 Παρεΐθεσις. ξεῖνος ξεῖνος	additio consonantis in medio non perficiētie syllabam.
7 Γαρέμνησις. κάλιον κἀλμιον	7 Διαπλασασμός. ὅπῃ ὅπῃ	7 Διαπλασασμός. ὅπῃ ὅπῃ	additio syllabaz in fine quod, & paragege dicitur.
8 Ἐκθλιψις. σκήπτρον σκήπτρον	8 Γαρέμνωσις. πόλις πόλις	8 Γαρέμνωσις. πόλις πόλις	
9 Ἀποκοπή. δῶ δῶμα	9 Προσχηματισμός. λόγοισιν λόγοις.	9 Προσχηματισμός. λόγοισιν λόγοις.	
Transpositio elementi. Transumptio i mutatione elementi in aliud elemētū. Sectio, & resolutio cōpositi sermonis. abiectio litteraz i fine dictionis. ablatio vocalis sequētis vel plurū commixtio in diphthongum.	ποιότητος Qualitatis hæc sunt	μετάθεσις μεταληψις τμῆσις καρδία ἡπίδαγος ἀκρόπολις ἐπὶ ἐμέ τάμει νηρηίδου καὶ καρδία καὶ σιμωάρεσιν. ἐμὲ ὡς πεδῶν.	pro καρδία ἀπίδαγος ἀκρόπολις ἐπὶ ἐμέ. τάμει. νηρηίδου. καὶ ὡς πεδῶν.
συναλοιφή ἵνε Τη κα παῖ Τῶπος ἐπὶ α.	fit modis septē,	pro ἐμοὶ ἔποδῶν.	

synalœpha.

κράσιν, καὶ συναίρεισιν. ὁ πόλος ὁ
 αἰπόλος.
 θλίψιν, ἢ κράσιν. συναίρεισιν. ἐν τῇ θιο-
 πῇ pro ἐν τῇ αἰθιοπῇ.

duarum iunctarū
 vocalium in di-
 phthongum com-
 iunctio.

DE CONSTRUCTIONE ARTICVLII

Conuenit articulus cum suo nomine genere, numero, & casu. neutrum adsciscunt infinitiui verborū, sed in eo casu pro quo ipsi ponuntur, vt τὸ γῆρ ζῶ μὴ καλῶς μέγας πένος. item τὸ φυλάξει τὸ κτήσασθαι χαλεπώτερον, & πλῶν χρημάτων τὸ χρηστὸν εἶναι λυσυτελέσθον ὄσιν. Neutro etiā genere absolute positum ante præpositionē, quā subsequatur casus suus, periphrasim efficit, vt πρῶτον μὲν ὃν δὲ σέβει τὰ πρὸς τοῖς θεοῖς. & τὰ πρὸς τὸν βίον. i. ὁ βίος. & virili genere οἱ πρὸς τὸν ἀρχοντα. i. ὁ ἀρχων: aliquando compendio orationis subseruit, subauditurq; nomen cum quo iungatur, vt τῇ μὲν ὕδωρ φορεῖ, τῇ δ' ἐπιδρά τὸ πῦρ. coniunguntur autem eleganter articuli duo, qui casibus suis infra positis consentiunt, vt μεμῶν τὰ τῶν βασιλέων ἦν: quorum alter aliquando subintelligitur, vt τὰ τῶν φιλῶν κοινὰ, τὸ τῆς τύχης γὰρ ἀφανὲς οὐ προσβήσεται. nonnunquam iterato additur vbi necesse est de qua potissimum re loquamur significare, cū multæ aliæ sint, quæ eodem vocabulo appellentur, vt τὰς ἡδονὰς ἀφαιρεῖ, τὰς μετὰ δόξης. committitur figura quæ ἀλλοιότης dicitur, vt τὸ αἰθρῶ πίνον γένους οἱ μὲν ἀγαθοί, οἱ δὲ φαῦλοι. deniq; significat articulus certā rem, ac propriam quandam non cum aliis communem, vt diximus. sicuti, & nos Etrusci facimus, qui in re, quæ sola sit, addimus articulum: in re autem communi addimus hanc vocem VNO, nā si dicimus [lo scolare di Socrate] nullū aliū, aut eo nomine appellatū, aut à præceptore suo in precio habitū eo excepto intelligimus esse discipulum: cū vero dicimus [vno scolare di Socrate] alios. significamus; præter illum, esse discipulos, est etiā κατ' ὄνομα, aut αὐτονομασίαν, vt ὁ ποιητής. i. Homerus, seu is, quē interpretamur, vel κατὰ σαφηνείαν ad explicandum, & ad distinguendum. additur etiā δεινικῶς, & emphaseos,

ita, & partes indo-
 clinabiles.

vide in præp.

πρὸς & πρὸς.

τῇ. i. χειρὶ;

f. περίγραμμα.

i genere numero
 nō respōdent sibi
 sed varia sunt.

T ii orna-

INSTIT. GRAEC.

ornatusue, aut dignitatis gratia magis quàm necessita-
tis, ac proinde paruo sensus ipsius emolumento. Pro-
pria nomina indifferenter ponuntur. Nomen, quod p
verbum substantiuum de alio nomine prædicatur, nõ
recipit articulum, vt μακρότεροι οἱ περὶ, vel ὅσοι περὶ, qd
sæpe agit partes articuli in his modis dicendi. tunc au-
tẽ potest admittere cum prædicatio est in genitiuo ca-
su maioris numeri, vt ἀριστοτέλης τῷ σωφρόν. i. σωφρός: & si
fuerit aliud verbũ, vt ὁ ἵππος ὁ ταχὺς ἔχει: atq; hæc ad
præsentem disputationem sufficiant, ne alienã rem ab
iccepto cõsilioq; nostro agamus. Atticẽ aliquãdo abũ-
dat, nonnunquã etiam desideratur, & loco præposi-
tium subiunctiuus ponitur, sed rarius, sæpius aut contra.

exponitur cū par-
ticulis indeclina-
bilibus, vt

ὅδε

ὅδε, vt sub-
iunctiuus ὅδε.

vt Sall. est locus
in carcere quod
Tullianum appel-
lant.

carẽt articuli vo-
catiuo, cuius lo-
co accipiunt vo-
cadi aduerbium
quod tenui accẽ-
tu scribitur, vt ab
articulo subiun-
ctiuo dignosci
possit ὦ.

Ionice.

& Hom. frequens
est νεφεληγε-
ρέτα ξέος.

per Paragogen.

Subiunctiuus eandem habet cõstructionem, quam pro-
nomen relatiuum apud Latinos: sæpe enim relicto an-
tecedenti respondet sequenti nomini. nonnunquã in
neutro genere ponitur nullo cum antecedente. ἀνθρώ-
ποι εἰσιν ἃ θεία νομίζεις. & οὐδὲν μοι μέλει ὧν αὐτὸς ἔχεις συμβου-
λεύειν. i. ἐκείνων ἔχεις &c. etiam ἐμειπικῶς intelligitur
antecedens, vt ὃν γὰρ φιλεῖ θεὸς γὰρ ἀποδύσκει νῖος: at in hoc
senario nihil desideratur ἔστιν δίκης ὀφθαλμὸς ὃς τὰ πόνθ'
ὀρεῖ. item σόφος γὰρ οὐδεὶς, ὃς τὰ πάντα παρακωπτεῖ. & respõ-
det nomini τίς in constructione.

VARIA DIALECTVS NOMINVM.

Prima declinatio vertit α in η, ut αἰνείας αἰνείης; & ης in α, ut
χρύσις χρύβα. Genitiuus αἰνεία Doricẽ, αἰνείαο Aeolicẽ, αἰ-
νείο Ionicẽ, αἰνείω Poeticẽ. Δι. ἑνὶ μιλίῳ πριάμῃσι. Ac-
cus. τὸν αἰνεία Ionicẽ. Genitiuus pluralis αἰνείων αἰνείαν
αἰνείων. Datiuus αἰνείης, vel ἦσι per paragogen, quod in
aliis etiam inflexionibus seruatur. Acc. αἰνείεσσ. Ionicẽ.
Secunda in genitiuo pluralis numeri habet ἡμεράων Doricẽ,
ἡμεράων Aeolicẽ, ἡμερέων Ionicẽ. Datiuus ἡμέρης solu-
ta propria diphthongo, vel ἡμέρησι per paragogen.
Tertia habet ἱ genitiuo minoris numeri ἑοῖο Ionicẽ, θεῶ
Doricẽ, in Duali θεῶν Ionicẽ, in Genitiuo plurali θεῶν
Ionicẽ, θεῶσιν Poeticẽ. Accusat. pluralis θεῶς Atticẽ,
θεός Doricẽ.

Est

Est autē διάλεκτος ἰδιώμα γλώσσης varium loquendi genus, quod enimalibi vitiosum est, alibi, vt rectū cōceditur.

Ionica est dialectus appellata ab Ione Apollinis, & Creu-
sæ Erechthei filio,

Attica ab Atthide Cranai filia

Dorica à Doro filio Hellenis

Aeolica ab Aeolo Hellenis.

Communis, qua omnes vtuntur; sed præcipue Pindarus ea vsus est. Sed plura petenda sunt ab aliis Grammaticis, qui ad vtilitatem discipulorum imprimuntur inter additamenta dictionarii Græci. nam nostrum non est talia pertractare, vt superius dixi.

DE CONSTRUCTIONE NOMINIS.

Formant Græci nomina ex quatuor vsq; vocibus (quod ego animaduerti) vt κρᾶτης τῶ κρᾶτος φησὶ συνηκτανθ-
σιφάγους. Adiectiuum autē cum substantiuo, vt apud Latinos, eodem genere, numero, & casu cohærent. ἀνὴρ
χρηστὸς. nisi appellatiui vim obtineant, vt Virg. illud
Dulce satis humor. & Triste lupus stabulis, quæ co-
pulative iunguntur, vt Isocr. τῶνδε γὰρ σὺ τῶ κελῶ μὲν
ἀριστον, ἀλλ' οὐδὲ τούτῳ κρείσσον. nonnunquam transfertur
in patrium casum substantiuū, vt videatur regi ab ad-
iectiuo. οἱ ἀποπυδαίοι τῆς ἀνδρωπῶν. substantiuū cum sub-
stantiuo genitiuo casu iūgitur, vt πόντος θυκλείας πατὴρ.
eundem casum postulant quæ differentiam, aut parti-
tionem significant, aut laudem, aut dedecus, priuationem,
aut habitum, plenitudinem, aut euacuationē, &
quæ sunt instar superlatiuorum nominum. Datiuum
exigunt, & quotiescunq; accessio, aut contrariū, ipsius
significatur. sed quæ acquisitiue, aut possessiue ponun-
tur modò patrium casum exigunt, modò Datiuū. quæ
similitudinem, & qualitatem significant potius Datiuo
iunguntur. quod facit etiam incrementum, & excessus
comparatiuorum. Accusatiuū p synecdochē regunt
adiectiua subintellecā præpositione κατὰ, vt ἀθηναῖος
τὸ γένος. i. κατὰ. quod & in participiis passiuis sæpius
accidit. materies, & instrumentum, & qualitas quæ in

in hac floruit Ho-
merus.

Aristophanes.

Theocritus.

Alcæus.

Latini sæpe ex
duab. Vbi cerua
syluicultrix, vbi
aper nemoriua -
gus.
Catul.

i. οἱ ἀποπυδαίοι
ἀνδρωπῶν.

nā superlatiua, &
comparatiua exi-
gunt genitiuū. vi
de supra pag. 28.
& 29.

vide supra i par.
κατὰ pag. 59.
nuda genu, no-
doq; sinus colle-
cta fluentes, Virg.

INSTIT. GRAEC.

quod Latini mi-
tati sunt ut Virg.
cur nō Mopse bo-
ni quoniā conue-
nimus ambo.
Tu calamos inflā
re leues, ego dice
re uersus.

septimo casu ponūtur Latine, occupant Græcæ casum
dandi. Obliqui, & participia, quæ absolute enūciātur
apud Latinos, Græcè generandi casu collocabuntur.
præterea adiectiua sæpius infinitiuos modos regere
consueuerūt. Tempus in Accusatiuo locabis, ut apud
Latinos. Adiectiua cum infinitis neutro genere conue-
niunt, ut τὸ εἶναι πᾶσι αἰρετὸν καὶ φιλητὸν.

pro τῷ ἀκρω-
πῶν. Partitionis genitiuum mutant Græci in casum partiū, ut
οἱ ἀνθρώποι οἱ μὲν φανερῶν, οἱ δ' ἀφανῶν.

DE VERBI CONSTRUCTIONE.

Nomina, & verba cōueniūt persona, & numero, ut apud
Latinos, excipe rectos casus maioris numeri, neutriq;
generis, qui adsciscunt personā, cum qua cōueniant in
numero singulari.

ἐν τῇ συμπλο-
κῇ.

Passiuis iungunt Græci à tergo Accusatiuos, quod & in
participiis etiam seruant, & in orationis cōplexu vnū
pluribus verbis, aut plura vni verbo adiungunt. item
ἀπὸ κοινοῦ modò ad idem verbum plura membra ora-
tionis, modò ad eandem personā, quæ agēdi, aut patiē-
di vim habēat, plura verba referūt, ut apud Latinos.

Petrus uiuit.

ἀσύνθετα κατηγορήματα locutiones, quæ simpli-
citer absq; aliarum partium auxilio senten-
tiam absoluunt.

Petrus amat

ἐξέθηνα κατηγορήματα locutiones in quibus,
& si est rectus casus cum suo verbo coniu-
ctus, desideratur tamen subiectum transi-
tionis: & est imperfecta oratio.

σώταξιν
μέβρα

Petram pernitet.

quæ ap-
pellatur
alia

πρᾶσινυβάματα quæ cum obliquis tantum po-
sita perfectam quodammodo cōpleni ora-
tionem.

Petro curat.
deest quid illi cu-
rat sit.

ἐξέθηνα πρᾶσινυβάματα quæ cum obliquis so-
lis non absoluunt sententiam, sed inchoatā,
& imperfectā relinquunt, quia potius quod
est in cōstructione præcipuum desideratur,
nempe rectus, ipsaq; res, de qua agitur.

Cætera cum parum discrepent à syntaxi Latinorū, & cū
nostri instituti non sit singula ptractare, quæ in expo-
nendis

LIBER TERTIVS.

76

nendis auctoribus commodius te admonebo, simulq;
vt huic labori meo finem imponerē, omittenda puta-
ui. omnia enim quæ in hanc sententiam dici, ostendiq;
possunt doctissime, abundeq; ab Apollonio Gramma-
tico disputata sunt.

τέλος.

In Dei nomine Amen. Nos Petrus Vicarius Reuerendiss. domini Archiepi-
scopi Floren. audita supplici precatione Eufrosyni Lapini presbyteri Flo-
rentini, & litterarum humanarum professoris qui ad nos confugit, vt libe-
re concederemus sibi facultatem imprimendi libellum suarum Græcarū
Institutionum ad Philippum Machiauellium: habita relatione talem libel-
lum fidem repertum esse permittimus, ut pro arbitrio suo imprimea-
dum illum tradat. In quorum fidem.

Petrus Vicarius Inquisitor qui
supra in propria manu.

Die octaua Septembris. 1560.

Recurrit ad nos, & ad officium nostrum Eufrosynus presbyter Florentinus.
cum libello Institutionum Græcarum, ad Philippum Machiauellium di-
recto, vt à nobis reuifus, & recognitus admitteretur tanquā catholicus,
& fidei nulla in parte repugnans. Quo inspecto ei facultatem concedimus
eum librum libere imprimendi. In quorum fidem. Data Florētiæ, die vt supra.

Frater Ant. Cinozies minoritanus Inquisitor
hereticæ prauitatis concedit, vt supra.

CHARTARVM SERIES.

• ABCDEFGHIKLMNOPQRST.

Omnes sunt duerniones.

FLORENTIAE

apud Laurentium Torrentinum Ducis Typographum.

M D L X.

...necesse est ut in his rebus
...et hinc labor meo fuit in hoc
...in omnia curam dux in hanc
...possunt doctrinae ab alijs
...rebus disputatae sunt.

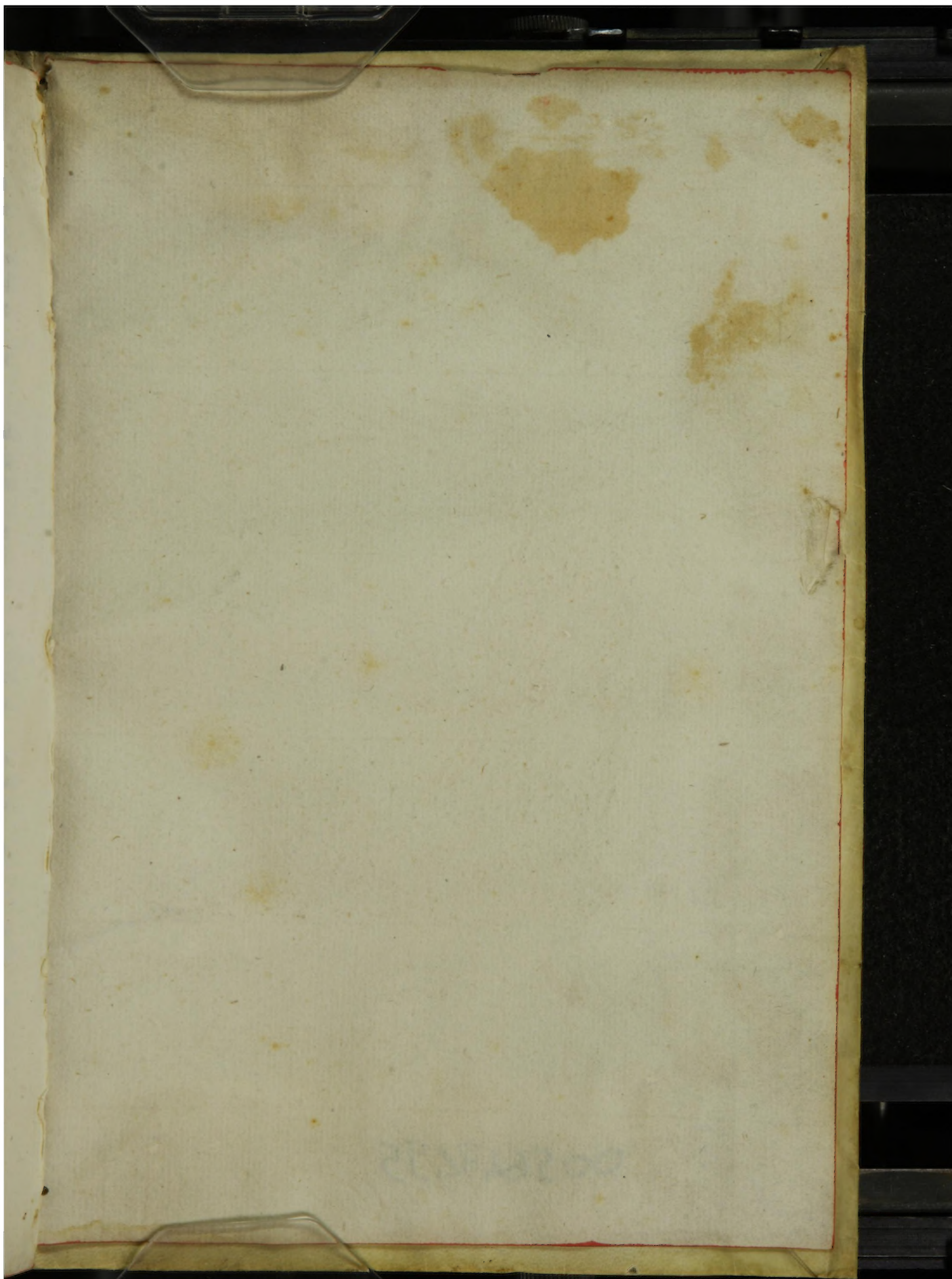

FLORENTIAE

apud Laurentium Torrentium Duci Typographum.

M. D. L. X.

005643495

